Confesiunile

Angelei

Vasilica Mitrea

Confesiunile Angelei

Confesiunile Angelei

Vasilica Mitrea

ediţia a II-a

CreateSpace, Constanţa, 2015

Descriere:
MITREA, VASILICA
Confesiunile Angelei / naraţiune / Vasilica Mitrea. prefaţa: Gúner Akmolla. Constanţa: CreateSpace, 2015

ISBN 9781508561675

© Copyright 2009-2015, Vasilica Mitrea, Confesiunile Angelei

Realizarea artistică a copertei: Sagida Siraziy (Sirazieva), Tatarstan, Rusia, https://www.facebook.com/profile.php?id=100004327597168

Copyright © 2009-2015
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului

Prefaţă

Doamna Vasilica Mitrea se afirmă din nou în această apariţie literară cu un roman de actualitate socială, cu titlul CONFESIUNILE ANGELEI.

Stăpânind arta de a aborda în mod direct subiectul ales, ne oferă pagini originale în care dezbate pe tema iubirii, a cinstei şi onestităţii în relaţiile conjugale.

Relaţiile dintre soţi, bune sau mai puţin bune, constituie o firească preocupare, ele stând la baza celulei sociale, care este familia.

Localizarea sat-oraş, descrierile succinte, referirile socio-politice sumare ne introduc în actualitatea anilor 1970 din România. Cele două portrete feminine în conflict, în antiteză, Angela şi

Olga, au comportamente diferite, se angajează în lupta vieţii, una cu fineţe şi înţelepciune – Angela, cealaltă cu ambiţia egoistei – Olga. De la început urmărim traiectoria lor prin viaţă, parcurgând cu durere destrămarea celor două familii ca nuclee care ar fi trebuit să completeze o imagine a fericirii.

Între ele, deasupra lor prin experienţă şi înţelepciune acumulată cu anii este mătuşa Mara. „Deşi era pensionară, se purta foarte elegant, mereu la modă, dar o eleganţă decentă. Avea ce învăţa de la ea. Fusese funcţionară şi avea multe prietene cu care se putea mândri. Era înţeleaptă, mereu avea un sfat bun (…) Casa ei, curată, avea mereu musafiri de calitate. Tocmai ce se despărţise de un om cu funcţie înaltă, dar fără caracter (…) Spunea adesea că este foarte grea singurătatea. Nu mai avea încredere în nimeni… "

Este şi locul prezentării unor portrete colective „Puţine femei reuşesc să-i schimbe pe bărbaţi şi cele care reuşesc, acelea nu sunt niciodată cele mai blânde femei. Trebuie să fii egoistă, să doreşti totul numai pentru tine, să-l controlezi la sânge. Bărbaţii nu ştiu să aprecieze femeia blândă, care le lasă lor libertatea de decizie.

Nu ştiu s-o preţuiască pentru asta. Ei ascultă de un stăpân… Ca să trăieşti în pace şi iubire, este necesar, ca ambii soţi să fie de bun simţ. Să ştie să aprecieze şi unul şi altul, ce au lângă ei. Altfel, dacă sunt diferiţi, trăiesc tot timpul certându-se… "

Preocupată de simţul moral autoarea pune des întrebarea: „ce-i trebuie unei căsnicii ca să meargă?" Răspunsul ne tulbură apele limpezi descurajând pe visători „se zice că într-o căsnicie îţi mai trebuie şi puţină nesimţire, dar şi o mare doză de toleranţă".

Pornind teza mea de critică literară de la termenul dur „nesimţire" mă întreb care ar fi atributele cuprinse în contextul dramei conjugale? De fapt aici, în viziunea scriitoarei, „nesimţire" înseamnă renunţare la personalitate, îngăduinţă.

Tot din evocarea dramei conjugale reţinem o altă idee foarte necesară tinerilor şi care se precipită cu sfaturi pline de înţelepciune, în sintagme, zicători, concluzii, desprinse din viaţă ori create cu viaţă. De exemplu: „oamenii nu ştiu să preţuiască norocul". Moralitatea, îndemnul la moralitate, străbate ca un fir roşu paginile operei.

Relu şi Adrian sunt „prieteni de pahar" termen foarte popular în societatea noastră. Chefurile dintre asemenea prieteni creează ambianţe, dar duc şi la necazuri.

Relaţia naş-fin, naşă-fină se complică. Atmosfera este insalubră, intrăm într-o categorie socială inferioară de la sat sau de la marginea oraşului pentru că numai acolo pasiunea învinge bunul simţ.

Mai este personajul feminin Carmen, unilateral prezentat, doar în relaţia ei cu Angela ca şi acel „şef" timid şi îndrăgostit, domnul Barbu. „De un timp, singura lui problemă era cum să o abordeze pe unica femeie de care se îndrăgostise de când murise soţia lui … îi cerea tot felul de documente, de care avea sau nu avea trebuinţă …„Cum să-i spun să ne întâlnim!" … Făcea planuri peste planuri în mintea lui, dar, când ajungea la birou, deşi îşi repeta „acum îi spun" – pleca fără să-i aducă la cunoştinţă frământările lui".

Referirea la un divorţ neserios, murdar apare ca o condamnare a societăţii pentru că nu există nobleţe sentimentală şi motivarea cauzei.

Scene antropologice precum leacul popular, descântecul ne farmecă prin poezia obiceiurilor populare „a udat tot prosopul cu oţet îndoit în apă, a dezbrăcat-o pe Ramona şi a împachetat-o în acel prosop (…) a cerut să i se aducă un pahar cu apă şi un chibrit. A mormăit un descântec, iar în paharul cu apă a stins nouă beţe de chibrit. A ridicat fetiţa şi i-a spus să bea o înghiţitură din pahar(…)"

Există analize psihologice ale stărilor sufleteşti dar profunzimea lor necesită multă reflecţie.

Dacă facem o comparaţie cu proza lui I.L. Caragiale sau cu romanele lui I. Slavici şi Ion Agârbiceanu, remarcăm faptul că personajul negativ, Olga este mai bine realizat decât cel pozitiv. Angela, fiind mai puţin convingător.

Dar este o calitate a prozatoarei să ne sugereze caracterele personajelor sale feminine mai ales şi prin sensul ori ritmul, ori taina numelui dat: Angela – înger, chip nevinovat, pur, inocent, iar Olga este o luptătoare pentru ea, pentru fericirea ei, neinteresând-o victima sau victimele.

Vă sfătuiesc să citiţi cartea şi să încurajaţi munca nepreţuită nici spiritual nici material a doamnei Vasilica Mitrea, deoarece posedă talentul genului contemporan al prozei de societate.

Prof. Ghiuner Acmola
Directoarea revistei EMEL

Confesiunile Angelei

O zăpuşeală şi o tăcere apăsătoare coborâse parcă peste sat. Pomii stăteau nemişcaţi, nu se clătina nici-o frunză. Pe uliţă, nici ţipenie de om nu se vedea. Vară, linişte şi zăduf. Nu se simţea pic de adiere.

Uf, ce căldură!, spuse Angela în gândul ei, făcându-şi următorul plan: „Am să merg să citesc sub nucul cel mare din grădina casei! Mă duc să-mi iau o farfurie cu prăjiturele, o carte şi o pătură, pe care să o aştern pe iarba verde de sub nuc. Continuu să citesc din „Scrisoare de dragoste", a lui Mihail Drumeş...

- Angela!, strigă Olga. Unde eşti ?

- Sunt aici, Olga!.

- Auzi, ce ne facem noi pe căldură asta? Haide să dăm o fugă până la gârlă, să ne scăldăm.

- Da, că bine zici! Din cauza căldurii toride, insuportabile, chiar şi la umbra bătrânului nuc, curgeau „apele după mine".

- Bine, îmi iau costumul şi plecăm la scăldat. De fapt, cred că acolo este şi toată „gaşca" noastră de prieteni.

Printre cei aflaţi la scăldat era şi Daniel, unul dintre prietenii Angelei. Imediat ce o vede pe Angela, se îndreaptă spre ea, o salută, foarte bucuros că o vede.

- Ce mai faci, Angela? Mă bucur că ai venit, tot aveam ceva să-ţi spun!

- Ceva de bine, sau de rău?

- Depinde cum o să interpretezi tu. Mai degrabă este o întrebare. Iată ce vroiam: Mi-aş dori să mergem şi noi diseară cu ansamblul artistic! Am auzit că se pune o maşină la dispoziţie, de la Primărie, pentru concursul „Dialog la distanţă!"

- Daniel, nu cred că mă lasă maică-mea. Tu ştii că ea este mai exigentă când vine vorba să-mi dea voie să merg undeva! De altfel, ai văzut, că şi la baluri mă însoţeşte. Nu mă lasă niciodată singură!

- Ce păcat! Aş fi vrut să vorbesc mai multe cu tine. Trebuie să-ţi spun, că am discutat cu familia mea şi... În sfârşit, îţi spun altă dată. Dar până „altă dată", nu uita că ţin foarte mult la tine. Apropo! De ce nu mi-ai spus că ai un băiat din satul acesta, care te iubeşte foarte tare? Unul... Nicu. Eu, care vin din Braşov numai în vacanţele de vară, nu ştiam că tu ai un admirator, până aseară, când... Dar mai bine să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat: „După ce ai plecat tu acasă, mă trezesc cu fata preşedintelui, Maria, că îmi cere bicicleta să facă o tură cu ea. Eu, îi dau bicicleta şi, văzând că nu mai vine, mă duc după ea. Dar, Maria...şi... alte vreo două fete, plus o gaşcă de băieţi, mă înconjoară şi încep să mă agreseze: „Ce mă, eşti şmecher de Braşov?. Vii aici în vacanţă şi te iei de fetele noastre?"

Eu, nedumerit, le explic că nu ştiu la ce se referă, după care, pe rând, începe să dea în mine. Noroc cu fraţii Negrea, ştii tu... cei care stau la bunica mea în chirie, au aflat întâmplător că se punea ceva la cale. I-au auzit discutând în şoaptă cum... ei vroiau „să mă atragă, în acea parte a

comunei în care locuiesc ei, şi să mă bată". Dar, fraţii Negrea, după ce au auzit de planul lor, s-au ţinut după noi, după mine mai precis. Au intervenit în apărarea mea şi a început o bătaie ca-n filme. Dacă nu erau fetele să ne despartă, sau dacă nu erau fraţii Negrea să îmi ia apărarea mie, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat".

- Daniel, rămân uimită de ce-mi povesteşti tu acum. Nu aflasem, deşi a fost Olga pe la mine şi ea le ştie pe toate, dar pe-asta nu mi-a spus-o. Deci, să înţeleg că voi v-aţi bătut pentru mine?

- Da, măi, Angela. Aşa s-a întâmplat. Ne-am bătut pentru tine! Şi, dintr-o dată, Daniel îi spuse: „Dacă eşti frumoasă măi Angela! Asta este. Te iubesc toţi băieţii şi uite... se şi bat pentru tine. Nu toţi, dar cred că jumătate dintre băieţii de aici, din sat, te iubesc. Dar eu tot nu renunţ la tine, să ştii! Chiar dacă trebuie să lupt cu toţi. Am învăţat şi cum să mă bat, adăugă el râzând.

Abia ce terminaseră de discutat şi, dintr-odată, nori negri şi grei se adunară deasupra cerului şi, în mai puţin de zece minute, începu o ploaie, de turnă cu găleata. Plaja rămase pustie. Fiecare fugi, care încotro!

Părinţii Angelei, munceau la C.A.P. Tatăl ei fusese foarte supărat când a semnat intrarea în colectivizare, îşi aminteşte Angela. A fugit şi s-a ascuns cât a putut de echipa care îţi bătea la poartă ca să îţi dai toată averea pe o semnătură. Reuşise să-şi închege o avere bunicică cu, care familia lui s-o ducă bine. Pe lângă pământ, el cumpărase tot felul de utilaje, cu care muncea, contra cost sau pe produse şi la alte gospodării. Se dusese la „gârlă" să aducă un butoi cu apă, pentru animalele din curte, când l-au înconjurat cei de la Sfatul Popular şi nu a mai avut scăpare de data aceasta. Cu el, era Angela, pe atunci un copil. Nu a înţeles prea bine despre ce este vorba, numai că ţinea minte cât de supărat a fost tatăl ei mult timp după aceea. Repeta într-una „lasă, că vin americanii"... !

Între Angela şi Daniel era o iubire platonică, care dura de vreo trei ani. El locuia în Braşov şi vara venea în vacanţă la bunica lui, împreună cu mama sa, care fusese învăţătoarea şi profesoara „satului", iar ei se întâlneau aproape zilnic când ea mergea după pâine la brutăria din sat, unde părinţii ei dăduseră făină, iar de acolo, pe bonuri, primeau pâinea gata făcută. El îi ieşea înainte pe bicicletă, iar când se întâlneau, mergeau alături până la brutărie şi... la fel, la întoarcere. Pe urmă se mai

vedeau seara, la cinema, atunci când rula un film nou.

În toţi aceşti ani, nu îl mai văzuseră pe el cu o altă fată din sat. Daniel era mai mare decât Angela cu vreo 2-3 ani, student la o Facultate de Relaţii Internaţionale.

Vacanţa se terminase. El plecase la Braşov, iar Angela îşi continua viaţa la ţară, găsindu-şi, între timp şi un post la Întreprinderea Agricolă de Stat, deoarece părinţii ei nu mai doreau să facă şi o facultate. „Fetele tot la cratiţă ajung", îi spunea adesea, mama ei.

Dar, în urmă cu o lună, prin august, Angela fusese la mare şi, la întoarcere, dispunând de vreo două ore până pleca autobuzul spre comuna ei, îşi vizitează o mătuşă. La ea stătea cu chirie un bărbat, necăsătorit. Acesta, o vede când intră pe poartă şi îşi trage un scaun aproape de geam. O privea, după perdea, fără să-şi mai ia ochii de la ea, şi...ce mai, o place chiar din acel moment. După plecarea ei, îşi întreabă gazda: „cine este, câţi ani are, de unde este"... şi, – nici mai mult, nici mai puţin – o roagă pe mătuşa Angelei să meargă cu el, la părinţii ei, să o ceară în căsătorie. Ea, încearcă să-l convingă pe Relu, că nu se face să ceri pe cineva în căsătorie,

când l-ai văzut numai o dată. „Lasă, că mai vine ea pe aici", îi răspunse mătuşa. Dar el, nu! Insistă şi-i spune că i-a plăcut tare mult de Angela de cum a văzut-o, explicându-i..„că şi-a luat un scaun lângă geam şi a privit-o tot timpul când ea se afla în curte". Păcat că nu a stat mai mult, poate apucam să facem cunoştinţă.

- Nu a stat decât o jumătate de oră, că avea autobuz spre comuna ei. Eu am rugat-o să rămână la noi peste noapte, dar ea a spus că este aşteptată acasă. Şi ce, cum ai văzut-o, te-ai şi îndrăgostit de ea?, îl ia la rost, gazda.

- Da! Nu aţi auzit de dragoste la prima vedere?

- Ba da, am auzit, dar să vă fi plăcut reciproc. Ea nu te-a văzut pe tine. Nici nu ştiu dacă şi ei... îi va plăcea de tine!

- E-adevărat, dar încerc, spuse Relu, foarte optimist. Dumneavoastră atâta trebuie să faceţi – să mergeţi cu mine şi să mă prezentaţi!

- Bine, atunci – şi când vrei să mergem?

- Sâmbăta viitoare.

Şi, într-adevăr, sâmbăta următoare, Relu, însoţit de gazda sa, vine s-o peţească.

Părinţilor Angelei le-a plăcut tare mult de el. Cu chipul lui frumos şi cu politeţea de care a dat dovadă, i-a cucerit chiar din seară aceea. Şi Angelei i-a plăcut de el, însă nu-l cunoştea prea bine. A fost luată prin surprindere şi dintre toţi prietenii ei, care o curtau, cel mai mult îi plăcea de Daniel. Cu el se gândea să-şi întemeieze o familie.

Relu, în acea seară, observând că şi părinţii Angelei s-au purtat cu el binevoitor şi că l-au plăcut şi ei, i-a rugat, politicos, să-i dea voie să le mai facă vizite şi altă dată. Se gândea că, dacă se vor vedea mai des, o va face şi pe Angela să îl placă puţin. Era deja îndrăgostit de ea, acum văzând-o pentru a doua oară.

* * *

După un timp de la această întâlnire cu Relu, Angela primeşte o scrisoare de la Daniel. Bucuroasă, se duce la mamă-sa, care se afla într-o bucătărie de vară, să i-o citească. Era veselă şi fericită de conţinutul acelei scrisori. Mamă-sa însă, nici nu a vrut să audă.

- Nu. Tu te căsătoreşti cu băiatul ăsta, care te-a cerut. Ai văzut ce om la locul lui este. Ai văzut ce bine arată şi ce frumos a vorbit?!

Angela nu se aştepta la o aşa reacţie din partea mamei sale. Îi spuse supărată: „Cum să mă căsătoresc cu el dacă nu-l iubesc”?

- Lasă, că, trăind cu el, ai să-l iubeşti!

- Nici nu vreau să aud de căsătorie, mai spuse Angela şi intră supărată în camera ei, fără să mai apuce să-i citească şi mamei ei scrisoarea. Ea însă a mai citit-o de câteva ori.

Pe Angela o iubeau mulţi băieţi din sat. Printre ei, se afla un băiat bun, ce venise repartizat direct din şcoală la Întreprinderea Agricolă de Stat. Acesta ocupa o funcţie bună şi, pe deasupra, era singurul burlac din sat, care avea maşină la acea vreme. El umbla după Angela, iar după el umblau aproape toate fetele din sat. Dar el nu le da atenţie celorlalte. „Lui îi plăcea „fix" de Angela”, aşa cum obişnuia Olga să spună.

- Angela, vii diseară la film?

- Nu ştiu ce să spun, Şerban. Mi-ar plăcea să mai văd o dată filmul, dar să văd dacă mă lasă părinţii.

- Eu, aştept totuşi să vii. Când te văd pe tine... şi filmul îl vizionez cu mai multă plăcere!

Angela zâmbi, auzind acel compliment.

- Nu-ţi promit, dar încerc să-i conving pe ai mei să mă lase, mai ales pe mama.

Ajunsă acasă, Angela, află că i-a murit o rudă. Părinţii ei se pregăteau să lase toate problemele rezolvate, pentru a merge la priveghi. Să dea la păsări, la animale. Angela, de cum a intrat pe poartă, mama ei a pus-o să-i ajute la treburile casei. Vorbise cu Olga să treacă pe la ea. Când aceasta a strigat-o la poartă pe Angela, să plece împreună la film, mama ei a strigat din curte: „Angela nu pleacă nicăieri în seara asta"!

Ea, merge atunci la poartă şi o roagă pe Olga, să-i spună lui Şerban, că nu poate veni la întâlnire."Explică-i tu despre ce este vorba".

- Da! Stai fără grijă. Îi spun!

Casa de Cultură se afla în mijlocul satului, acolo unde tinerii se întâlneau marţea şi joia, când rula câte-un film, iar duminica, aici, se organizau baluri.

Înainte de începerea filmului, în faţa Casei de Cultură, Şerban se uita în toate părţile, poate-

poate o vede pe Angela. Olga, când îl vede, se duce spre el şi-l întreabă: „Ce faci, Şerban?"

- Bine. O aştept pe Angela. Ştii de ce întârzie?

- Da, am trecut pe la ea. O să vină, dar mai aşteaptă puţin! M-a rugat să-i ţinem şi ei un loc. Haide să intrăm, că vine şi ea!

Şerban se tot uita la ceas. „Se termină filmul şi văd că Angela nu mai apare", spuse el.

- Măi, Şerbane, mă uit aşa la tine şi... nu te înţeleg! Observ că sunt foarte multe fete care te plac. Ce-ai găsit la Angela? Ce are Angela şi nu au alte fete? Tu o vrei „fix" pe Angela!

- Da, eu o plac pe Angela! Să ştii că numai dacă o văd, mă simt mai bine. Ea parcă mă încarcă cu energie. Şi timpul are altă dimensiune. Trebuie să recunoşti că are un stil aparte! Pot să spun că îmi place chiar şi mersul ei. La ea îmi place totul!

Olga, a înnebunit de furie, când l-a auzit spunând aşa ceva despre vecina ei.

- Mai bine vezi-ţi de treaba ta. Angela le suceşte minţile la toţi băieţii, după care îi aruncă la gunoi.

- Ce-ţi veni, Olga? De ce vorbeşti aşa?!

- Pentru că aşa este! Nu trebuia să te întâlneşti cu ea în seara asta? Vezi că nu a venit?!

De mult aştepta Olga să vorbească cu Şerban, dar niciodată nu a avut ocazia. Îi plăcea şi ei, aşa cum îl plăceau toate fetele. Acum, a prins momentul s-o denigreze pe Angela. Dar, cu cât o critica mai mult, cu atât Şerban îi lua apărarea. Atunci, Olga şi-a schimbat tactica, spunându-i că a vrut să-l încerce, să vadă dacă o iubeşte cu adevărat pe Angela.

- Bine, bine! Am vrut să văd doar cât ţii la Angela, când cineva o vorbeşte de rău! Stai liniştit că ai trecut testul.

- Dar, chiar m-ai pus pe gânduri, când te-am auzit că vorbeşti aşa despre ea. Ştiu că nu sunteţi doar vecine, ci şi prietene. Aşa mi-a spus Angela.

Dacă această tactică, vorbind-o de rău, nu i-a reuşit, a încercat altceva. Dorind să se poată apropia fizic mai mult de el, a început să-i spună bancuri, la ureche, chipurile să nu-i deranjeze pe cei din jur. Intenţia ei însă, era alta. După fiecare glumiţă de-a ei, îi punea o mână în jurul gâtului. Când s-a terminat filmul, îi spuse lui Şerban: „Nu vrei să mă conduci, că-i târziu şi mi-e frică de una

singură... Cu ocazia asta îţi arăt şi unde stă Angela, că trecem pe lângă casa ei"! Şerban, atunci, nu a mai stat pe gânduri şi a plecat s-o conducă pe Olga. A încercat ea să-l ia de braţ, să mai pună o mână în jurul gâtului, dar Şerban, cu gesturi uşoare, îi îndepărta mâna. Când a ajuns acasă la ea, în deal, i-a spus acestuia foarte supărată, chipurile: „Vai, am uitat să-ţi arăt unde stă Angela"! Şerban a înţeles atunci ce urmărea Olga. Şi-a luat la revedere de la ea, dezamăgit, înţelegând diferenţa, şi de clasă şi de caracter, dintre cele două. De această întâmplare, Angela a aflat mult mai târziu. Şi-a adus aminte şi de o situaţie în care s-a găsit, când era o fetiţă de câţiva anişori.

„Ninsese continuu, cu fulgi mari de zăpadă. Când s-a trezit, într-o dimineaţă, troienele erau cât casa. Şi-a amintit cum tatăl ei a făcut cărare prin zăpadă cu făraşul, până şi-a croit drum să ia din gospodărie o lopată. După vreo două zile, când zăpada se mai întărise, iar oamenii făcuseră cărări prin omăt, Olga a strigat-o la poartă pe Angela. S-a îmbrăcat gros şi a ieşit să se plimbe cu vecina şi prietena ei de joacă, prin labirintul de zăpadă. Lui Olga i-a venit ideea să urce pe deasupra troienelor. S-au chinuit ele două să ajungă deasupra, dar, malul de zăpadă s-a surpat şi Angela a fost

îngropată până la mijloc în omăt. Olga a reuşit să urce până sus. Angela, când s-a văzut îngropată în zăpadă, fără să mai poată ieşi de acolo, a strigat-o pe Olga s-o ajute, dar Olga… de frică, sau din laşitate… a lăsat-o acolo şi a fugit într-un suflet acasă. Nu a spus nimic nici acasă. Stătea tăcută într-un colţ, fără să povestească nimic. Angela, îngrozită, a tot strigat după ajutor, însă nu era nici ţipenie de om. Într-un târziu, un vecin de-al lor iese pe poartă să meargă la fântână şi aude un strigăt de copil. O vede pe Angela îngropată în zăpadă şi se întoarce în curte să ia o lopată. A scos-o de acolo şi a dus-o pe braţe părinţilor ei. A zăcut atunci o săptămână, cu febră şi tuse. Zilnic, venea sanitarul din sat să-i facă injecţii".

* * *

Chiar în seara când Relu a venit s-o ceară în căsătorie, Angela avea din nou întâlnire cu Şerban. Dar nu a mai putut pleca, deoarece venise Relu, hotărât să o ceară în căsătorie.

Părinţii ei, împreună cu mătuşa, deja puseseră la punct anumite detalii despre căsătoria lor. Angela, văzând insistenţa şi acordul părinţilor ei de a pleca cu el în seara aceea, căsătorindu-se, a rugat-o pe mama sa, să vină într-o altă cameră, cu intenţia de a o ruga să nu mai insiste atâta cu măritişul, că ea nu-şi doreşte acest lucru şi, pe deasupra, nici nu-l iubeşte. Dar mama sa, în loc să ţină cont de rugămintea şi sentimentele Angelei, i-a băgat mâinile în păr, spunându-i: „ba tu o să te măriţi cu băiatul ăsta, nici nu vreau să mai aud altceva". Iar Angela, care avea întotdeauna grijă să-şi asculte părinţii, şi-a spus în sinea ei: „Bine, să nu o supăr pe mama" şi, a acceptat să plece în acea seară.

Angela, şi-a adunat câteva lucruri, le-a aranjat într-o sacoşă, şi-a sărutat părinţii şi, toţi trei - ea, mătuşa şi Relu, au plecat, în seara aceea de septembrie, cu inima grea de durere, ca şi când fusese una dintre sclavele vândute, din romanele pe care ea le citise până atunci.

Era o seară liniştită. Nu adia nici o frunză. Se auzeau doar paşii lor în noapte. Fiind târziu, autobuzele nu mai circulau, aşa că, au luat o maşină de ocazie.

Aşa a fost căsătoria Angelei cu Relu.

Contactul fizic cu un om pe care nu-l cunoşti este foarte dureros, mai ales atunci când este şi prima ta relaţie cu un bărbat. Nu ştii nici ce să-i spui şi nici cum să-l rogi să o „ia mai încet", aşa că Angela a suferit foarte mult, de durere şi ruşine, în acea primă noapte cu un „necunoscut".

„Fericite femeile care iubesc şi-şi doresc o relaţie intimă cu alesul inimii lor", şi-a spus în gând, Angela..

Nefericită a fost prima noapte alături de bărbatul pe care îl alesese pentru ea, părinţii ei! Această imagine a însoţit-o mult timp. Apropierea ei intimă cu Relu, devenise un coşmar. Era o relaţie de durere şi de neîmplinire. De frigiditate.

Contrar aşteptărilor, a mustrărilor de conştiinţă, imediat după ce a plecat fata lor din casă, părinţii ei au realizat ce greşeală făcuseră. De aceea, în familia ei începuseră certurile între mamă şi tată, chiar după momentul plecării Angelei. Tatăl ei o acuza pe mamă-sa că şi-a dat fata cu multă uşurinţă unui necunoscut. Abia atunci mama a înţeles gravitatea faptei sale, dar era prea târziu. După plecarea ei, aceştia s-au simţit singuri şi părăsiţi. Trăiau un adânc sentiment de tristeţe.

Angela îi obişnuiseră pe părinţii ei, ca, înainte de culcare, să le citească poezii sau să le citească un pasaj din romanul pe care ea îl citea în acel moment. Atunci au simţit golul pe care l-a lăsat Angela. Au realizat şi nedreptatea pe care o făcuseră adorabilei lor fiice.

După multe conflicte între ei, au ajuns la concluzia că nu există altă soluţie decât să o aducă din nou acasă pe Angela. Chiar de a doua zi, l-au trimis pe fratele ei mai mare după ea, însă Angela le-a spus clar că „ea nu se mai întoarce, orice-ar fi. Ce le va spune ea prietenelor ei? Cum era posibil să nu se fi aflat despre această plecare? Ea nu putea trăi în minciună". După două zile însă, a trebuit să se întoarcă în sat, deoarece lipsise două zile de la serviciu şi toţi întrebau de ea, fiind foarte populară, de la director până la portar. Trebuia să se întoarcă la serviciu, măcar pentru a-şi face lichidarea.

Şerban, cu care avusese întâlnire în seara aceea nefastă a căsătoriei ei cu Relu a aşteptat-o cu multă nerăbdare. A aflat, de la cumnata ei, care lucra la acelaşi I.A.S., că miercuri va veni la serviciu. Când a dat ochii cu ea, s-a bucurat mult, după aceea însă, şi-a manifestat supărarea, tachinând-o pe Angela. Abia atunci a înţeles, din spusele şi atitudinea lui, cât o iubea acest băiat, iar

durerea era acum şi mai mare. Măcar dacă îl alegea pe el, l-ar fi putut iubi. În sat, era respectat de toată lumea, dar aşa... Pe el măcar îl cunoştea de doi ani. Venea deseori pe la birou şi stăteau de vorbă. Doamne, ce greşeală făcuse! Iremediabilă.

A mai stat la serviciu până la sfârşitul săptămânii, după care şi-a făcut lichidarea şi s-a întors la Relu.

Zilele treceau greu. Ea îl aştepta o zi întreagă până venea el de la serviciu. Aveau două camere închiriate. Îşi ocupa toată ziua spălând, făcând mâncare, curăţenie, iar când îi rămânea timp liber, citea. Dacă lectura o carte de dragoste, era deprimată câteva zile la rând. Ce mult regreta că nu s-a căsătorit şi ea din dragoste. Este un sentiment tare frustrant pentru cineva care se căsătoreşte, obligat de alţii şi de alegerea lor.

Acasă, la mama ei, nu prea obişnuia să facă mâncare, să spele, să calce. Ce-i drept, şi mama ei obişnuia să facă toată treaba. Acum îi venea greu. Îşi amintea cum o certa pe mama ei dacă nu-i plăcea cum este călcată o bluză sau o rochie: „Uite ce cute mi-ai făcut la bluză", iar mama, la rândul ei, îi reproşa „Dacă nu-ţi place, calcă-ţi tu lucrurile, nu mă mai pune pe mine!" Acum, fiind la casa ei,

trebuia să facă toate aceste treburi şi realiza cât muncea mama ei, dar în acelaşi timp îşi reproşa că nu a ajutat-o mai mult când era acasă.

Se bucura de absolut toate cumpărăturile făcute pentru casă. Când şi-au luat mobilă de bucătărie şi un frigider, ieşea şi noaptea să le vadă.

Acestea erau bucuriile ei. Mărunte, în comparaţie cu ce şi-ar fi dorit ea.

După-amiaza, mai ieşeau la câte un film. Aceasta era singura ei distracţie. Ruptă de familie, de prieteni, se simţea foarte singură şi nefericită. Gelozia soţului, o făcea pe Angela să simtă şi mai multă răceală în relaţia lor. De fiecare dată, acelaşi ritual. Îşi făcea curăţenie în casă de la prima oră, făcea piaţa, mâncare iar restul timpului şi-l petrecea citind. De ce oare nu avusese şi ea parte de dragoste... de o căsătorie din dragoste? Erau întrebări pe care şi le punea aproape în fiecare zi.

Şi, tot în fiecare zi, îşi făcea o autoeducaţie, pentru a-l iubi pe soţul ei. Dar, la două-trei săptămâni, Relu îşi găsea să „tragă" o ceartă cu Angela din cauza geloziei exagerate. Îi reproşa, că s-a uitat prea mult la vreunul din colegii lui, când îşi făceau câte o vizită, ori că a râs cam mult la gluma cuiva... ori... ori...

Într-una din zile, Relu, a venit mai devreme de la serviciu şi, negăsind-o pe Angela, s-a ascuns sub pat, aşteptând-o până se întoarce, să vadă cu cine vine... ce face.... Ea, fusese în vizită la mătuşa ei, Petria. S-a întors, a descuiat uşa, a intrat până în dormitor şi a ieşit imediat. La poartă, a întâlnit-o pe gazda ei, şi, a întârziat mai mult, stând de vorbă. În acest timp Relu iese din casă, mai precis de sub pat, crezând că iar a plecat undeva. O întâlneşte dincolo de poartă. Angela a rămas mută de uimire când l-a văzut că iese din casă. Dar nu a zis nimic. Nu-i plăcea să discute problemele ei cu altcineva. Aşa că, s-a despărţit de „gazdă" şi a intrat cu Relu, unde au început o discuţie foarte aprinsă.

- Doamne, Relule, dacă ai venit mai devreme, nu puteai să mă aştepţi la „vedere", pe pat, nu sub pat! Dacă ieşeai de acolo tocmai când eu am intrat în cameră ? Nu m-ai fi speriat de moarte! i-a reproşat ea.

- Păi, am venit de vreo două ore şi am stat să văd ce faci tu toată ziua acasă.

- Ce pot să fac acasă ?

- Dacă te întâlneşti cu cineva şi eu nu ştiu?

- Atunci, lasă-ţi şi tu serviciul şi stăm acasă, spuse Angela, foarte supărată. Pe mine nu m-ai

lăsat să lucrez, că fac naveta şi... dacă vin mai târziu acasă decât tine, tu nu vrei să fii singur!

Au continuat discuţiile în contradictoriu, până târziu în noapte. Nu aveai cum să-l schimbi pe Relu. El era gelos şi gata. Toate conflictele se terminau cu a-şi cere iertare. Însă nu durau mult, până când altceva i se năzărea lui şi, iar discuţii , iar regrete, iar scuze.

Dacă se întâmpla, să o doară capul sau orice altceva, Relu avea mare grijă de ea. O ţinea toată noaptea în braţe şi repeta: „Of, mai bine să fiu eu bolnav, decât tu! Mai bine mă durea pe mine... capul!" Era dragoste în comportamentul lui, sau ipocrizie?

În oraş locuiau două mătuşi, din partea mamei. Una, era cea care îl avusese pe Relu în gazdă, Petria, iar cealaltă, Mara, mătuşa ei preferată. Aceasta, o femeie elegantă, înţeleaptă, fusese căsătorită cu directorul unei instituţii mari din oraş. Soţul ei se încurcase cu o angajată din instituţie. Trăia mai de mult cu ea. Mătuşa însă nu aflase de această relaţie, decât după o lungă perioadă de timp. Aşa cum se întâmplă de obicei. Nu a putut să-l ierte şi a divorţat.

Angela, se simţea întotdeauna bine în compania ei. Întotdeauna sfaturile primite de la ea, se dovedeau a fi dintre cele mai bune.

* * *

După câteva luni, li s-au repartizat un apartament, la bloc, cu două camere, decomandate.

A fost un eveniment fericit din viaţa lor. Un timp, a fost pace. S-au ocupat cu mobilarea apartamentului. Părinţii Angelei le dăduseră bani să cumpere mobilă de dormitor. Le mai cumpăraseră un covor, perdele şi alte câteva accesorii. Pentru mobila de la sufragerie au făcut contract, în rate. Erau mândri şi fericiţi de tot ce aveau.

Îşi făcuseră şi prieteni noi, de acolo, din bloc, care erau aproape de vârsta lor.

- Bună ziua vecine! Am venit să jucăm remy.

- Da, poftiţi, intraţi!

- Relule, te „batem" în seara asta!

- Mai vedem... cine... pe cine „bate"!

Jucau remy aproape până la ora 1-2 din noapte. Eugen juca, făcând echipă cu Angela, iar Relu, cu soţia lui Eugen, Carmen.

Mergeau împreună la plimbare, la film, la spectacole. Viaţa parcă se mai schimbase.

Şi Angela se resemnase. Ţinea la Relu pentru că... era soţul ei. Aşa primise educaţie de la părinţii ei, „ca în relaţia de soţ-soţie, să nu „păcătuiască" nici cu gândul". Nu cunoscuse încă dragostea, dar nici Relu nu făcea nici-un efort să se facă iubit.

Trecuseră aproape doi ani de la căsătoria lor. O rudă de-a ei, din Constanţa, şi-a anunţat vizita. În timp ce era pe peron, Angela îl vede pe Daniel. A vrut să se facă nevăzută dar, în acelaşi timp, a văzut-o şi el. A venit în întâmpinarea ei. Nu s-a putut abţine să nu o îmbrăţişeze, ca atunci când îţi vezi un prieten drag. Era însărcinată în câteva luni. I-a vorbit despre disperarea cu care a primit vestea căsătoriei ei cu altcineva.

- De ce? De ce, Angela nu mi-ai spus nimic de existenţa altui bărbat?!

- Pentru că nu exista un alt bărbat în viaţa mea! L-am cunoscut după ce ai plecat tu, şi, în două săptămâni, m-am şi căsătorit!

- Nu-mi imaginez cum se poate aşa ceva, fără să ai înainte o relaţie de prietenie cu cineva.

- Nu-mi vine să cred nici mie, dar, aşa s-a întâmplat! Şi Angela începu să-i povestească cum s-a căsătorit ea cu Relu, pe care doar ce-l văzuse a doua oară în viaţa ei.

- Angela, dacă tu vrei, plecăm chiar acum împreună. Mama mea ştie cât de mult te iubesc eu pe tine. Nici acum nu-mi pot reveni după ce m-ai părăsit. Nu am putut să te compar cu nici o fată pe care am întâlnit-o până acum. De aproape doi ani rătăcesc, când timpul îmi permite, fără să-mi găsesc liniştea sufletească. Fac excursii peste tot, numai ca să-mi revin. Numai ca să te uit, Angela. Nu te mai las să-mi scapi! Te rog, nu mă refuza! Haide acum cu mine!

- Cum să plec cu tine, Daniel?! Tu nu vezi că mai am puţin şi nasc?

- Nu contează. Eu trebuia să plec peste o săptămână în Bulgaria. Dar nu mai plec. Aştept să naşti tu întâi. O să ne plimbăm peste tot împreună!

- Daniel, eşti inconştient! Nu pot să cred că tu, un om atât de raţional, îmi propui aşa ceva!

- Angela, nu ştii cât te-am iubit eu pe tine!? Şi te mai iubesc încă. Nu-mi vine să cred, că acum, ducându-mă la ţară, nu te mai găsesc, nu te mai întâlnesc cum ne întâlneam noi altădată! Angela, ai uitat atât de uşor? Este şi vina mea că nu ţi-am spus mai des cât de mult te iubesc. M-ai văzut tu pe mine, când veneam în vacanţă, vorbind cu altă fată?!

- Nu! Dar între noi a fost o iubire platonică!

- A fost aşa, pentru faptul că eu, nu îndrăzneam să-ţi propun nimic, de teamă să nu mă respingi şi să te pierd!

Erai prezentă în gândurile mele tot timpul. Mă culcam cu gândul la tine. Îmi făceam planuri de viitor, gândindu-mă numai la tine. Te vedeam ca fiind soţia mea. Le povesteam mamei şi bunicii mele tot timpul de tine. Bunica mea, povestind odată despre tine, mi-a spus: „o descrii ca pe o zână din poveşti. Această fată nu are şi defecte?". Le-am spus atunci „că eu nu am văzut nici un defect la tine".

S-a anunţat trenul meu. Hotărăşte-te, Angela! Mergi cu mine?

- Nu, nu pot să merg cu tine. Nu aşa am fost eu educată! Nu aş putea să trăiesc cu această vină!

Daniel, cu o adâncă mâhnire în suflet, a îmbrăţişat-o pe Angela. I-a spus că n-o s-o uite niciodată şi, cu durere în suflet, a urcat în tren. Nu l-a mai văzut niciodată din momentul acela. A întâlnit-o în schimb pe mama lui, într-o vizită la ţară, care i-a povestit prin ce chinuri ale dragostei a trecut fiul ei, când a auzit că s-a căsătorit cu altcineva.

Imediat a sosit şi trenul cu musafirii Angelei. După întâlnirea cu el, rămăsese foarte tulburată. Şi mai ales de propunerea lui. Abia acum aflase cât de mult a iubit-o Daniel. Mama ei nu-l vroia. Şi nu pentru că n-o merita pe Angela, dar, îi spunea tot timpul, referindu-se la mama şi bunica lui: „alea sunt nişte cucoane şi... se căsătoreşte cu tine, numai ca să le fii slugă" – aşa îi descria mereu familia lui Daniel. De altfel, era singura familie din sat, cărora sătenii le spunea „coana Lelia", „coana cutare", ei fiind pe vremuri chiaburi şi având ordonanţă, datorită bunicului care fusese ofiţer, şi avuseseră şi argaţi, care să le muncească.

- Nu te simţi bine, Angela? îi spuse una din rudele ei, care tocmai sosiseră.

- Probabil din cauza sarcinii, adăugă altcineva!

- Da, cred că asta este, răspunse Angela, silabisind cuvintele.

Au venit şi primul lor copil, o fetiţă.

Relu, nu era prea bucuros, deoarece el îşi dorea un băiat, iar Angela a născut o fată. Aşa că nu şi-a manifestat în nici-un fel bucuria de a fi tată. Era tată şi... asta e!

Sunt astfel de oameni – „cârcotaşi", care nu sunt mulţumiţi niciodată de ceva. Dacă lucrurile se petrec într-un anume fel, ei vor altceva. Aşa era şi Relu. Niciodată mulţumit de ceva!

După câteva luni, Angelei i s-a oferit un post foarte bun, dar trebuia să facă naveta câţiva kilometri. Părinţii ei, s-au oferit să-i ţină fetiţa, pentru ca Angela să poată merge la serviciu.

Programul se termina la orele 16,00. Mai făcea şi pe navetă o oră, şi ajungea acasă după orele 17,00. Într-o după-amiază, Angela, este solicitată să mai rămână puţin peste program. Nu

putea decât să se „execute". Aşa că, plecă mai târziu cu o oră de la serviciu.

Relu, turba de furie şi gelozie. Nu-şi găsea locul. Se întreba mereu „cu cine este acum soţia lui?"

Când a ajuns acasă, bineînţeles, începe cearta cu Relu. Acesta, îi aduce multe acuze: că, unde a întârziat până la ora asta, că trebuia să refuze de a sta peste program, că nu-i femeie serioasă, şi multe altele, până când, înserându-se, cearta nu luase sfârşit, iar Relu, care nu s-a mulţumit numai cu cearta dintre ei, s-a gândit „s-o facă şi puţin de râs". Aşa că, a dat jos perdeaua care acoperea geamul, a făcut deranj în casă, şi cu lumina aprinsă, repeta într-una: „să vadă toţi cei care vor trece pe lângă apartamentul nostru, că tu nu eşti deloc gospodină" - ei locuind la parter. Urla şi repeta într-una: „Lasă, să vadă toată lumea ce femeie eşti"!

Aşa îşi manifesta el gelozia. În momentele acelea, de furie, simţea nevoia să arate la toată lumea cât de „netrebnică" este soţia lui. Nu era satisfăcut dacă cearta rămânea doar între ei. Lui îi plăcea să mai ştie şi altcineva, să-l compătimească „săracul" că „n-a avut noroc"!

Angela, vroia să acopere geamul, dar el, nu şi nu, o ţinea pe-a lui. Îl descoperea, spunând cuvinte dureroase şi repetând aceleaşi vorbe „să vadă toţi care trec pe la fereastra noastră ce deranj este în casă şi ce femeie am eu!" A durat foarte mult până când s-a potolit. În final, înţelegea că, declanşa o furtună, într-un pahar cu apă. Şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată, la urmă venea cu scuze şi cu promisiunea că nu se va mai întâmpla. Când totul se termina, obişnuia s-o ţină în braţe şi să plângă pe umărul ei, că a fost un prost, un dobitoc, că nu aşa trebuia să procedeze. Dar, pe Angela o durea foarte tare aceste conflicte prosteşti, gesturile şi urletele lui necugetate. La final, se mai aduna încă o mare supărare, care îi dăuna sănătăţii ei şi pe deasupra, îi afecta şi puţina iubire pe care se străduia să o aibă pentru el, de la ultima lor ceartă..

Şi, cum se spune: „năravul din fire, n-are mântuire", tot aşa se întâmpla şi cu Relu. Nu trecea mult şi iar găsea motive de gelozie, ce se lăsau cu o ceartă zdravănă. Atunci, Angela, a hotărât că nu are rost să-şi afecteze căsnicia ducându-se la serviciu şi în acelaşi timp chinuind-o şi pe mama ei să-l crească copilul. Prin urmare, a făcut cerere de

lichidare la acea instituţie, deşi nu lucrase mai mult de 4-5 luni, şi a rămas să-şi crească fetiţa.

Într-una din zile, Angela, se pomeneşte cu Olga la uşa apartamentului ei.

- Bună... Bucuroasă de oaspeţi?

- Da! Bucuroasă! Dar ce te aduce la oraş?

- Ei, s-ar putea, ca în scurt timp, să fiu şi eu o concetăţeancă de-a ta!

- Da?! Ţi-ai găsit cumva o slujbă bună, aici? Unde?!

- Aaa, nu dragă! Nu despre asta este vorba. Uite, eu nu m-aş fi gândit că numai aşa pot ajunge să locuiesc aici. Dar, nu ţi-a trecut prin gând că se poate şi altfel?! Prin căsătorie, Angela!

- Ooo! Şi cine este fericitul ales?

- Mai degrabă, fericita sunt eu! Mihai, este alesul, că aşa îl cheamă. Este un tip drăguţ, înalt, păr ondulat, manierat, umblă foarte bine îngrijit...

- Etcetera, interveni Angela...

- Este exact omul pe care mi l-aş fi dorit alături! Nu seamănă cu nici-unul dintre băieţii cu care am vorbit până acum!

- Dar nici eu! Nu cred că am văzut altul care să-i semene. Aşa cum mi-l descrii tu, parcă nu ar fi de pe această planetă.

- Ha, ha, ha... râse Olga de constatarea prietenei sale. Nu dragă, nu este de pe altă planetă, dar... este din alt judeţ!

- Ei, vezi, de-aceea nu am văzut eu nici-un exemplar care să-i semene! Şi, în următoarea secundă, izbucniră amândouă în râs.

- Hai, povesteşte-mi mai multe. Şi Angela, care se bucura că vede o fostă prietenă de-a ei, îi luase Olgăi amândouă mâinile, în mâinile ei, stând faţă în faţă, aşezate pe o canapea la sufragerie. A povestit cum şi unde l-a cunoscut pe Mihai, ce li s-au mai întâmplat amândurora de la ultima lor întâlnire, uitând de ora înaintată când trebuia să se întoarcă Relu, de la serviciu. A tresărit doar atunci când el a introdus cheia în uşa de la intrare. În acelaşi timp, Angela a şi dispărut în bucătărie, cerându-şi scuze, şi amintindu-şi că nu pregătise nimic de mâncare. Relu, de cum a intrat pe uşă, a şi îmbrăţişat-o pe Olga, aproape sufocând-o, manifestându-şi totodată bucuria de a o revedea, prin câteva complimente.

- Pe mine mă scuzaţi, spuse Angela. Mă duc la bucătărie, să pregătesc ceva de mâncare!

Ei, au rămas pe marginea patului, discutând, faţă în faţă şi, din când în când, Relu îi aşeza Olgăi o şuviţă rebelă. În atingerea mâinii lui cu faţa ei, întârzia un pic, mângâindu-i obrajii. Râdeau, făcând câte-o glumă, de se auzea până în bucătărie. Angela, a terminat de preparat cina, tacâmurile fiind la locul lor, aşa cum pretindea Relu, „să nu îl invite la masă, dacă nu este totul aranjat", a intrat în cameră, invitându-i pe cei doi la masă.

S-au simţit bine împreună. Olga ştia să întreţină o conversaţie plăcută. Au continuat să glumească, iar Angela le ţinea isonul. Începuse să se întunece. Olga s-a ridicat să plece, urmând să doarmă la o rudă de-a ei.

- Vai, nici să nu te gândeşti că o să dormi în altă parte, spuse Relu! Ce, noi nu avem două camere în care să te poţi odihni şi tu?

- Nu pot, Relu, se scuză Olga. Mă aşteaptă verişoara mea!

Neputând să o convingă, a plecat, iar Relu a început să-i reproşeze Angelei, că nu a insistat mai mult să o determine pe Olga să doarmă la ei. Ba, mai mult, a stat supărat pe soţia lui toată noaptea.

Ei doi, se plăceau încă de la nunta lor. Atunci, Relu, a dansat-o pe Olga mai mult decât pe Angela, mireasa lui, iar de atunci se mai întâlniseră de vreo două ori, la ţară, şi, ea, mereu îi spunea Angelei, în glumă: „Unde-ai găsit, tu, un bărbat aşa bun, frumos şi deştept?". Continua să râdă şi să glumească cu ei, destinzând atmosfera de fiecare dată. „Bărbaţii buni nu sunt liberi", obişnuia să spună. Şi îi ţinea pe toţi atenţi la astfel de glume, până când se despărţeau.

Olga, era dintr-o familie mai numeroasă. Părinţii ei nu-şi permiteau prea multe, iar ea, ieşea în evidenţă, mai mult prin felul ei de a fi. Făcea atmosferă în cercul în care intra, spunând glume şi legând foarte des prietenii. De altfel, Olga, era acceptată în toate cercurile, dar nu putea lega o prietenie strânsă, deoarece avea „gura slobodă". În plus, ea nu putea ţine un secret. Dacă doreai să dai publicităţii ceva, îi spuneai Olgăi şi atunci erai sigur că va afla toată lumea. Nici băieţii nu prea legau o prietenie strânsă cu ea. Nu ştiau când glumeşte şi când este serioasă. Altfel, o persoană agreabilă, care ţinea loc de companie atunci când nu doreai să fii singur. Când nu avea un partener de dans, se ducea ea însăşi şi invita pe cineva. Nu stătea să se gândească prea mult la etichetă.

Pe Mihai, îl recomandase o rudă de-a lui, când acesta a venit în vizită. Au mers la un bal, şi, cum Olga intra foarte repede în discuţie cu cineva, aşa s-a întâmplat că, în acea seară, acesta a dansat mai mult cu ea şi totodată, s-au împrietenit. Nu după multă vreme, Mihai a cerut-o în căsătorie, neştiind prea multe despre ea. I-a plăcut foarte mult acea dezinvoltură cu care purta o discuţie şi felul cum ştia să-ţi intre pe sub piele. Pe Olga, chiar dacă o cunoşteai de puţin timp, îţi lăsa impresia că o cunoşti de-o viaţă. Lega repede o prietenie, dar nu era constantă. De aceea, nu rămâneai prea mult timp prietenă cu ea.

Cucerea repede pe cineva, dar tot la fel de repede îl şi pierdea.

Angela, era o fire potolită, de încredere, avea mulţi prieteni, însă rareori se întâmpla să strice o prietenie şi, dacă se întâmpla, nu prea era din vina ei. Nu putea înghiţi minciuna şi nici nu-i plăceau oamenii care umblă cu vorba de colo-colo. Cu Olga era altceva. Era prietena ei dintotdeauna. Multe probleme îi făcuse, dar, fiind şi vecine, o ierta de fiecare dată. Şi dacă era şi cea mai veche prietenă a Olgăi, se datora şi faptului că Angela îi povestea numai banalităţi, ceva care nu trebuia să ştie toată lumea. Evita şi conflictele cu ea. De altfel,

nici nu ar fi putut face faţă. „Să te ferească Dumnezeu să intri în gură cu Olga, spunea mama Angelei, că nici porcii nu te mănâncă”!

Angela, ştiind toate acestea despre caracterul ei, dorea s-o ţină puţin mai la distanţă de familia ei, mai ales acum, când îi spusese că se căsătoreşte cu Mihai şi vor locui în acelaşi oraş. Ba, dimpotrivă, Angela, nici nu a primit bine vestea, gândindu-se că, iar va locui aproape de ea. Şi atunci, când Relu insista să rămână la ei peste noapte, ea ştia de ce nu dorea o prietenie prea strânsă cu Olga.

- Angela, nu vrei să participi la un concurs, că, am aflat de un post liber, spuse Relu!

- Ba da, mi-aş dori, dacă nu ai nimic împotrivă şi, promiţi, că nu vei mai fi gelos!

- Dar ce, eu sunt gelos? Iubirea mea pentru tine tu o numeşti gelozie?

- Din iubire îmi faci tu mie scandal, nu?

- Da, din iubire! Când mi se pare mie că cineva îţi atrage atenţia, mai mult decât o fac eu.

- Decât aşa o iubire, cu ceartă şi uneori cu scandal, eu prefer să mă iubeşti mai puţin!

- Dacă o să te iubesc mai puţin, atunci o să te întrebi de ce. Ştii că sunt tot felul de ispite în jurul nostru!?

- Ispitele sunt peste tot – şi pentru bărbaţi, şi pentru femei. De aceea te uneşti prin legământ în sfânta căsătorie, nu? „Să fim împreună până ce moartea ne va despărţi" – nu aşa zice preotul?

- Lasă ce zice preotul. El spune pentru alţii! Pentru el nu consideră întotdeauna valabil.

- Aşa şi pentru femei, nu? Asta vrei să zici Relu! Ei pot să înşele, pot să accepte şi ispita, dar femeile, nu! Eu ştiu, că tu aşa gândeşti.

- Da, Angela, vezi că ai înţeles? Şi Relu zîmbi întâlnindu-i privirea! El putea să aibă şi simţul umorului, dar numai atunci când nu era în focul unei discuţii aprinse de gelozie.

Şi, aşa se încheia o zi „mai plăcută" decât altele în „sfânta lor comuniune, de soţ şi soţie".

- Vezi, Relu că sună cineva la uşă!

- Am auzit, deschid eu.

În uşă, braţ la braţ, stăteau Mihai şi Olga. Veniseră să-i roage, pe Relu şi Angela, să le fie naşi.

- Poftiţi, intraţi!

I-a invitat la sufragerie, le-a aşezat ceva pe masă şi... după ce-au discutat tot felul de banalităţi, au început „negocierile".

- Ne-am bucura să vă fim noi naşi, dar vedeţi voi... că nu avem bani, spuse Angela, din politeţe.

- Facem şi noi o nuntă fără pretenţii, adăugă Olga. Nu facem schimb de cadouri.

- Ei, poate aşa, o să ne înţelegem, interveni şi Relu în discuţie. Lui, îi surâdea foarte mult ideea de a-i fi naş, Olgăi. Angela ţinea morţiş că nu are posibilitatea, dar ce te faci cu soţul ei, care insista că se mai gândeşte. Că le va da răspunsul mai târziu.

Au discutat aşa vreo două-trei ore şi încă nu ajunseseră la nici o concluzie. A rămas că vor reveni cu această cerere şi le va spune ce au hotărât.

După plecarea „finilor", ei au continuat o discuţie, practic de bun simţ, dar contradictorie. Angela, spunea că nu are cu ce, că va fi multă cheltuială, dar Relu o ţinea una şi bună, că „se vor descurca ei". Lui, îi surâde ideea de a fi nun mare.

- Poate că tu îţi închipui că vei fi naş „după noua lege", glumi Angela. Cred că îţi place tare mult de „fina" şi nu vrei să-ţi scape această şansă? Ia spune, am ghicit? zise Angela, îndreptându-şi privirea către Relu, iar acesta începuse să râdă întâlnindu-i privirea, la glumele soţiei sale!

- Hai, Angela, hotărăşte-te o dată!

- Dacă ar fi numai după mine, aş spune – niciodată! „Asta-mi mai lipsea, să mă şi înrudesc cu ea!", spuse Angela, în gândul ei.

Angela, deşi fată de la ţară, avea o educaţie bună, avea stil, clasă, atitudine. Soţul ei pierdea în faţa ei, tocmai din cauza diferenţelor de atitudine şi educaţie dintre ei. Ea nu ştia să se apere sau să riposteze în faţa grosolăniilor lui Relu, Ea, aştepta din partea lui, mai multă responsabilitate. Nu-i plăcea la el violenţa verbală şi gelozia exagerată. Spunea numai prostii şi în faţa prostiei ea nu avea argumente.

Cum era de aşteptat, Olga nu a cedat refuzului celor doi şi a continuat să insiste. Le-a promis şi nişte daruri, pe care nu le-a oferit niciodată. Mai mult, la insistenţele ei, a acceptat şi Angela, deşi flerul ei îi spunea că nu face bine.

Nunta a avut loc într-un local, pe atunci la modă şi foarte căutat de cei care doreau o nuntă despre care să se povestească mult timp.

Apăruseră rochiile din dantelă, iar Olga, mireasă, era îmbrăcată cu o astfel de rochie. Decoltată, având mâneci lungi, iar pe cap purta o pălărioară albă, tot din dantelă.

Dar cel mai mult atrăgea atenţia nuna mare, Angela. Era îmbrăcată într-o rochie mov, din saten, având o croială pe atunci la modă şi care o avantaja. Pe cap purta o pălărie cu boruri mari, din acelaşi material cu rochia. Privind-o, părea a fi o apariţie venită parcă de pe altă lume. Îţi lăsa impresia că doar ce a coborât dintr-o caleaşcă, trasă de patru cai albi.

Părul ei negru, lung, cârlionţat, acea pălărie cu boruri largi care se clătina în mersul ei, pielea albă ca de porţelan, iar la gât, trona un şirag de perle albe. Toată ţinuta şi frumuseţea ei o făceau să pară un personaj de basm. După nuntă s-a discutat mai mult despre naşă, decât despre mireasă. Observase până şi Relu, că toate privirile erau îndreptate mai mult spre naşă, decât spre mireasă.

Dacă este adevărat că oamenii se reîncarnează, atunci sigur Angela, fusese vreo

prinţesă, într-o altă viaţă. Şi soţul ei era foarte încântat de cum arăta soţia lui şi, contrar obiceiului, când el dansa mai mult cu altcineva decât cu soţia lui, acum n-o pierdea din ochi pe Angela. Era mândru de ea. Îi plăcea să vadă privirile tuturor îndreptate către soţia lui şi nu putea să nu observe, cât o admirau şi ceilalţi. Poate pentru prima dată, când nu era gelos. Era încrezut... Era a lui... Ceilalţi doar o admirau!

- Îmi daţi voie să dansez şi eu cu naşa?

- Da, finule!

Şi Relu a făcut schimb, dansând cu Olga. A uitat imediat de admiraţia ce o purta soţiei lui şi nu a rezistat să nu facă glume cu Olga. Dansau foarte apropiaţi, uneori râzând zgomotos, până la a atrage atenţia celor din jur.

- Olga, îţi stă foarte bine mireasă! Unde ai găsit aşa o rochie elegantă?

- Da, şi rochia mea este elegantă, dar Angela văd că atrage mult mai multe priviri!

- Oricum, în centrul atenţiei eu ştiu că sunt miresele!

- Ar fi fost aşa şi acum, dacă nu o alegeam drept naşă pe Angela!

- Aaa, după ce ai insistat atâta, acum îţi pare rău?! Nu mai vorbi prostii Olga, că mă supăr, încheie Relu acel dans, într-o notă mai tristă decât începuseră, deoarece tot timpul a trebuit să se contrarieze cu fina lui şi s-o convingă „că arată foarte bine".

Cu vecinii lor, Carmen şi Eugen, se aveau foarte bine. După câteva zile de la nuntă, le-au propus să facă o plimbare la munte. Nu au ales o destinaţie anume. Dacă o să le placă mai mult o staţiune, să rămână şi peste noapte. Au încărcat maşina cu de toate şi au plecat. Pe fetiţa lor au dus-o la ţară.

- Eugen, eu zic, ca noi, să dăm o raită prin alimentară. Să vedem şi aici cum stau cu aprovizionarea. Să pregătiţi grătarul cât lipsim noi!

- Da! V-aţi gândit bine! Mai cumpăraţi ceva de mâncare – spuse Eugen - „şi ceva de băut", adăugă Relu.

- Nu vă ajunge băutura pe care am luat-o de-acasă? – întrebă Carmen!

- Lasă că nu strică să avem în plus. Mai luaţi nişte bere!

Intrând într-o alimentară, au constatat că erau ceva mai multe alimente pe rafturi decât în oraşul lor. Auzise pe cineva spunând, că, „doar au băgat marfă”!

- Angela, cumpărăm nişte cârnaţi olteneşti, pâine, peşte la conservă şi să trecem şi pe la aprozar să luăm şi legume.

Când s-au întors de la cumpărături, grătarul era aproape gata, iar fetele au întins o pătură, o faţă de masă deasupra, tacâmuri, pahare, iar băieţii au cerut un platou în care să aşeze fripturile şi micii gata făcuţi.

- Mâncăm, după care jucăm volei!

- Sau jucăm remy!

- Sau cărţi!

Nu au jucat nimic din ce şi-au propus, i-a tentant mai mult să viziteze împrejurimile. Aşa că, s-au îmbrăcat adecvat, cu câte un băţ în mână şi au plecat pe cărări de munte. La întoarcere, Eugen a călcat probabil pe un şarpe şi acesta l-a muşcat de picior. Au grăbit paşii, să ajungă din timp la cel mai apropiat spital. Piciorul se înroşise, se umflase. Lui îi era frică de ce se va putea întâmpla, dar medicii l-au preluat imediat şi i-au administrat tratamentul

adecvat în astfel de situaţii. A fost însă necesar să mai întârzie vreo 4-5 ore la spital.

Fără acest incident, ieşirea la munte, le-a făcut bine. Au început o nouă săptămână de lucru cu forţe noi. Cu aer proaspăt.

Mihai şi Olga s-au mutat cu chirie la gazda în care au stat naşii lor. Se vizitau, atunci când timpul le permitea. Angela, având şi fetiţa, care mergea la grădiniţă, era mai ocupată. Dar, din când în când o mai ducea pe Ramona şi la mama ei.

- Hai să mergem duminică, împreună la ţară, veni Olga cu propunerea.

- Nu-i o ideea rea, spuse Relu, mai ales că trebuie să o aducem şi pe Ramona de la ţară.

Mama Angelei, ca de obicei, pregătea ceva mai bun duminica. Gătea şi foarte de dimineaţă, să-i rămână timp să meargă la Biserică. Nu s-a mai dus însă, dacă i-au venit copii. Alerga de colo-colo să le pună masa cu ce a găsit mai bun prin cămară. Pentru prânz pregătise un borş de pasăre, cu tăiţei de casă. Din puţină supă, făcuse ciulama. Mereu îi spunea Angelei „să faci tăiţei de casă pentru borş, să nu pui orez sau fidea – iese mai gustos".

- Angela, hai să ne luăm soţii şi să mergem în deal, la „Crucea de leac", unde ne duceam noi să ne jucăm când eram copii!

- Doriţi să mergeţi? întrebă la rândul ei Angela.

- Hai să vedem pe unde vă jucaţi voi! adăugă Mihai.

Au urcat vreo 200 m, drumul fiind de ţară, acolo unde începeau să se vadă şi viile, care fuseseră ale locuitorilor satului, iar acum erau în patrimoniul CAP-ului.

Crucea de leac, era o căsuţă mică din lemn, cu o cruce mare, din piatră, înăuntrul.

Ele aveau de aici amintiri frumoase din copilărie. Aşa li se părea lor. „Atunci când se sărbătorea Ziua Crucii, veneau femeile din sat cu lumânări, flori, puneau şi bani pe braţele crucii, iar copiii de prin apropiere rămâneau până mai târziu şi adunau toţi banii". La fel făcuseră Angela şi Olga, împreună cu alţi copiii din apropiere. Pentru ele, această sărbătoare rămăsese o amintire foarte plăcută, deşi făptuiseră lucruri neortodoxe şi neplăcute lui Dumnezeu. Au intrat toţi patru în căsuţa de lemn, iar ele au început să povestească soţilor, ce isprăvi făceau ele în copilărie.

Olga şi Relu, au rămas ultimii, admirând în continuare crucea, iar când Olga a trecut prin faţa naşului, acesta a îndoit-o de mijloc şi i-a dat o sărutare. Ea, în prima clipă, a rămas uimită de gestul lui, dar în final i-a răspuns cu o sărutare pe obraz. Au ieşit după Angela şi Mihai, care erau prinşi într-o discuţie, aşa încât ei nu au observat fâstâceala şi emoţia de pe chipul lor. Au continuat să urce dealul şi să le arate bărbaţilor, alte locuri de joacă şi ascunzătoare, în care se distrau ele, în copilărie.

Relu şi Olga continuau să-şi arunce priviri... parcă de nedumerire, de complicitate, pentru tot ce se întâmplaseră între ei.

Spre seară şi-au făcut bagajele, au luat-o şi pe fetiţa lor, Ramona, şi au plecat acasă.

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa, Carmen!

- Am zis să trec pe la tine să bem o cafea. Ai timp?

- O, desigur!

- Cum aţi petrecut la ţară?

- Să zicem, binişor. Cum să-ţi petreci timpul

la ţară, Carmen? Acolo, când mergi, mereu este câte ceva de făcut, doar dacă nu vrei, nu faci nimic. Am noroc cu mama mea, care mă aşteaptă cu mâncarea făcută şi, nici la muncă, nu prea mă lăsa să merg cu ea, nici înainte, nici acum. Mereu m-au răsfăţat. Tu, ce-ai mai făcut?

- Am fost la salonul de coafură şi m-am tuns, nu se vede?, Mi-am făcut şi manichiura!

- Bravo ţie. Îmi plac femeile care îşi fac timp şi pentru ele.

- Angela, am auzit că, la Magazinul alimentar, cel de lângă şcoală, a adus unt şi cacao. Vezi, dacă mergi, spune-i Tanţei, vânzătoarea de la mezeluri, să-mi dea şi mie câte un pachet, din fiecare.

Era marea perioadă de criză. În alimentare, cofetării „bătea vânt de primăvară". Rafturile erau mai mult goale. Întotdeauna lipsea câte ceva. Trebuia să afli, unde s-a adus, şi ce s-a adus. Să te înarmezi cu răbdare şi să stai la coadă.

Carmen era asistentă medicală, la Policlinica din oraş. Din cauza aceasta, avea multe relaţii, inclusiv la magazine. Ei, i se dădeau anumite alimente „pe sub tejghea", aşa cum se obişnuia să

se procedeze cu cei care aveau „relaţii", fără să stea la coadă.

- A, bine că mi-ai spus! Plec imediat după ce ne bem cafeaua. Sper să mai apuc.

Angela, a făcut un semn discret vânzătoarei, şi i-a şoptit la ureche, ce doreşte. Aceasta, a mers în spate şi a venit cu două pacheţele. I-a dat unul şi pentru ea. Dar, la un alt magazin, aduseseră portocale. S-a aşezat şi Angela la coadă.

- Domnule, aici este coada!

- Staţi, nu mă împingeţi, că-mi rupeţi hainele de pe mine.

- Fă, domnule o listă, că observ, cum alţii vin şi intră în faţă.

- Staţi, nu vă împingeţi, că apucăm şi noi. Am văzut eu, au adus foarte multe lăzi.

Un domn, mai guraliv, a început să spună bancuri. Astfel, timpul a trecut mai repede şi, în sfârşit, a ajuns şi ea lângă tejghea.

- Nu dăm decât două kilograme, striga vânzătoarea, din când în când, ca oamenii să nu-şi facă iluzii, să mai cumpere şi pentru altcineva.

În sfârşit, după două ore, a cumpărat şi Angela două kilograme de portocale. Nu ajunge bine la uşă, când o aude pe vânzătoare strigând:...„nu vă mai aşezaţi şi alţii la coadă. Mai avem portocale pentru maximum cinci persoane!"

Relu, vine de la serviciu, se spală pe mâini şi pe faţă, se schimbă şi intră la bucătărie.

- Angela, mâine mergi să dai concurs pentru postul de care ţi-am vorbit?!

- Şi cu cine o las pe Ramona?

- Haide să o sunăm pe Olga, să stea cu fetiţa noastră mâine!

- Ei, tocmai asta nu aş fi vrut eu. Să ne îndatorăm la Olga.

- Nu avem ce face!

- Şi dacă eu reuşesc la concurs şi va trebui să merg la serviciu, ce facem cu Ramona?

- Atunci, o s-o ducem la creşă. Sper să o primească, la vârsta ei.

- Ramona, să fii cuminte până ne întoarcem noi, da? Să asculţi de Olga. Tati o să vină după tine şi, dacă eşti fetiţă cuminte, îţi aduc şi ceva bun!

- Tati, să-mi aduci şi o păpusică, da? Că, îţi pomit să fiu cuminte şi să mănânc tot din falfulie!

- Uite, Olga, ai aici tot ce-i trebuie Ramonei. Ai şi schimburi, ai şi de mâncare. Poate reuşesc să plec mai devreme şi vin s-o iau.

Fetiţa a intrat în casă iar Olga l-a condus pe Relu până la poartă. Acolo, fără alte explicaţii din partea nici-unuia dintre ei, s-au sărutat pe gură la despărţire. Pa! – Pa!

Angela aflase că a câştigat concursul. I se aduseseră la cunoştinţă că va începe lucrul peste vreo două săptămâni. În acest timp, a alergat să-şi facă fişe medicale, şi pentru ea, şi pentru Ramona, pe care urma să o înscrie la Creşă.

Au trecut câteva zile de pace, de înţelegere între Angela şi Relu, dar cu gelozia lui exagerată, se înţelege că nu a durat prea mult, până când a găsit el motive de a o învinovăţi pe soţia lui.

- Vai, ce te distrai la glumele lui Alex!

- Dar ce, ţie nu ţi-au plăcut bancurile lui?

- Aşa se dă el mare când sunt în preajma lui câteva femei.

- Dar, am văzut că şi tu râdeai la glumele lui, nu?

- Trebuia să vă ţin isonul! Nu vroiam să se observe cât erai tu de încântată şi cât de tare râdeai, la glumele lui!

- Relu, dar tu exagerezi. Râdeai la fel ca mine, iar acum aflu că nu doreai altceva decât să mă acoperi pe mine. Ce minte diabolică ai! Numai tu poţi gândi aşa! Hai mai bine să încheiem discuţia aici, că nu vreau să mă cert cu tine. Ca de fiecare dată, trebuie să fiu eu vinovată de ceva!

Discuţia dintre ei, s-a mai ameliorat, dar Relu a continuat, nu prin vorbe, ci prin atitudinea lui, să o facă să sufere pe Angela şi nu a găsit altceva la îndemână decât să o lase baltă pe soţia lui şi să plece de acasă, fără să spună şi unde! A revenit abia după câteva ore, iar ea a aflat după vreo câteva zile unde a dispărut el. Altă dată, s-a întâmplat să plece de acasă într-o sâmbătă după-amiază şi să se întoarcă de-abia a doua zi, cam la aceeaşi oră. După lungi discuţii aflase că el fusese plecat la părinţii lui, care erau la o distanţă de 100 km. A încercat Angela, fel şi fel de metode de comportare în această căsnicie, dar nimic nu îi era pe plac soţului ei. El mereu pretindea câte ceva de la soţia lui, dar nu oferea nimic în schimb!

Când mergeau la câte o nuntă, el dansa mai mult cu prietenele sau vecinele lor. Dacă Angela era invitată la dans de către vreunul din soţii acestora, o săptămână după aceea îi amintea: „că prea a stat aproape de...", „că prea râdeau în dans" şi multe altele, O ţinea aşa, până venea un alt eveniment şi îl punea în dezbatere pe acela. De regulă, ei mergeau foarte des la tot felul de petreceri, baluri, nunţi, la picnic, însoţiţi de mulţi prieteni pe care Angela şi-i făcuseră, cu felul ei plăcut de a fi.

Mama ei, mereu o certa când îi povestea de discuţiile ei cu Relu: „nu te mai duce şi tu nicăieri. Mai stai şi pe acasă. Vezi că este gelos şi întotdeauna vă certaţi!". Aşa că, negăsind înţelegere la mama ei, nu se mai plângea la ea. Discuta mai mult cu mătuşa ei, Mara, când avea sufletul amar.

- Bună, Angela!

Era Olga. Veniseră să o invite pe naşa şi prietena ei la un film. S-a „rugat" ceva de Relu ca să îi dea voie să meargă împreună. Acesta a acceptat. Afară era un strat frumos de omăt. Ninsese toată noaptea. Au plecat împreună la braţ, dar pe la jumătatea drumului, Olga îi spune: „mergi înainte şi ocupă încă un loc, că... eu intru puţin pe la o

cunoştinţă, s-o iau şi pe ea la film". Angela, nici nu a apucat să se dezmeticească de spusele ei. A rămas mută de uimire la gestul Olgăi, dar a mormăit un „bine" şi a plecat mai departe. Avea un nod în gât. Toată fiinţa ei se revolta. Niciodată nu i-a plăcut caracterul ei, dar parcă acum întrecuse orice măsură. „Să vină, să insiste atât de mult pe lângă soţul ei, ca să o lase să vizioneze un film (ea nici nu avea chef să iasă din casă de altfel), iar acum a abandonat-o în stradă, motivând că „merge să ia o cunoştinţă"! De ce nu s-a dus direct la cunoştinţa asta s-o însoţească la cinematograf?!

Mergea şi vorbea singură pe stradă de supărată ce era. A luat bilet, a intrat în sală, a ocupat un loc şi un altul l-a ţinut ocupat pentru Olga. Din când în când îşi mai arunca o privire prin sală să vadă dacă a apărut Olga, s-o cheme lângă ea. Dar... nu.

Filmul s-a terminat, Angela a plecat singură spre casă. Ştiindu-l pe Relu gelos nu a mai povestit acasă ce i s-a întâmplat. Când s-a regăsit cu Olga, aceasta i-a spus că a venit imediat la cinematograf, dar că nu s-au mai întâlnit. După câţiva ani de zile Angela a aflat că Olga s-a întors acasă la soţul ei şi au „stat împreună" până aproape de revenirea ei de la cinematograf, după ce au calculat ei, că se va

termina filmul, mai ales că Ramona era plecată la mama ei.

Acesta era Relu. El se abătea mult de la jurămintele sfintei cununii, dar îi cerea soţiei lui multă seriozitate şi supunere.

Şi aşa era Olga. În loc să-i mulţumească zilnic lui Dumnezeu pentru binecuvântarea căsniciei ei cu Mihai, îşi bătea joc de acest noroc şi profita de el şi de oamenii buni din jurul ei. În anturajul ei restrâns de prieteni, obişnuia – sau se întâmpla pur şi simplu - să le facă rău, să-i facă să sufere.

De mică fusese aşa. În cercul lor de copii, întotdeauna arăta cu degetul spre cineva că a greşit, că a furat vreo jucărie, că a stricat un aranjament făcut. La şcoală pâra, că „s-a încurcat spunând o poezie din cauza vreunui coleg… , că a vorbit, şi a abătut-o de la concentrare"; îşi pâra copii de joacă la mamele lor „că a vorbit-o de rău, sau că au bătut-o", şi multe altele. Distorsiona adevărul. Şi în copilărie, Angela, suportase multe acuze din cauza disensiunilor ei, instigând-o atât pe mama ei, cât şi pe colegii ei de joacă. În final, era nevoită s-o ierte, pentru că era vecina ei şi oricum se întâlneau zilnic. Nu putea ţine supărarea prea mult, că tot se „lovea" mereu de ea.

Lui Angela îi părea rău că Olga avea astfel de lacune în comportament. Erau şi multe situaţii în care ele două se simţeau bine. Olga, cu firea ei veselă, de multe ori a scos-o dintr-o tristeţe apăsătoare. Nu trebuia să ai însă nimic de împărţit cu ea. Atunci devenea ca un leu în cuşcă. Şi nu trebuia să fii lăudată de cineva în prezenţa ei. Fire veselă, dar egoistă şi geloasă.

* * *

Două săptămâni se pregătiseră Olga şi Angela pentru balul ce se organiza de 23 August.

- Angela, tu ai vreo croitoreasă bună, să-i duc, să-mi coasă şi rochia mea?

- La doamna Paula, am lucrat eu rochia mea de naşă, aceea mov. Şi tot ea, mi-a făcut şi pălăria!

- Când eşti liberă, să mă prezinţi şi pe mine? Îmi place cum ţi-a lucrat ţie.

- Mergem mâine seară!

- Dar, să o rogi tu, să mi-o facă până la bal!

- Cumpără-i şi tu ceva: un săpun, o ciocolată şi o să insistăm amândouă. Ştiu că este foarte ocupată.

Şi-a cumpărat un material de rochie şi Angela. Au plecat împreună la croitoreasă. Olga, i-a comandat doamnei Paula, un model complicat, cu multe volane. Dorea să nu mai fie nimeni ca ea! Să o întreacă măcar o dată pe naşa ei.

La bal, tot Angela a fost cea care a provocat rumoare în sală, când au intrat. Rochia ei, lungă, de un albastru marin, la care a adăugat şiragul de perle albe, cu părul ei lung şi negru, atitudinea ei, au clasat-o pe primul loc. Toţi spuneau, că a fost „cea mai elegantă femeie din acea seară".

Relu, avea din nou, cu ce se mândri. Soţia lui era cea mai frumoasă. Toţi întorceau privirile spre ea.

Olga însă, cu toate zorzoanele pe ea, nu era în atenţia nimănui. Vorba proverbului: „Frumuseţea este minunată fără zorzoane". Mai grav era, că a observat şi ea acest lucru şi... cel mai la-ndemână, era s-o invidieze pe Angela. Aşa că, toată seara a privit-o cu invidie, cu gelozie şi, de câte ori dansa cu naşul ei, Relu, nu scăpa prilejul s-o bârfească pe

Angela. Ştia şi care este punctul lui slab şi unde-l durea cel mai tare, acuzând-o pe naşa ei, că „este prea veselă, că este foarte curtată, că este cu ochii mai mult după alţi bărbaţi, decât după soţul ei". Lui Relu atât îi trebuia. O urmărea pe Angela, dar, de data aceasta, nu din admiraţie, (după atenţionările Olgăi), ci să-i surprindă vreun gest greşit. Cu toate acestea, el dansa mai mult cu doamnele de la masă, cu fină-sa, iar Angela rămânea singură la masă, invitată şi ea, de cel care rămânea fără soţie. Dar şi atunci, Relu era gelos. Nu scăpa prilejul să facă câte o remarcă răutăcioasă când se întorcea la masă. „Am văzut că ai dansat foarte aproape de…., ai râs foarte mult împreună cu…"!

Olga şi Relu, s-au distrat foarte mult împreună. Nu le-au scăpat nici-un dans. Au râs şi au făcut glume pe seama tuturor. S-au strâns la piept de câte ori au avut ocazia. La începutul dansului, în timpul dansului şi… la plecarea spre casă. Ei, credeau că nimeni nu-i ia în seamă, că ceilalţi nu stăteau cu ochii pe ei.

Erau făcuţi din acelaşi aluat. Gândeau la fel. Se îngrijeau însă ca, ce era al lor, să rămână al lor. Doar ei să se risipească în plăceri. „Dacă nu poţi să fii insensibil şi egoist, ce rost are viaţa"! – cam aşa gândeau ei. Deoarece, lumea aceasta este, aşa cum

o vezi, nu aşa cum o crezi! Fiecare om vede lucrurile prin prisma lui de valori. Dacă eşti cinstit, îl vezi şi pe celălalt cinstit, dar, dacă eşti necinstit şi pe celălalt îl vezi tot aşa. În felul acesta gândea şi Relu. Prin prisma lui. El nu avea valori morale. Cum să înţeleagă atunci cum gândesc ceilalţi?

Ajuns acasă, după bal, primul lucru pe care l-a făcut a fost să o acuze pe Angela de tot ce îi spusese Olga, în timpul dansului. A continuat cu reproşuri, până a făcut-o pe Angela să plângă. Tot acest ritual era în „meniu". Întâi o supăra foarte tare, după care începea să o laude, să-şi ceară iertare şi să promită că nu se va mai întâmpla.

La sfârşitul discuţiei, i-a declarat Angelei „că a fost „cel mai bine îmbrăcată... a fost regina serii"! A strâns-o în braţe, rugându-o să-l ierte!

- Mihai, fă tu patul, că eu nu mai pot de picioare!

- Bineînţeles că te dor picioarele. Ce, ai renunţat tu la vreun dans?

- Să ştii că mi-a plăcut foarte mult balul din seara aceasta. De mult nu m-am mai distrat aşa! Vezi, mâine dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu, să-mi faci cafeaua!

- Ce, era nevoie să-mi mai spui. Nu îţi fac eu cafeaua în fiecare dimineaţă?

Deşi era duminica, Mihai fusese chemat să treacă puţin pe la serviciu.

- Oricum n-o să stau prea mult. Mă cheamă şeful să-i prezint un document, după care mă întorc şi poate ieşim la plimbare.

- Hai, nu mai vorbi, că mor de somn!

- Bună, Angela!

- Bună, Carmen. Haide, intră!

- Ce mai faci? Te-ai distrat bine la bal? Relu unde-i?

- Relu a plecat să-şi cumpere ţigări. Da, m-am distrat bine la bal. Dacă soţul meu nu mi-ar fi făcut un show după aceea, ar fi fost totul perfect. Dar îl ştii pe el. Mă omoară cu gelozia lui. Nici nu mai ştiu cum să mă comport ca să-i fiu pe plac.

- „Viaţa poate fi simplă, dacă nu ţi-o complici singur" spune un proverb.

- Viaţă simplă... trăieşte el! Nu are nici o grijă! Uite, am o mulţime de treburi şi el nu mai vine. Nu ştiu unde întârzie atâta! Totul trebuie să fac numai eu. Mama mea avea o vorbă: „Femeia

harnică, îl învaţă pe bărbat puturos". De fiecare dată m-am oferit să fac eu totul, iar lui nu i-a mai rămas nimic de făcut.

Relu, ştia de la Olga, că Mihai o să plece de dimineaţă la serviciu, aşa că, şi-a făcut drum la ţigări şi, cu ocazia asta, să-i spună „bună-dimineaţa" şi Olgăi.

- Hai, Relu, intră!

- Sărut-mâna! Ce, de-abia te-ai sculat?

- Nu, încă nu m-am sculat. Te-am aşteptat pe tine cu aşternutul „încălzit".

- Ei, vezi, asta-mi place mie la tine. Eşti pasională.

- Sunt sigură că nu ai vrea să fie soţia ta în locul meu. Perversule!

- O, nu, dacă ai fi soţia mea, nu cred că ai fi atât de libertină. Aş sta cu ochii pe tine, ca pe butelie!

- Aşa cum stai cu ochii pe Angela?

- Mai rău!

- Hai mai bine să facem dragoste, să nu se întoarcă Mihai!

- Ce piele catifelată ai, Olga. Să nu cumva să mă înşeli cu altcineva, că nu ştiu ce-ţi fac!

- Să nu mă înşeli tu pe mine, Don-Juanule!

- Atâta timp cât la tine găsesc tot ce-mi trebuie, de ce aş face-o?

- Pentru că aşa eşti tu făcut. Să înşeli. Ca şi mine. Ne simţim bine atunci când îi facem pe alţii să sufere. Când riscăm. Dar ne place aşa cum suntem, nu?

- Am plecat, Angela. S-o fi întors Eugen de la piaţă!

- Poate. Şi Relu tot nu a venit de la ţigări.

În timpul acesta apare şi Relu. O salută pe Carmen şi trece pe lângă Angela fără să o privească.

- De ce-ai stat atâta? îl ia soţia lui la întrebări.

- M-am găsit cu Adrian şi am stat cu el, la restaurantul din parc, la o bere.

- Ai stat la o bere, aşa de dimineaţă? Soţia lui ce mai face? Ştiu că era bolnavă.

- Nu ştiu, nu am vorbit despre ea!

Angela era privită de tot colectivul, de la serviciu, cu respect şi simpatie. Era frumoasă, volubilă, totdeauna gata să ajute cu ceva. Era admirată, atât de femei, cât şi de bărbaţi. Un lucru rar întâlnit. Având aceste calităţi, tânără fiind, o plăceau şi mulţi bărbaţi. Cu greu făcea faţă avansurilor lor. Dar, fără să cadă în dizgraţie, cu o atitudine elegantă, îi evita pe aceştia, fără gesturi de mitocănie.

Printre cei care îi făceau „curte" se număra şi un inginer şef de la serviciul plan-producţie. Acesta, avea meritul de a se făcea plăcut prin manierele sale, prin aspect, atitudine. Un om cu mult bun simţ şi, pe deasupra, era şi necăsătorit. Avea peste treizeci de ani. Fusese căsătorit, dar soţia îi decedase. Trăiseră numai doi ani împreună.

Pe Angela, o iubea, o admira şi o respecta. Deşi avea nevoie de ea pe linie de serviciu, o solicita mai rar, la început, tocmai pentru a nu-şi trăda sentimentele în faţa ei. Ce simplu ar fi fost dacă Angela nu era căsătorită. Dar aşa?! Şi totuşi, nu rezista mult şi îi cerea tot felul de hârtii pentru a fi mai des în preajma ei. Profita şi de întâlnirile pe care şi le făceau „fetele" când serbau anumite evenimente; când ieşeau împreună, pe bancă, la soare, în câte-o pauză. Atunci, apărea şi el.... şi

avea tolba plină cu bancuri! Era simpatizat de toate femeile din întreprindere.

Într-o zi, având neapărată nevoie de serviciile ei, cumpără un frumos trandafir roşu şi i-l oferi, spunând: „Un trandafir pentru cea mai frumoasă floare din această instituţie"!

- Exageraţi, domnule Barbu!

- Nu exagerez cu nimic. Cred că vi s-a mai spus că sunteţi cea mai frumoasă femeie!

- Vă înşelaţi, chiar nu mi s-a mai spus!

- Atunci, cred că o face soţul dumneavoastră în fiecare zi!

- Din nou vă înşelaţi!

- Dacă nu o face, înseamnă că nu-i conştient de norocul lui!

- Are mai multă grijă să-şi apere „norocul" lui printr-o gelozie exagerată.

- Vedeţi? Unii bărbaţi, în loc să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru ce au şi să ofere toată dragostea lor, ei se ocupă mai mult de „apărarea" ei. Aşa pierd din vedere, că dragostea unei femei, se întreţine cu dragoste, nu cu gelozie,

nu cu ameninţări. Când iubeşti o femeie, îi dai libertatea de care are nevoie. Nu o închizi în colivie.

- Domnule Barbu, mă iertaţi! Nu ştiu de ce am intrat în viaţa mea de familie.

- Oricum, se vede pe chipul dumneavoastră că, în familie, nu vi se întâmplă tocmai lucrurile pe care le meritaţi. De fiecare dată se întâmplă aşa. În loc să păstrăm ce avem prin dragoste, noi, bărbaţii, ne manifestăm mai mult ca nişte buldogi care apără casa de duşmani şi nu mai are grijă să arate prietenie şi iubire celor pe care îi apără. Aşa cum spunea un mare învăţat – „nu se poate acoperi cu aur nici un singur moment de viaţă. Ce altă pierdere atunci, decât timpul pierdut fără rost?". Cu aceste cuvinte, domnul Barbu părăsi biroul Angelei. Se întreba şi el cum de şi-a permis să intre, mai în amănunt, în viaţa ei. În loc să-mi câştig încrederea, eu mai mult am pierdut-o, gândea el.

Şi Angela rămăsese pe gânduri după plecarea şefului ei. Oare ce-i veni, să-i destăinuie ceva din relaţia ei cu Relu? Eu, de felul meu nu sunt vorbăreaţă. Acum de ce m-a luat gura pe dinainte?

La Angela a venit în vizită mătuşa ei, Mara, care locuia în oraş. Se simpatizau şi se admirau reciproc. Deşi era pensionară, se purta foarte

elegant. Era mereu la modă, dar o eleganţă decentă. Avea ce învăţa de la ea. Fusese funcţionară şi avea multe prietene cu care se putea mândri. Era înţeleaptă, mereu avea un sfat bun. Când dorea un sfat, i-l cerea ei. Casa ei, curată, avea mereu musafiri de calitate. Tocmai ce se despărţise de un om cu funcţie înaltă, dar fără caracter. Atât de mult suferise, că nu-şi mai dorea în viaţa ei un alt bărbat, deşi spunea adesea că este foarte grea singurătatea. Nu mai avea încredere în nimeni.

O chema Maria, dar toţi cei care o cunoşteau îi spuneau Mara. O femeie de bun simţ.

- Bună, Angela! Eram prin apropiere şi m-am gândit să-i fac o vizită celei mai preferate nepoate ale mele.

Angela, zâmbi auzind această remarcă: „Mă bucur mult că aţi trecut pe la mine. Ca de fiecare dată, îmi face multă plăcere".

Mătuşa ei, a bombardat-o pe Angela cu multe întrebări, aşa, deodată, fără să facă pauză, la care i-a răspuns pe rând. Când a trebuit să-i spună şi ce mai face Relu, Angela, contrar obiceiului de a nu vorbi despre soţul ei, nu s-a putut abţine să nu-l critice. Şi pe bună dreptate. Şi a început să

enumere câteva din nemulţumirile ei: nu o ajuta la treburile casei, lipsea foarte mult de acasă, de fetiţă se ocupa numai când avea el chef şi atunci când o făcea, îi reproşa că nu este o mamă bună. De altfel, avea acest obicei. Când făcea ceva, făcea numai de ochii lumii. Ieşea cu un covoraş sau cuvertură să o scuture, direct la casa scării, numai atunci când era deja curat în casă şi când era şi cineva care să-l vadă. Şi dacă scutura el vreun covoraş nu mai lăsa pe nimeni să treacă pe acolo „că face murdar"! Ţinea la munca lui, dar nu ştia să o aprecieze pe a altora.

I-a povestit multe probleme din viaţa ei conjugală, pe care mătuşa ei abia acum le auzea, deoarece Angela a tot ascuns prin ce trece ea alături de soţul ei.

- Îmi pare rău să aud toate astea. Eu am crezut că tu eşti fericită. Pe el, l-am văzut întotdeauna plin de viaţă, spunând glume, făcând „atmosferă"!

- Ştie foarte bine să joace teatru, atunci când este cineva în preajmă. Cum rămânem împreună, uită să mai fie la fel de amuzant.

- Da, noi, femeile, înghiţim orice fără să deschidem gura. Însă tristeţea, ne duce spre boală.

Nu trebuia să ţii în tine. Când povesteşti şi altora necazurile tale, te mai eliberezi. Nu trebuie să-ţi fie teamă să spui şi altora ce te frământă pe tine. Toţi au necazurile lor, numai că nu se potrivesc. De aceea, nu trebuiesc ţinute secret, că nici nu ştii cine poate să-ţi dea un sfat bun. Angela, nu poţi să-l ierţi la nesfârşit. Pentru că, ce va fi, este cum a mai fost! Este greu să-l schimbi acum.

Puţine femei reuşesc să-i schimbe pe bărbaţi şi cele care reuşesc, acelea nu sunt niciodată cele mai blânde femei. Trebuie să fii egoistă, să doreşti totul numai pentru tine, să-l controlezi la sânge. Bărbaţii nu ştiu să aprecieze femeia blândă, care le lasă lor libertatea de decizie. Nu ştiu s-o preţuiască pentru asta. Ei ascultă de un stăpân. Sau poate mai sunt, dar aceia trebuie să fi avut o educaţie severă din partea mamelor lor. Ele, i-au învăţat să preţuiască femeia şi s-o respecte. Sau în familia lui a învăţat ce înseamnă respectul reciproc. Ca să trăieşti în pace şi iubire, este necesar, ca ambii soţi să fie de bun simţ. Să ştie să aprecieze şi unul şi altul, ce au lângă ei. Altfel, dacă sunt diferiţi, trăiesc tot timpul certându-se şi nu pot să spun, că nu am văzut şi familii din acestea care, nu este zi de la Dumnezeu, să nu se certe, dar merg mai departe. Se zice că, într-o căsnicie, îţi mai

trebuie şi puţină nesimţire, dar şi o mare doză de toleranţă.

Dar asta trebuia s-o faci de la început. Acum este prea târziu să mai schimbi ceva la Relu.

- Este prea sigur pe el şi prea sigur pe căsnicia asta, de care eu m-am săturat!

Nici nu au realizat când a trecut timpul.

- Angela, ai grijă ce faci cu viaţa ta. Tinereţea trece, nu te mai întâlneşti cu ea. Şi nu trece numai tinereţea, este afectată şi sănătatea. Nici pe copil nu îl ajuţi, dacă vede tot timpul ceartă în casa voastră. Îţi spun, din proprie experienţă. Nu aştepta să se schimbe ceva, că nu se schimbă! Poate în mai rău, dar mai bine, nu. Oamenii nu ştiu să-şi preţuiască norocul, atunci când îl au. Îşi bat joc de el. În situaţia asta este şi Relu. Crede că, dacă are lângă el o femeie frumoasă, are dreptul, sau meritul, să curteze şi alte femei, iar pe tine nu te preţuieşte la adevărata ta valoare. Îşi imaginează că rămâne şi cu ce are şi capătă şi ceva în plus. Dar... nu suntem singuri în Univers, iar credinţa şi recunoştinţa ar trebui să fie elementul primordial al existenţei noastre. Timpul nu se mai întoarce să putem alege calea ce ar fi trebuit să o urmăm! Ne rămân numai regretele, atunci când nu ştim să luăm

cele mai bune decizii! Noi, oamenii, mai dăm şi a doua şansă celor care ne-au greşit, dar, Dumnezeu nu ne mai dă a doua şansă!

Adrian era un prieten bun de pahar al lui Relu. Ei doi se înţelegeau de minune, când se aşezau şi ciocneau un pahar de băutură. Îşi urau unul altuia sănătate şi fericire şi erau cei mai „tari" din anturaj. Ei conduceau ostilităţile, chiar dacă la masă se mai aflau doi-trei parteneri. Se dădeau cei mai „şmecheri".

Acasă, soţia lui Adrian, suferea la fel de mult ca Angela. Ea, niciodată nu ştia ce salariu are soţul ei, nu ştia când termină programul. Era profesor la un Liceu din oraş. Uneori mai şi medita elevi, dar ei nu-i aducea niciodată mai mulţi bani, chiar dacă motiva, atunci când lipsea o perioadă mai mare de timp, că face meditaţii sau că... stă la câte o şedinţă. Angela nu se cunoştea cu Nelia, soţia lui Adrian, decât din vedere. Nici ei nu aveau interes să le facă cunoştinţă, sau să devină prieteni de familie. Era mai bine aşa pentru ei. Se înţeleseseră ca, atunci când unul lipseşte, să spună că a fost cu celălalt. Nu că ar fi ştiut numerele de telefon soţiile, dar dacă întâmplător se vedeau şi ar fi fost întrebat unul dintre ei dacă au fost împreună, răspundea din start - DA!

Relu, se vedea din ce în ce mai des cu Olga. Pe Angela, nu o mai reţinea să meargă la ţară, la părinţii ei, aşa cum făcuse până atunci. Iar Olga, nu-i mai făcea morală lui Mihai, când spunea că o să întârzie peste program. Aşa că, profitând şi de faptul că sunt „rude" mergeau unul la altul, fără probleme. Uneori, plecau împreună, cu maşina, la marginea localităţii, unde era o pădure, amenajată pentru a-şi primi vizitatorii la un grătar în zilele de sărbătoare. Se plimbau îmbrăţişaţi, se sărutau. Nu ezitau să facă şi dragoste atunci când prin pădure nu erau şi alţi „musafiri".

- Intră, te rog, Carmen! Doar ce am „picat" şi eu de la serviciu şi vroiam să pregătesc ceva de mâncare. Deşi nu ar trebui să mai gătesc. Soţul meu nu vine la timp să mâncăm împreună.

- Relu nu a venit?

- Nu, nu a venit. O fi rămas peste program sau cine ştie pe unde bea o halbă cu bere, însoţit de Adrian sau de mai ştiu eu care...

- Ei da, dacă măcar ar fi la o halbă cu bere, cu Adrian!

- Păi, unde altundeva să fie?

- Angela, eu nu sunt numai vecina ta. Îţi sunt şi prietenă, da? Aşa că nu pot să nu-ţi spun ce se vorbeşte pe şoptite.

- Oooo! Ce se vorbeşte pe şoptite?

- Că Relu, i-ar fi... nu numai naş Olgăi! Că ar fi ceva mai mult!

- Ce prostii vorbeşti, Carmen!

- M-aş bucura, pentru tine, să fie numai prostii.

- Este, Relu, puţin mai aiurit. E adevărat că nu mă ajută nici la treburile casei. Dar chiar să mă înşele? Şi cu cine? Tocmai cu Olga?

- Angela, nu ar fi rău, ca atunci când nu vine la timp acasă... să laşi tu toate treburile „baltă" şi să mergi pe „urmele" lui. Verifică, dacă este la vreunul din restaurantele la care el îţi spune că merge cu Adrian! Dacă-l întrebi şi îţi spune că a fost în compania lui, măcar ştii care este adevărul! Informează-te! Nu-l lăsa pe el să te fraierească, îndrugându-ţi tot felul de minciuni!

- Carmen, tu m-ai pus pe gânduri. Îl puteam bănui de orice, dar nu, că mă înşeală. Vorba maică-mi: „Eu nu-l credeam în stare de nimic, iar el este în stare de orice"!

- Iartă-mă dacă te-am pus pe gânduri. Dar, dacă nu-ţi spun eu, ca prietenă, atunci cine să-ţi spună! Ştii, că mai este o vorbă: „Nu află bărbatul, ce ştie tot satul".

- Ai făcut bine că mi-ai spus şi, cu prima ocazie, asta am să fac - să-l urmăresc!

- Sărut mâna, doamna Angela!

- Bună ziua, domnule Barbu!

- Fiţi aşa de bună şi daţi-mi şi mie cartea de muncă a domnului Stoian. Cel care lucrează la plan-producţie!

- Imediat, domnule Barbu!

- Mi-aţi face o mare bucurie ca, măcar atunci când nu este nimeni în preajmă, să-mi spuneţi Titi. Aşa cum mi se spune în familie!

- Vai, dar se poate aşa ceva?!

- Da! Cu permisiunea şi cu acordul meu, se poate, adăugă zâmbind, domnul Barbu. Îţi înapoiez cartea de muncă în câteva minute, spuse ieşind din birou.

Angela era o femeie foarte cinstită şi la locul ei, dar, atunci când intra domnul Barbu în biroul ei, ceva o răscolea. Începea să-i bată inima

mai tare. Se fâstâcea un pic. Câteva minute, era puţin aeriană. Ce mai! Nu înţelegea ce se petrece cu ea. Sau înţelegea?! Poate şi de aceea îi era puţin teamă. Mamă-sa, o învăţase, că „nici cu gândul nu trebuie să greşeşti, că este păcat”!

- Alo! Relu! Vezi că o să rămân puţin peste program!

- Aaa! Nu-i nici-o problemă! Stai liniştită! Ar fi fost mai rău dacă era Ramona acasă, dar aşa...

De mult se pregătise Angela să-l urmărească cumva pe soţul ei, să vadă dacă bârfele sunt adevărate. Plecă de la serviciu mai devreme, aşteptă ora când el trebuia să sosească şi... văzând că nu apare, se duce la Olga să-i facă o vizită, aşa, ca din întâmplare! Ea oricum nu avea serviciu şi ar fi trebuit să fie acasă, să-l aştepte cu masa pe soţul ei. Strigă la poartă dar nu-i răspunse nimeni. Plecă de aici şi intră prin vreo două restaurante, unde ştia că îşi petrece uneori timpul cu Adrian. Îl vede pe Adrian la o masă, cu alţi bărbaţi, dar nu-l vede şi pe Relu. Deodată se simţi vinovată, gândind că nu a procedat bine, urmărindu-l! Aşa că, renunţă la planul ei şi plecă acasă. Nici acasă nu era, deşi ea întârziase vreo două ore ca să umble după el. În

sfârşit se întoarce şi soţul ei după alte trei ore şi... cu gând de ceartă.

- Unde-ai fost Olga până la ora asta?

- Am fost cu Rodica şi am văzut un film!

- Ce film?

- Auzi, dar tu ce faci, mă interoghezi? Tu eşti toată ziua plecat la serviciu. Acolo mai schimbi o vorbă, vă mai sărbătoriţi zilele de naştere! Eu ce fac? Stau toată ziua în casă, nu vorbesc cu nimeni şi poftim la „dumnealui" acum! Am întârziat şi eu o dată şi mă ia la întrebări!

- Dar nu te-am tras la răspundere, Olga! Te-am întrebat şi eu aşa, unde-ai fost. Nu este normal să comunicăm, să te întreb... ce-ai mai făcut, cu cine te-ai mai întâlnit?

- Dar ce, eu te întreb pe tine, ce faci la serviciu?

- Bine, Olga! Gata, mi-ai răspuns. Haide să nu ne mai certăm din toate prostiile!

- Vezi, Mihai, altădată să nu se mai întâmple!

Şi plecă în dormitor să se schimbe.

Doamne, chiar, ce film o rula în oraş?! Era foarte emoţionată. Altădată, ar trebui să-şi facă „temele" mai bine!

Mihai continua să-şi ceară scuze, dar Olga continua să o facă pe supărata.

Dimineaţa, soţul ei, o trezi cu o sărutare şi o invită să bea cafeaua cu el.

- Hai, iartă-mă! Haide, că am făcut cafea pentru amândoi!

- Ţi-am zis de atâtea ori să nu mă mai trezeşti când pleci la serviciu! Îmi place să mai dorm o oră-două, după ce pleci tu!

- Bine, Olga. Sărut mâna! Vezi, când te trezeşti, găseşti cafeaua pe masă. Nu ştiu cum de-ţi place să bei cafeaua rece. Mie îmi place să-i simt aburul!... continuă el să vorbească singur!

După ce a plecat Mihai, bineînţeles că Olga nu a mai putut adormi. O frământau multe probleme. Începuse să-l iubească pe Relu. Îl dorea mai des lângă ea. În acelaşi timp se gândea şi la Mihai! El era un soţ bun, atent. Deşi, el lucra, şi ea stătea acasă, întotdeauna curăţenia generală nu o făcea niciodată fără Mihai. Ea, doar întreţinea

curăţenia. Era conştientă că este mai bun soţul ei, decât Relu.

Olga, începuse să-l agaseze tot mai des, pentru a o lăsa pe Angela, ca ei doi să fie împreună! Întotdeauna însă, îi răspundea „că pentru el va fi mai greu, deoarece are o fetiţă şi, pe de altă parte, nici Angela nu i-a dat motive până acum să se despartă de ea. Care este problema ta? Nu ne simţim bine aşa cum suntem acum, mai ales că ne putem vedea foarte des, datorită faptului că ne-am şi înrudit, nu"!? Dar pe Olga nu o putea convinge. Ea îl vroia numai pentru ea. Începuse să fie geloasă tot mai des pe Angela şi nu catadicsea să îi aducă critici, deşi nici pe departe nu se compara cu ea. Erau caractere diferite, chiar opuse.

Olga era certăreaţă, vulgară, se îmbrăca extravagant, nu avea maniere şi, oricât de mult îi plăcea lui Relu să facă dragoste cu Olga, să se aventureze cu ea prin toate coclaurile, în subconştientul lui, îi aprecia calităţile soţiei lui.

Angela era delicată, se îmbrăca cu gust şi tot ce punea pe ea, îi stătea bine. Hainele o personalizau şi o caracterizau şi mai mult. Acelaşi lucru pe care ea îl purta, nu pica la fel de bine şi pe altă femeie.

Până şi mersul, gesturile Angelei, aveau o graţie aparte, iar atunci când vorbea, filtra totul prin raţiune. Nu-i ieşeau pe gură cuvinte care să poată fi judecate şi interpretate. Era iubită şi respectată de foarte multă lume, tocmai pentru aceste calităţi ale ei. Era normal ca Olga să fie geloasă pe ea. Era conştientă de atuurile Angelei faţă de ea. Uneori îşi imagina că, dacă ar fi soţia lui Relu ar fi şi ea admirată la fel. Se întâmplă aşa în subconştientul unora.

Olga, nu a mai întârziat în pat, ca altădată. Nici nu a putut să mai adoarmă. Era foarte stresată de sentimentele contradictorii care îi inundau sufletul. Gândul, că nu mai putea să stea departe de Relu, apărea mai pregnant ca niciodată.

Umbla de colo-colo şi nu-şi găsea locul. Aşa că, se îmbrăcă, îşi puse geanta pe umăr şi plecă în oraş. Două lucruri dorea să rezolve: să vadă ce film a rulat aseară în oraş şi să-l vadă pe Relu. Trecuseră doar câteva ore de la despărţirea lor, şi îi era deja dor de el. Simţea nevoia să-l îmbrăţişeze!

- Bună, Relu!

- Ce faci Olga, de ce vii la mine, la serviciu?

- Pentru că mi-a fost dor de tine!

- Eşti fantastică!

- Da, sunt fantastică, în sensul bun, numai că tu nu vezi!

- Eu nu-ţi spun „în sensul bun".

Fără să ţină cont de răspunsul lui, adăugă:

- Am avut o discuţie aprinsă cu Mihai, aseară!

- Da! Şi eu, am avut cu Angela!

- I-am spus că am fost la film, dar când m-a întrebat ce film am văzut, nu am ştiut ce să-i spun. Aşa că, am fost să mă informez. Oricum, eu am ştiut să-l reduc la tăcere pe Mihai, dar tu pe Angela?

- Am văzut că Angela nu mai are încredere în mine. Ai grijă, să nu mai vii pe la noi, când ea nu este acasă!

- Măi să fie, eu venisem la tine ca să-ţi spun că trebuie să facem la un fel, că nu mai pot trăi fără tine şi tu-mi spui că nu ne mai putem vedea acasă la tine! Dar unde, mă rog?

- Olga, eu zic că ar trebui să nu ne mai vedem o perioadă, până trec suspiciunile care s-au creat despre noi doi!

- Nici nu mă gândesc!

- Da, tu nu pierzi nimic. Dar eu îmi iubesc fetiţa. Vrei să mi se fixeze ore de vizită, ca să o văd pe Ramona?

- Eu îţi vorbesc de noi doi, iar tu te gândeşti în altă parte. Egoistule! De când te-am văzut am ştiut că te iubesc. Uită-te la mine! Îmi poţi spune acelaşi lucru?

- Olga, gata! Pleacă, să nu vină cineva în birou şi să ne vadă discutând, să mai intre şi alţii la bănuieli.

- Plec, dar te rog foarte mult să te gândeşti mai mult la noi doi. Şi Olga, plecă supărată, trântind uşa biroului.

Angela plecă în vizită la mătuşa ei. Relu era plecat la meci.

- Ce mă bucur să te văd! Intrăm înăuntru sau stăm aici, în grădină, să admirăm natura?!

- Da, mai bine stăm afară!

- Mă duc să fac cafea!

Mătuşa Angelei, adusese pe tavă, două cafele şi o farfurie cu prăjituri.

Adierea vântului purta parfumul florilor, iar Angela începuse să se simtă mai bine decât atunci când plecase de acasă. De fiecare dată era o încântare să discute cu mătuşa ei. Venise cu sufletul îndurerat, să-i povestească mătuşii ei, despre cearta cu soţul ei. De bănuielile ei şi despre ceea ce auzise de la vecina ei, Carmen. Şi mai ales, să-i povestească despre Relu, care nu făcea nici un efort, ca ea să se simtă împlinită şi fericită.

- Ai făcut bine că ai venit, tot nu-mi băusem cafeaua!

- Mătuşă Mara, am venit să-mi dai un sfat. Simt că nu mai pot. De la o vreme mă chinuie gelozia. Relu nu-mi dă nici-o atenţie. Eu nu simt că trăiesc. Doar exist! Fiecare zi, trece tot mai greu pentru mine.

- Ai făcut bine că ai venit. În situaţii de criză, de conflict, este mai bine să fii înconjurată de oameni care ţin la tine, care să te asculte şi să te sprijine.

Angela sorbi din cafeaua fierbinte, luă şi o prăjitură şi intră direct în subiect, fără pauză, doar cu... punct şi virgulă: „Relu lipseşte foarte mult de acasă; la treburi nu mă ajută deloc; aproape în fiecare seară vine băut; nu pot să-i spun ce nu-mi

place în modul lui de comportare pentru că începe cearta... Chiar nu ştiu ce să mai fac...

- Mai ia o pauză, Angela. Hai să discutăm punctual. Mă uit la tine, te admir şi crede-mă când îţi spun, că tu ai putea avea orice bărbat. Luaţi-o, vă rog, pe drumuri separate, dragă! Nu poţi trăi în umbra lui, că te va distruge. Este singura opţiune.

Acum, când încă mai eşti frumoasă şi tânără, şi mai ales că, Ramona, este încă mică şi a crescut-o mai mult mama ta, nu este prea legată de Relu la vârsta ei. Nici ea, nu va suferi prea mult, deoarece nu înţelege ce se petrece. Va suferi mai mult când va creşte mai mare. Foarte multe femei fac această greşeală, de a nu se despărţi de soţii lor, pentru că au copii. Ei cresc oricum. Şi s-ar putea, chiar fetiţa, să-ţi reproşeze mai târziu, spunându-ţi „că nu trebuia să suferi doar pentru ea". Atunci ea se va simţi vinovată de nefericirea ta.

- Şi eu mă gândesc din ce în ce mai mult la un divorţ, cu Relu. Să ştii că, pe un om nu-l mai poţi schimba la o anumită vârstă. Şi oamenii care înşeală, aceea sunt şi mincinoşi. Păi cum altfel! Trăind cu două femei deodată, asta dacă este adevărat ce se spune despre relaţia lui cu Olga... ?! Nu trebuie să minţi mereu ca să mergi mai departe?

Mai poţi avea încredere într-un om care te-a minţit? Când să-l iei în serios, dacă nu ştii când spune adevărul şi când minte? Nu…

- Ce vrei să trăieşti toată viaţa ta în minciună?

Să-ţi povestesc ce i s-a întâmplat unei amice.

„O prietenă de-a mea, după ce s-a despărţit de soţul ei şi după mai mulţi ani de singurătate, a întâlnit un om de care era foarte încântată. Au stabilit amândoi să se întâlnească mai des, pentru a se cunoaşte. Dar, după şase luni de… avansuri, întâlniri, de promisiuni, de asigurări din partea lui, că el îşi doreşte mult ca ea să-i fie alături toată viaţa, chiar dacă pe el „îl caută şi îl doresc şi alte femei…." Spunea că, în sfârşit a găsit un om care ştie ce vrea de la viaţă. Soţia lui murise de ceva timp. Totul părea în regulă. Ea nu-l deranja nici cu un telefon, ca el să-şi poată reveni în voie după decesul soţiei sale. Nu-l vizita nici acasă, el asigurând-o, - prin vorbe bineînţeles, - că la el în casă nu a intrat încă nici o femeie de la decesul soţiei sale. Când se întâlneau, la ea sau în altă parte, făceau planuri despre viitor. Multe promisiuni şi angajamente.

Ea, după un timp, a simţit, că ceva nu era în regulă cu el. Începuse să vadă o altă faţă, contrară celei care el dorea s-o afişeze! Nu îndrăznea să-i spună că, nu a convins-o de bunele lui intenţii. Dar, cinstită şi loială cum este ea cuvântului dat, se frământa cum să-i spună că „faptele, nu arătau spusele lui". Să nu se grăbească să locuiască împreună.

Într-o zi, la telefon, – de altfel o suna în fiecare zi, mai puţin sâmbăta şi duminica...spunându-i că aceste zile le dedică copiilor lui - îi spuse cu o voce gravă... „că el va trebui să plece la un consult medical în capitală. Deşi, pe ea, a luat-o prin surprindere această veste, i-a urat toate cele bune. Urmau multe zile de sărbătoare. Toate cabinetele medicale erau închise El, îi promisese cu ceva timp în urmă, că sărbătorile le va petrece cu ea. Pentru o femeie singură, cel mai greu, îi este de sărbători.

După câteva minute de la acea discuţie, ea se gândeşte, că ar fi trebuit să-l invite la masă. Când îl sună însă... stupoare...!! De data aceasta i-a răspuns ca un străin, pe un ton puţin agresiv, tremurând şi... îi răspunse categoric „că el este cu prietena lui". Ea nu i-a spus atunci decât un „Bine" şi i-a închis telefonul, deşi a rămas total

nedumerită. Deci, omul pe care ea îl considera sincer şi în care avea cea mai mare încredere, în interval de numai o oră, şi-a schimbat şi tonul şi atitudinea! În realitate, ce se întâmplase: el avea şi pe altcineva, concomitent cu ea. Alerga probabil de la una la alta. Le suna pe rând. Sau mai bine zis, sâmbăta şi duminica o petrecea cu „cealaltă", din moment ce în acele zile motiva că este ocupat cu altceva. Prietena mea, până atunci, crezuse în vorbele lui, fără să verifice în fapt dacă spune adevărul. Numai flerul ei îi spusese altceva!

- Nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta!, zise Angela.

- Ai dreptate! Cele şase luni de zile de promisiuni şi de asigurări...

- Şi de vorbe-n vânt!

- Precum că... „el, nu-şi doreşte pe altcineva în viaţa lui, decât pe ea..." În concluzie, el trăia cu acea femeie, probabil mult mai dinainte de a o cunoaşte pe ea.

- Ce a fost în mintea lui?

- Nu ştiu! Ea a crezut că toată această perioadă a însemnat ceva şi pentru el, dar totul a fost o şaradă. A minţit-o tot timpul! Ce valoare

poate să aibă acel om? De fapt, cum se poate numi EL?!

- Dar, cum poate pune capul pe pernă, astfel de indivizi, când procedează atât de ticălos cu o femeie?! Şi, din câte am înţeles, el... a „umblat" după ea, el şi-o dorise, nu?!

- Da, timp de şase luni de zile nu a pomenit nimic de altă femeie. Prietena mea, avusese deja un soţ care procedase asemănător, şi de altfel, nu-şi mai dorea un alt bărbat în viaţa ei, dar el a insistat aşa de mult, spunându-i şi asigurând-o „că nici pe departe nu se poate compara cu celălalt".

- Doamne, mătuşă Mara, cum poate cineva să meargă mai departe... cu aceste poveri pe suflet?!

- Uite că se poate! Dar eu întotdeauna spun că fiecare plăteşte pentru faptele sale! Eu nu-l văd până la sfârşit cu acea femeie. Dar, mă rog!

Prietena mea însă, nu a suferit mult. Ţi-am povestit că ea văzuse un alt caracter al lui, decât cel pe care vroia să-l afişeze. Cenzurând între vorbe şi fapte, reieşise o lipsă de disponibilitate sufletească din partea lui. Încă nu reuşise să-i înţeleagă comportamentul! Bănuia ceva, dar de fiecare dată, el nu recunoştea nimic, ba mai mult, se şi supăra pe

ea, dacă îndrăznea cumva să-i arate cum stau lucrurile din punctul ei de vedere, el, reproşându-i „că nu are încredere în el?!" Ea văzuse de mai multe ori o femeie la balconul lui înainte cu aproape două luni de acest deznodământ. Şi când i-a adus la cunoştinţă, el s-a supărat foarte tare, susţinând „că... nu-i adevărat! Cum? Nu are încredere în el?"

În tot cazul, a oferit un spectacol nedemn de statutul lui. Discuţii sterile, doar de dragul de a flutura cuvinte, asta-i tot ce a arătat.

Dacă nu s-ar fi grăbit el să-i spună acele vorbe, „că este cu prietena lui" – şi asta numai ca să-i facă pe plac celeilalte, ar fi minţit-o în continuare, iar cealaltă se înţelege că a ştiut mai bine să-l manipuleze sau că, între ei doi, exista de mult un concubinaj, altfel nu se explică de ce a jucat mult timp rol dublu.

Eu încă mai consider că ruptura trebuia făcută în aşa fel, încât prietenei mele să nu-i lase un gust amar. Dacă în şase luni a spus numai minciuni... nu şi-a putut lua o zi din timpul lui, să-şi pregătească o pledoarie pentru ultima lui minciună, în apărarea lui? Altul ar fi fost rezultatul. Dacă îşi găsea timp, să stea de vorbă şi să îi explice în faţă „că el a ales pe altcineva"?! Cine s-ar fi supărat? Se

mai poate întâmpla! Vina lui ar fi fost mai mică. Şi ar fi rămas un om de caracter. Dar, felul cum a ales să-i spună, aşa... dintr-o dată, a şocat-o foarte mult! Ce stimă şi respect să mai ai pentru un astfel de „individ"?! Şi aşa, prin tot comportamentul lui de până atunci, nu fusese de încredere!

- Da, poate că prietena ta nu a suferit prea mult, deoarece, ea a surprins mai demult fisurile acestei relaţii. El, în tot acest timp, nu a oferit nici o garanţie... din tot ce a promis. Nu s-a materializat nimic. Dar, chiar şi atunci când îţi dai seama că relaţia nu poate merge mai departe, că ceva „şchioapătă", oricum suferi o decepţie, numai ştiind că, printre noi sunt şi astfel de oameni.

Şi, ea, ce a făcut mai departe? A mai crezut în el? Bănuiesc că a mai sunat-o! A mai crezut vreun cuvânt, după ce a constatat că el se joacă cu sentimentele oamenilor?

- Nu! Când a mai sunat-o, i-a închis telefonul! Ce putea să mai discute cu el? Pentru ea, este un etalon de neîncredere! Orice ar fi mai spus, nu l-ar mai fi crezut!

- Bine a făcut! Nu era de încredere! Eu zic că este mai bine că s-a întâmplat aşa. Dacă mergea mai departe, ar fi fost mai rău. Din tot ce mi-ai

povestit, eu cred că numai prietena ta a avut de câştigat. El nu trebuia să fie atât de categoric, s-o sacrifice pe ea pentru cealaltă! De unde ştie el, că va fi toată viaţa cu acea femeie? Sunt convinsă că va regreta toată viaţa lui, acest gest. Cât a fost ea de delicată în această relaţie! În tot acest timp, nu a făcut decât să ţină cont de ceea ce-şi doreşte el. Cealaltă, se vede treaba că îl controla mai mult, îl cicălea mai mult! Aşa sunt de fapt bărbaţii. Le trebuie un stăpân. Nu ştiu să aprecieze respectul şi libertatea celei care i le acordă. Aşa procedează şi Relu. Îmi vin în minte următoarele versuri: „Mai bine renunţi de la început/decât să înaintezi în minciună/şi să trăieşti cu regrete tardive/ o viaţă întreagă, pe urmă"!

- Da, pentru asta a suferit! Îi răsunau în urechi ultimele lui cuvinte „sunt cu prietena mea"! În cine să avem încredere, Angela!

- „În mintea omului fără iubire/nu eşti decât o frunză-n vânt/ ce calci pe ea fără durere şi regrete". Da! Este sortit să sufere toată viaţa lui! Pentru păcatul de a se juca cu sentimentele oamenilor!

- Angela mă uimeşti cât de înţeleaptă ai devenit!

- Suferinţa, te face mai înţelept!

- De aceea, Angela, îţi spun: Să nu crezi în vorbe! Numai în fapte! Şi la un om, să nu cauţi decât omenia. Cu un om adevărat poţi merge mai departe, orice s-ar întâmpla, cu bune şi cu rele! Împreună, poţi realiza multe lucruri. Dar, dacă cel de lângă tine merge paralel, minţindu-te tot timpul, niciodată nu veţi realiza nimic. El te minte cu un scop. Ar trebui să ai în vedere câteva reguli: când un bărbat te iubeşte, acela doreşte să stea cu tine tot timpul. Nu-ţi acordă „timpi" de cunoaştere. Nu ştie ce să-ţi mai ofere, fără ca tu să-i ceri ceva. Tot ce vede frumos în jurul lui, doreşte să împartă cu tine. Îţi cumpără câte ceva. Îi place să meargă cu tine la plimbare, în excursii; doreşte să călătorească mult şi, împreună să vedeţi multe locuri frumoase, la munte sau la mare. Îşi doreşte să fie cu tine acolo unde crede că ţie îţi va face plăcere, unde consideră că tu te simţi bine. Şi se mai spune că... „la drum se cunoaşte omul"! Acestea sunt nişte repere care ar trebui verificate la un om care îşi declară iubirea şi spune că ar dori să-şi unească destinul cu tine. Să nu te bălăceşti în minciună alături de un partener. Dacă dăm la o parte faptele şi credem numai în vorbe, prietena mea afirmase „că i-a scos Dumnezeu în cale un om pe care îl aştepta de

mult". Dar iată că acesta a fost cel mai lipsit de scrupule. Nu din iubire suferă ea acum, ci de lipsa de încredere în oameni!

- Atunci, eu ce să înţeleg din comportamentul lui Relu? Lui îi face plăcere să fie mai mult cu prietenii lui decât cu mine!

- Eşti fată deşteaptă şi cred că înţelegi ce este de înţeles. Nu degeaba ţi-am spus *această poveste.* Pregăteşte-te sufleteşte, Angela, pentru o eventuală despărţire. Să nu te ia prin surprindere, atunci când se va întâmpla. Vei suferi mai mult.

- Mă bucur că am trecut astăzi pe la tine. Nu voi uita nici ce mi-ai povestit despre prietena ta! Mai ales că s-a întâmplat între doi oameni maturi. Dacă erau nişte adolescenţi, mai înţelegeam! Doamne, câte surprize îţi oferă viaţa!

Angela, a plecat mult mai liniştită sufleteşte, mai încrezătoare în forţele şi puterea ei de decizie! „Gata, trebuie să iau cât mai curând o hotărâre, să nu mă mai complac în minciună şi să aştept dragostea lui"! Şi-a îndreptat puţin trupul, sculptat parcă de Michelangelo, şi-a dat pe spate câteva şuviţe rebele din părul ei ca pana corbului, a mirosit din buchetul de flori oferit de mătuşa ei şi a pornit-o cu paşi siguri spre casă.

Totodată, a luat hotărârea să nu-l mai aştepte cu masa pe soţul ei. Gătea, dar nu se mai deranja să-l servească. Când el venea acasă, căuta în frigider şi mânca ce găsea. Mâncau împreună, doar dacă era acasă la orele stabilite.

Olga, l-a însoţit pe Mihai la meci. Ştia că acolo îl va întâlni şi pe Relu. S-a aşezat între cei doi. Profitând de gălăgia care se crease în timpul meciului, Olga îi şoptea la urechea lui Relu, ba câte-o vorbă de dragoste, ba îl atenţiona să „rezolve" cât mai repede relaţia lui cu Angela.

- Iubitule, ce frumos eşti astăzi!

- Aşa am fost întotdeauna.

- Îţi stă bine cu această cămaşă!

- Da, este meritul lui Angela, care mi-a cumpărat-o.

- Oare nu poţi să n-o aminteşti pe Angela? ridică tonul Olga!

- Tu ai adus vorba. Cine te-a pus să-mi lauzi cămaşa şi nu altceva din profilul meu?

- Goool!!!

Toată galeria era în picioare. Marcase un gol echipa favorită. Inconştient, sau prea bucuros

de acel gool, Relu a îmbrăţişat-o pe Olga. Dar, văzând că Mihai rămăsese puţin uimit, l-a îmbrăţişat şi pe el. Iar Olga, simţind ce se întâmplă, şi-a îmbrăţişat şi ea soţul. Atunci, tuturor li s-a părut firesc acest gest, părea a fi din cauza bucuriei de a câştiga echipa favorită.

După meci, Olga a propus însoţitorilor ei, să meargă la o bere, să sărbătorească triumful echipei favorite. Mihai, a zis să o invite şi pe naşa lor, Angela, dar Olga a răspuns că „nu are rost să o deranjeze pentru atâta lucru, că nu vor întârzia mult". Relu a acceptat.

Au ocupat o masă şi au comandat mici şi bere. Toţi trei, arătau foarte fericiţi. Mâncau, râdeau zgomotos şi ciocneau halbele cu bere.

Carmen, o sună pe Angela şi o invită să meargă la o ieşire, prin parc. Plimbându-se amândouă la braţ, povestind de una şi de alta, pe aleile parcului şi trecând prin faţa restaurantului, îi văd pe cei trei, într-o mare veselie, cu halbele pline de bere şi cu micii în faţă. Când li s-au întâlnit privirile, şi de o parte şi de alta, s-au citit pe chipurile lor o totală „fâstâceală". Pentru moment, au amuţit cu toţii. Angela a fost cea care s-a

îndreptat spre ei, la braţ cu Carmen, spunând: „Ce bine se distrează unii"!

Mihai, i-a oferit un scaun naşei lui, după care a căutat un altul şi pentru Carmen.

Relu, a strigat imediat chelnerul: „încă două beri te rog!", iar Mihai s-a dus să mai facă comandă de câţiva mici.

- Ce bine că ai venit şi tu, îi spuse Relu.

- Da, noi chiar îi propusesem să meargă după tine, (!) adăugă şi Olga. Eu am fost cu ei la meci şi de acolo am venit direct aici.

- Sigur, Relu, puteai să treci pe acasă, că doar era în drumul tău!

- Ei, dragă, am venit direct aici, să ocupăm locuri. Vezi ce aglomerat este! Acum intenţionam să vin după tine!

- Oricum, am senzaţia că dacă nu veneam întâmplător, nu te-ai fi deranjat să vii după mine!

- Cum poţi să crezi aşa ceva, frumoasa mea nevastă?, la care Olga l-a sfredelit cu o privire tăioasă, iar Relu a văzut-o întâmplător, rotindu-şi privirea.

Olga, îl bătea la cap tot mai des pe Relu, că ea nu mai poate să-şi ascundă iubirea pentru el! De fiecare dată, el îi spunea să mai aibă răbdare. „Trebuie să o prind pe Angela cu un comportament ciudat, ca să am motiv să mă despart de ea!"

L-a ameninţat, că dacă el, nu-i va spune că va divorţa, atunci, îi va povesti chiar ea, despre relaţia lor.

Angela era în elementul ei la serviciu. Aici se simţea iubită şi respectată. Ei nu-i plăceau certurile. Nu îi judeca pe alţii chiar dacă avea altă opinie. Spunea că „numai Dumnezeu ne poate judeca, noi nu cunoaştem decât o parte din adevăr". Dar, fără să-i cunoşti acest caracter minunat, era o plăcere să te întâlneşti cu ea. Mereu bine îmbrăcată, curată, cu alura şi graţia ei de „contesă", cu ochii ei negri, pătrunzători, nu puteai să nu o remarci, chiar şi atunci când intra sau ieşea dintr-un magazin. Unii o însoţeau, o urmăreau puţin, trăgeau cu ochiul spre ea, pentru a nu fi remarcaţi, sau chiar mergeau în urma ei, numai pentru a o admira.

- Sărut-mâna, Angela. Ce frumoasă eşti astăzi!

- Până acum nu am fost, domnule Barbu?

- Mereu ai fost. Dar nu mă pot abţine să nu ţi-o spun de fiecare dată când te văd. Şi... parcă ne-am înţeles să ne spunem pe nume, nu? Te-am visat aseară, Angela!

- Era de bine sau de rău?

- Cum ar putea fi de rău Eu, înainte de a adormi, mă gândesc la tine. Se spune că, dacă vrei să ai un somn odihnitor, să te gândeşti la ceva frumos! Ce poate fi mai frumos, decât imaginea ta?!

- Ce puţine probleme aveţi!

- Oricâte probleme aş avea, tot îmi fac timp să mă gândesc la tine, în orice seară, înainte de a intra în lumea viselor. Păi, ţi-am spus, cum altfel să adorm mai uşor?!

- Bună, Angela!

- Bună, Eugen!

- Te-a căutat Carmen. Probabil că vrea să-ţi spună ultima bârfă.

- Spune-i că o aştept!

A intrat în casă, s-a uitat peste tot, dar Relu nu venise încă. „Iar o să-mi spună că a rămas peste program".

- Intră, Carmen. Mi-a zis Eugen că m-ai căutat.

- Da, te-am căutat mai devreme.

- Am trecut prin piaţă că nu mai aveam de nici-unele. Nici nu ştiu ce să mai gătesc. Şi, de fiecare dată, mai mult singură mănânc. Niciodată, Relu nu-i acasă, când trebuie să aşez masa.

- Angela, ştii că nu vreau să te supăr, dar eşti prietena mea şi trebuie să-ţi spun. Astăzi, a venit la Policlinică o vecină de-a Olgăi şi mi-a spus că „prea des îl vede pe soţul tău în vizită la ea, deşi Mihai nu este acasă".

- Păi, când o vizitează? În timpul programului?

- Da! Şi în timpul programului sau atunci când Mihai lipseşte.

- Of! De când eram copil a trebuit mereu să lupt cu Olga. A fost mereu un ghimpe în coasta mea. Nu aş fi crezut, că şi acum, la maturitate, nu scap de ea. Cea mai mare greşeală a mea a fost... să o cunun. În felul acesta, ei, s-au putut apropia mai mult, sub „umbrela" rudeniei noastre. Dar, ce să-i fac Carmen? L-am mai atenţionat pe Relu despre cele auzite, dar nu recunoaşte nimic!

- Eu zic să vorbeşti cu fosta ta gazdă, care acum este gazda ei, doamna Petre, nu?

- Ce să vorbesc?

- Să te sune, atunci când Relu intră la Olga. Te duci şi... îi prinzi „în flagrant".

- Să merg atât de departe, Carmen?

- Păi, altfel nu va recunoaşte niciodată. Nici nu te desparţi de el, dar nici fericită nu eşti, până nu clarifici cum stau lucrurile între ei.

Au discutat ele mult timp, dar el tot nu se întorsese acasă. Programul de seară, de două ore la televiziune, se încheiase. În acei ani, ai netezirii drumului spre comunism, programul la televiziune dura numai două ore, între 20.00-22.00. Jumătate din program era destinat „celui mai iubit conducător al poporului şi ocupanta cabinetului doi, adică, soţia lui, Elena Ceauşescu. Ce mai rămânea din acest program de două ore, ştia fiecare programul, pe zile: într-o zi „Tezaur folcloric", în alta... „Serialul Dallas", „Florea din grădină", „Steaua fără nume" şi tot aşa... concursuri ce erau la modă pe atunci.

Angela a mâncat, a citit puţin şi s-a culcat. Nu a auzit când soţul ei s-a întors. Dimineaţă a vrut să-i amintească, dar s-a gândit că începe cearta cu

el şi se va duce la serviciu supărată, aşa că, a evitat o discuţie.

Relu, în ultimul timp, era din ce în ce mai constrâns de Olga, să divorţeze de soţie pentru a fi împreună. Omul, când este prins în febra dragostei, nu mai gândeşte normal. Nu gândeşte în perspectivă. Şi el şi-ar fi dorit să fie tot timpul cu Olga, dar nu vroia ca vina să-i aparţină lui, în totalitate. De la un timp, se tot frământa cum să facă. Aşa că s-a gândit la un plan diabolic. Să-şi trimită un prieten la el acasă în timp ce el lipsea. Era conştient că nu făcea mare lucru cu acest plan, dar era un motiv de ceartă.

- Adriane, tu îmi eşti prieten sau nu?

- Ştii prea bine că sunt prietenul tău!

- Atunci fă-mi te rog un serviciu.

- Ce anume?

- Să mergi tu, ca din întâmplare, să mă cauţi acasă, iar eu în acelaşi timp să-i spun Angelei că plec din localitate!

- Păi ce vrei să urmăreşti cu asta?

- Aşteaptă! Tu, mergi acasă, întrebi de mine şi-i spui că vrei să mă aştepţi!

- Păi n-o să mă invite în casă dacă ştie că tu eşti plecat!

- Îi spui, că ai vorbit cu mine în acea după-amiază şi că s-a amânat plecarea mea. În nici-un caz să nu pleci. Să insişti să mă aştepţi acasă la mine.

- Şi ce urmăreşti cu asta?

- Nu vreau decât să te găsesc la mine acasă!

- Eu tot nu înţeleg despre ce este vorba!

- Măi, îmi eşti prieten sau nu?

- Bine, Relule! Şi când vrei să fac asta?

- Te anunţ eu, când ai să faci asta.

Angela, nu îl agrea pe Adrian. Ba, mai mult, vedea în el un exemplu prost pentru soţul ei. Dar, ei erau prieteni de pahar şi, de... prostii! Nu avea ce să înveţe unul de la celălalt. Cum s-ar spune: „nici unul nu era mai breaz". Sunt bărbaţi intelectuali, deştepţi cum se spune, dar nu cunosc nimic din abeceul unei căsnicii. Nu realizează cât sunt de corijenţi la acest capitol, să fie măcar în stare să ceară ajutor. Dacă ar conştientiza acest lucru, ar cere sprijin chiar de la consoarta lor, ca aceasta să ia „frâiele" în mână şi să conducă ea, înainte de a se ajunge la

„falimentarea căsniciei lui". Din această categorie făceau parte şi Relu, dar şi Adrian.

- Bună, Relu!

- Ce faci Olga, nu ţi-am spus să nu mai vii la mine la serviciu?

- Mi-ai spus tu să nu mai vin, dar ce fac atunci când îmi este dor de tine?

- Mai ai răbdare. Am pus la cale un plan şi, dacă îmi iese, voi fi numai al tău!

- Ooo! Pot să ştiu şi eu despre ce plan este vorba?

- Nu! Nu poţi să ştii. Ai răbdare! Şi acum, fă bine şi pleacă. Şi aşa... ne-au ieşit vorbe!

- Bine. Am încredere în tine. Dar nu-ţi las prea mult timp la dispoziţie. Dacă nu se rezolvă, să ştii că îi voi spune eu Angelei, despre relaţia noastră. Şi ieşi pe uşă, fluturând mâna sus, în semn de „pe curând". Nu mai avea stare până ce Relu va fi alături de ea pentru totdeauna. Şi, cu tupeul ei, tare ar fi vrut să meargă direct la Angela, să-i vadă mutra, când îi va povesti despre relaţia cu soţul ei.

- Sărut-mâna, doamna Angela!

- Bună ziua, domnule Adrian. Aţi venit probabil după Relu, dar să ştiţi că a plecat într-o delegaţie. Nu se întoarce în seara asta.

- Chiar înainte cu o jumătate de oră am vorbit cu el şi mi-a spus că era vorba să plece într-o delegaţie, dar că, nu mai pleacă. Chiar el mi-a spus să vin.... Este vorba despre o carte, pe care trebuie să mi-o dea. Nu am ştiut că el încă nu a ajuns!

- Atunci, încercaţi să veniţi mai târziu!

- Daţi-mi voie să rămân acum. V-am spus, am vorbit acum o jumătate de oră cu el...

- Atunci, poftiţi şi aşteptaţi-l! Vă fac o cafea?

- Dacă nu vă deranjez prea mult, accept cu multă plăcere.

- Nu, nu este nici un deranj.

Şi, Angela îl serveşte pe Adrian cu o cafea. Timpul trecea... Ei doi nu prea aveau subiect de discuţie. Ştia despre el că este profesor. Că, uneori, predând la liceu, se mai lega şi de câte-o fată. Mai ştia şi că, îşi neglijează mult soţia, ea fiind şi bolnavă. Se auzise prin oraş că are o boală la ficat... ciroză, sau cam aşa ceva. O văzuse zilele astea. Era şi foarte umflată în burtă. Foarte des o întâlnea pe

stradă şi întotdeauna cu băieţelul ei de mână. Oricum, nimic bun nu auzise despre el. Aşa că, nu prea aveau subiecte comune. Era deja stresată de situaţie, când a apărut Relu.

- Aaa! Ce faci, Adriane?

- Uite, am venit după carte!

- Nu ai mai plecat în delegaţie, îl întrebă Angela?!

- Nu! S-a amânat plecarea. Dar ce, voi vă cunoaşteţi mai demult?

- Nu ne cunoaştem, decât din vedere, dar domnul Adrian a zis că vă întâlniţi aici!

- Aha! Domnul Adrian, care este un mare cuceritor, nu ţi-a propus nimic? şi-i face cu ochiul prietenului său, iar spre Angela arată cu degetul în semn acuzator.

- Cum vorbeşti aşa, Relule. Eu am un mare respect pentru soţia ta! Până şi Adrian rămase nedumerit la această întrebare.

Şi Relu, scoate, la întâmplare o carte din bibliotecă şi i-o întinde lui Adrian.

- Uite. După asta ai venit, nu?

- Da, asta este, răspunde complice, Adrian, dându-şi seama că „misiunea" lui s-a încheiat. Mai multe amănunte nu-i dăduse. Aşa că, se ridică, îi mulţumi Angelei pentru cafea şi îşi luă la revedere.

Relu, care venise pornit să joace teatru, să se ia de Angela că, „deşi ştia că el este în delegaţie, a primit totuşi un bărbat în casa lor... fără să le fie prieten comun". Poate mai mergea... dacă ar fi găsit-o cu un prieten comun... dar aşa...?!

Uitându-se la soţia lui, nu văzu însă nimic pe chipul ei care să o acuze, dar... atunci, la ce a pus la cale tot jocul acesta?! Ar fi încetat orice discuţie, dar i-a venit în minte Olga, care aştepta un plan din partea lui...

- Aşa, deci! Tu eşti „sfânta Angela"! Nu ştiai că sunt plecat în delegaţie? De ce l-ai băgat în casă pe afemeiatul ăsta?

- După cum vezi şi tu, nu ai mai plecat în delegaţie şi Adrian ştia lucrul acesta destul de bine, pe când eu a trebuit să aflu de la el!

- Dar tu, crezi mai mult un străin?

- Am fost pusă în faţa unei situaţii inedite. Ce vroiai să fac, când mi-a spus, cu multă

convingere, că doar ce a vorbit cu tine şi să te aştepte acasă la noi?

- Nu trebuia să-l primeşti. Asta trebuia să faci! Prostul de mine! Eu care băgam mâna în foc pentru tine! Uite ce-mi faci tu pe la spate!

- Dar tu ce-mi faci pe la spate, îşi aminti Angela de ce-i spusese Carmen, referitor la Olga.

- Ai tupeul să te iei de mine, când eu doar ce te-am prins în casă cu cel mai afemeiat om din oraş?

- Trimis de tine.

- Da, i-am zis să vină, din politeţe. Dar eram convins că tu nu o să-l inviţi în casă.

- Te rog ca tu să nu mai faci „teste" pe mine şi ai grijă de propria ta imagine.

- Nu fac „teste" pe tine, dar acum m-am convins că nici tu nu eşti „uşă de biserică"!

- Nu văd cu ce am greşit atât de tare!

- Sigur, tu niciodată nu greşeşti. Şi făcu spre ea câţiva paşi, ameninţând-o cu mâna ridicată asupra ei.

- Ai grijă cum te porţi, că nu eşti vită. Eşti om!

Angela, aducându-şi aminte de ce i-a spus mătuşa ei, să nu-şi irosească tinereţea lângă un om violent, doar de dragul copilului lor, îi replică: „Dacă nu-ţi convine comportamentul meu, nu ştiu de ce mai stăm împreună. Există şi divorţul, când doi oameni nu se mai înţeleg.

- Aşa, deci! Eu te prind cu cineva în casă şi tot tu vorbeşti de divorţ. De altfel, Relu, chiar aici vroia să se ajungă, dar se ţinea tare pe poziţie, precum că el nu-şi doreşte să-şi destrame căsnicia, dar dacă nu se mai poate, asta este!

- Da! Foarte bine. Divorţăm!

- Cred că aşa este cel mai bine.

- Divorţăm! Şi Relu ieşi nervos, trântind uşa.

Întunericul nopţii coborâse şi o dată cu el răcoarea îl strângea parcă din toate părţile, făcându-l să tresară.

Văzându-se în stradă, sentimentele lui erau contradictorii. Pe de o parte, scena aceasta îl adusese acolo unde îşi dorea el, iar pe de altă parte, îşi dădea seama că, pierzând-o pe Angela, echilibrul lui, social şi psihic era terminat. Olga, era o femeie pasională, dar ce calităţi mai avea? Nu avea

serviciu, nu era la fel de frumoasă ca Angela, nu era la fel de admirată ca soţia lui! Oare este cazul să mă bucur de isprava mea? Era foarte confuz. Nu ştia dacă a procedat bine ascultând de Olga, când îi spunea să grăbească lucrurile, pentru a fi disponibil în totalitate pentru ea.

Neştiind încotro s-o apuce, paşii l-au condus spre restaurantul în care se întâlnea cu amicii lui. Noroc că nu era şi Adrian acolo. Era foarte răvăşit. Făcea totul mecanic. A comandat, a băut... a băut... nu mai ţinea minte câte pahare de bere i s-au adus la masă. Într-un târziu, a plecat acasă. A descuiat uşa, a intrat uşor şi s-a culcat la sufragerie.

Angela a început să se gândească serios la propunerea pe care i-o făcuse Carmen. Cum a ajuns la birou, a pus mâna pe telefon, sunând-o pe vechea ei gazdă şi actuală... pentru Olga şi Mihai.

- Alo! Doamna Petre? – bună ziua! Ce mai faceţi doamnă? Sunteţi bine?

După câteva discuţii protocolare, Angela o roagă să se întâlnească. „Am ceva de discutat cu dumneavoastră”!

- Sigur, când vreţi, doamnă Angela. Eu sunt mai mereu acasă. Doar la piaţă mai merg, din când în când, dimineaţa!

- Astăzi aţi făcut piaţa?

- Nu! Dar tocmai mă pregăteam să plec.

- Atunci, dacă vă rog să treceţi pe la mine, la birou?

- Cu multă plăcere, doamnă! Spuneţi-mi, pe unde intru şi ce număr. Da, da, am înţeles. Sunt acolo într-o jumătate de oră.

- Mulţumesc!

- Doamna Petre, vroiam să vă rog... Nu ştiu... este ceva delicat... Nici nu ştiu cum să încep...

- Spuneţi. Am şi eu pe urmă ceva să vă spun!

- Ce anume? Spuneţi dumneavoastră mai întâi.

- Când să ies din casă, tocmai l-am văzut pe domnu' Relu, intrând pe poartă. Şi dintr-odată dpamna Petre se enervă. Măi, doamnă Angela... ce caută el acolo? De ce vine când Mihai nu este acasă?

- Cuuum...?

- Păi chiar aşa, măi doamna Angela. Nu vă supăraţi pe mine că gândesc aşa, dar...

- Spuneţi-mi, acum... Relu, este la Olga?

- Da! Nu aşa vă spusei.

- Dar Mihai nu este acasă?

- Mihai este la serviciu şi câteodată mai merge şi în delegaţie. Atunci, pe Olga, o vizitează domnu' Relu.

- Doamna Petre, mă scuzaţi. Îşi luă imediat sacoul pe ea şi fugi din birou, spunând „Mulţumesc"!

De la birou şi până la fosta lor gazdă nu erau decât aproximativ 150 de metri. Ieşind din clădire, o luă la stânga şi, în linie dreaptă, la capătul străzii, cu emoţie, intră, fără să strige nici la poartă şi... fără să bată nici în uşă.

Incredibil! Uşa era descuiată. Noroc că a încercat-o mai întâi, fără să bată la uşă. Prima încăpere era un hol, destul de mare. A doua încăpere era o săliţă mai mică şi de-abia a treia cameră era dormitorul. A deschis uşor fiecare uşă. Când a apăsat şi clanţa de la dormitor, „decorul" care i-a apărut în faţa ochilor era unul dezgustător. Relu stătea deasupra Olgăi, o săruta, iar mâinile lui îi ţinea capul, apropiindu-l de-al lui.

Luaţi şi ei prin surprindere, n-au putut acţiona în nici-un fel. Angela, cu spontaneitatea şi

puterea de care nu se credea în stare, aruncă aşternuturile imediat după ei...şi atunci... trupurile lor, goale, se dezvălui într-un dezgust şi mai amar decât acela văzut la început... în faţa Angelei.

- Ce-i cu tine aici, Angela? spuse Relu acuzator, arătând spre ea cu mâna ridicată.

- Sunteţi cei mai josnici oameni pe care i-am văzut vreodată! Rămâi cu Olga! Şi Angela se întoarse scârbită, să iasă cât mai repede din cameră. Dar, în spatele ei se aruncă Olga, care începu să-i toarne la pumni peste tot şi s-o tragă şi de păr.

- Aşa-ţi trebuie! Ai avut întotdeauna ce bărbat ai dorit tu! Uite că, pe acesta, n-ai ştiut să-l păstrezi!

- Rămâi tu cu el. Mie nu-mi mai trebuie. Ţi-l ofer cu toate defectele lui. Tu ai văzut numai ce ai vrut tu să vezi. Ai ocazia să-l cunoşti aşa cum este!

- Da! Mie îmi place totul la el!

Relu, fără să intervină între cele două, se îmbrăcă şi se furişă pe lângă ele, fără să pună parte cuiva sau să mai dea şi alte explicaţii. De fapt laşitatea era caracteristica lui principală. Se dădea

„leu” doar atunci când în viaţa lui nu exista nici o problemă de rezolvat.

Angela, s-a mai luptat o perioadă până să scape din mâinile Olgăi.

Scăpată din mâinile ei, supărată şi răvăşită, a alergat până la birou. Nu-şi putea reveni. Noroc că nu era nimeni la ea în birou. S-a încuiat pe dinăuntru şi a plâns, cu sughiţuri, înăbuşindu-şi faţa în batistă şi cu sacoul în cap, să nu fie auzită. După ce s-a mai liniştit, contrar obiceiului, a plecat acasă, fără să anunţe sau să ceară voie de la cineva. A fost cea mai tristă zi din viaţa ei. Trădarea, înşelăciunea, minciuna – sunt greu de îndurat! A intrat în dormitor şi a continuat să plângă, fără să mănânce până a doua zi când a plecat tristă la serviciu. Nu-i venea să creadă că, deşi a făcut totul ca această căsnicie să funcţioneze, a eşuat lamentabil.

Din seara aceea, s-au separat. El, dormea în sufragerie, iar ea, în dormitor. Ce bine că Ramona era la mama ei. Putea să stea închisă în dormitor, fără să fie nevoită să-i vadă chipul „hâd” al lui Relu, pentru că aşa îl vedea acum. Urâţenia din el, ieşise parcă la suprafaţă, ştergându-i chipul frumos pe care îl ştia!

Olga, care de-abia aştepta ca Relu să fie liber, nu-i părea rău şi nici nu a afectat-o prea mult tot ce se întâmplase. Ea, privea ca pe un triumf scena care avusese loc, şi se considera premianta. Câştigase, nu?!

Singura ei grijă, acum, era să-l anunţe pe Mihai că va divorţa de el. De multă vreme savura scena în care îl va anunţa.

L-a aşteptat liniştită. S-a îmbrăcat frumos, s-a machiat, a luat o carte în mână, doar pentru a face impresie, iar când a intrat Mihai, fără să aştepte altă discuţie din partea lui, s-a ridicat, a lăsat cartea deoparte, şi... fără altă introducere, i-a spus: „Mihai, divorţez de tine!"

Mihai, care era un om de casă, o ajuta pe Olga la bucătărie, când era liber, îi făcea cafeaua dimineaţa, îi aducea tot salariul acasă, nu făcea scandal... În casa lor, numai Olga lua toate deciziile. Îi mai trecea cu vederea şi când venea târziu acasă – spunându-i că „se plictisea numai în casă, neavând serviciu".

- Cum adică, divorţezi?

- Aşa cum ai auzit! Di-vor-ţez! Ce nu-ţi este clar?

- Păi, care-i motivul?

- M-am plictisit!

- Ia-ţi un serviciu,dacă te-ai plictisit!

- De tine m-am plictisit. Eşti un om banal. Mie îmi trebuie un om puternic alături de mine.

- Şi eu care credeam că eşti fericită alături de mine.

- Eram liniştită alături de tine. Dar nu fericită!

- Şi, ce-ai să faci? Te întorci la ţară?

- Nu mă întorc la ţară. Îţi vei face tu bagajul şi vei pleca. Eu rămân aici. Poate îmi găsesc şi un serviciu. Până atunci, vei plăti tu chirie la casă.

- Dar văd că te-ai gândit la toate! De altfel, cred că de mult te gândeşti tu la divorţ, că prea îţi găseai motiv de ceartă din orice. Şi, dacă analizez bine situaţia, cred că tu ai găsit deja un alt bărbat, că prea eşti sigură pe tine. Totul a fost premeditat. Numai că, eu atât pot să-ţi spun: „n-ai să mai găseşti tu alt prost ca mine, deşi îmi este greu s-o spun,". În căsnicia asta, ai făcut numai ce ai vrut tu. Eu nu am obiectat la nimic. Foarte bine! Divorţăm. Ştii ceva? Şi eu mă cam săturasem de mofturile tale! Dar te las pe tine să bagi divorţ.

- Dă-mi bani, că introduc eu divorţul!

- Ei, asta n-o să se mai întâmple. De azi înainte te descurci singură! Şi plecă trântind uşa.

Olga, nu era obişnuită, ca Mihai, să o contrazică cu ceva, aşa că, nervoasă, ieşi repede după el şi-i strigă un „nesimţitule". Se trânti pe pat şi nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să alerge la Relu, dar ştia că el, nu era acum la serviciu. Nu putea să apară, aşa, tam-nisam la el acasă. A, dacă ar şti că Angela e plecată la ţară, da, s-ar fi dus acasă la el. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ce zice Angela, că oricum trebuia să mai aibă un show cu ea. Încă nu o satisfăcuse ce se întâmplase între ele. Mai avea încă multe să-i spună. Dar parcă era destul pentru ziua de azi.

Au trecut două ore şi Mihai nu se mai întorcea. Nu avea nici starea necesară să rămână acasă, aşa că, se îmbrăcă şi plecă se vadă ce film rulează, poate îi mai trece din timp, vizionând un film.

Când s-a întors Mihai, ea nu era acasă. Aşa că, el şi-a împachetat câteva lucruri, cât au încăput în geamantan şi a plecat. Printr-un prieten, îşi găsise repede o cameră cu chirie. „Poate este mai bine aşa că nu am găsit-o", zise Mihai, şi plecă.

Olga, întorcându-se acasă, şi-a dat imediat seama că Mihai plecase, după cum erau răvăşite lucrurile în şifonier. Abia atunci a început să i se facă frică de ce se va întâmpla cu viitorul ei. Serviciu nu avea. Părinţii ei nu puteau s-o ajute prea mult. Trebuia să-l determine pe Relu să se mute cu ea cât mai curând. Se făcuse dimineaţă şi ea nu a putut să închidă un ochi! Acum, a realizat că viaţa nu este uşoară şi că lângă Mihai a avut linişte şi... tot „confortul".

Angela, după discuţia aprinsă cu Relu, imediat după program, a alergat la mătuşa ei să-i povestească şi să-i dea un sfat. I se părea că este singura care putea să o îndrume în această cotitură a vieţii ei. Era confesorul ei. I se destăinuia.

- Să nu suferi, că nu ai pentru cine. Şi nu eşti singura care divorţează. Cât mai puteai să înduri umilinţa de a fi înşelată? Cine răzbeşte în viaţă, se bucură nespus de binefacerile ei. Tu nu ai reuşit, în relaţia cu Relu. Aşa că, nu te bucurai de viaţă alături de el! O să fii supărată o vreme, dar când totul va trece, ai să realizezi că ai procedat foarte bine, despărţindu-te.

- Este adevărat că nu aveam o căsnicie cum aş fi dorit, că niciodată nu era lângă mine atunci

când eu aveam mai mare nevoie de el, dar acum mă simt neajutorată. Deşi l-am prins cu Olga, încă mai cred că nu el este adevăratul vinovat. Ea s-a amestecat în căsnicia mea, aşa cum a făcut-o de fiecare dată, de când mă ştiu.

Stând cu el însă, aveam la cine să mă raportez. Parcă îmi lipsesc aripile şi nu pot să ajung la liman.

- Lasă, că n-o să fii singură. O să te ajut şi eu cu ce pot. Ştiu ce înseamnă să fii singură, ca femeie. Să te aştepţi acum să fii şi bârfită. Atunci o să te doară cel mai tare. Femeile uşoare nu suportă să fie singure pe lista neagră, aşa că... mai adaugă şi câteva femei cinstite şi de succes. Tu însă, o să poţi merge drept pe stradă, ştiindu-te nevinovată. Să nu dai importanţă vorbelor rele şi... mai ales... urmăreşte cine le propagă şi ai să constaţi că, ce ţi-am spus eu, este adevărat.

- Nu credeam că o să mă doară atât de mult! Ce-i mai greu oare – să te desparţi, sau să rămâi văduvă?!

- Nu ştiu ce să-ţi răspund la această întrebare. Nu trece nimeni prin aceste încercări uşor. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Bine că ai serviciu.

Te poţi întreţine singură. Şi, o să ai şi sprijinul părinţilor tăi.

Angela nu fusese sigură de relaţia soţului ei cu Olga. Aflase, pe căi ocolite, dar nu putea să creadă că ar fi adevărat. Îşi imagina că Olga flirta cu soţul ei, aşa cum o ştia de domnişoară, când intervenea în toate relaţiile ei, pentru că, absolut în toate relaţiile ei se amestecase. Şi, deşi reuşise să o despartă, într-un final, ea tot nu rămânea cu nici unul. Oare, cu Relu, va rămâne până la sfârşit?

Întorcându-se de la mătuşa ei, se gândea să meargă, să-i povestească şi lui Carmen ce se întâmplase cu căsnicia ei. Dar, pe drum, s-a întâlnit cu ea, şi au mers, vorbind, până acasă. Pe drum, nu a spus nimic, dar Carmen a invitat-o pe Angela să intre pe la ea. Abia atunci i-a povestit că ea se desparte de Relu.

- Vezi, Angela, când eu ţi-am spus despre Relu, nu ai vrut să mă crezi şi uite-acum?

- Nici acum nu-mi vine să cred.

- Un lucru să ştii şi tu, că nici un bărbat nu pleacă de acasă aşa de uşor, dacă nu are pe altcineva! Într-o căsnicie, te mai cerţi, te mai împaci, dar nu închei aşa de uşor, mai ales când la mijloc este şi un copil.

- Nu pot să cred că mi se întâmplă mie aşa ceva. Aplanam de fiecare dată orice discuţie, numai să nu genereze în ceartă. Întotdeauna mi-a fost teamă de divorţ şi gândeam că mie n-o să mi se întâmple. De îndurat, eu am îndurat, dar tot el a fost cel care a plecat cu alta.

- Oamenii slabi, fug de probleme, în loc să le rezolve. Dar, pe lângă faptul că Relu este un om slab, că nu te puteai niciodată baza pe el, pe deasupra mai avea şi o amantă. L-ai mai prins şi cu ea în pat. De aceea abandonează aşa uşor, fără luptă. O să vadă el mai încolo. O să regrete, dar va fi prea târziu!

- Deja ne-am separat. Fiecare, cu camera lui.

- Nu-i nimic. Să nu fii supărată. Nu ai de ce să lupţi pentru el şi iubirea lui. De mult el nu-ţi mai aparţine. Iubirea nu trebuie împărţită cu nimeni. Să fugi întotdeauna de un bărbat care iubeşte o altă femeie. Să nu te mulţumeşti cu locul doi. Niciodată! Şi să nu accepţi vreodată o relaţie cu un bărbat însurat. Odată, că eşti pe locul doi; de sărbători vei fi tot singură, dar cel mai grav este să intervii într-o relaţie a unui om căsătorit. Este cel mai mare păcat. Oricum, cei care fac acest lucru, încep prin a-şi

critica nevasta – că vezi Doamne – ei sunt nefericiţi, altfel nu ar umbla după altă femeie! Vorbe mari... vorbe-n vânt! Şi întotdeauna sfârşesc rău. Dumnezeu nu iartă trădarea.

Relu, nu mai avea orientare în spaţiu. Îi lipsea parcă „busola".

O iubea atât de mult pe Olga, încât să-şi fi lăsat soţia şi copilul pentru ea?! Parcă, nu mai ardea de nerăbdare să o vadă. A fost aşa, ca un foc de paie, care s-a stins. Era mai interesant când risca. Se furişa de Angela ca să se întâlnească cu Olga! Acum era liber, dar nu simţea nevoia s-o vadă.

Trecură câteva zile de frământări, de incertitudini, până când Olga se duse din nou la birou, la Relu.

- Am crezut că ai să alergi imediat să mă vezi, dar tu nu dai nici-un semn de viaţă. Ştii că Mihai a plecat de acasă? Ştii că eu am rămas fără bani? Ce mai aştepţi? De ce nu te muţi la mine?

- Tu mai lipseai acum, cu reproşurile tale. Eu nu ştiu nici ce să fac cu viaţa mea, dar să mă mai îngrijesc şi de a ta?!

- Cum nu ştii? Nu asta ne-am dorit, să fim împreună?

- Ţi-ai dorit tu, iar eu n-am ştiut să lupt cu slăbiciunile mele!

- Ia uită-te la domnu... Se află într-o dilemă! Dacă nu ştii, îţi spun eu. Te aştept deseară, cu bagajul, la mine.

- Nu mă aştepta, că nu vin. Lasă, să mai treacă o perioadă de timp. O să sufere prea mult Angela, dacă o să afle că m-am mutat imediat la tine. Eu nu am recunoscut niciodată că noi doi avem o relaţie, până când s-a întâmplat să ne prindă în fapt.

- Uite ce ne frământă pe noi, acum! Suferinţa Angelei. Dar nu tu o criticai la mine? Nu tu spuneai că eu sunt o femeie pasională, în comparaţie cu ea!

- Da?... şi ce calităţi mai ai...?

- Tu să nu mă iei pe mine la mişto!

- Acum am realizat ce femeie este Angela!

- Şi mi-o spui, aşa, în faţă, fără jenă?

Relu, parcă dialoga cu el însuşi. Stătea cu capul plecat, fără să conştientizeze, că femeia din faţa lui – era amanta. De-abia după ce a auzit-o pe Olga trântind uşa, s-a trezit puţin la realitate. Da,

parcă nu este drept nici faţă de Olga să-i fi vorbit aşa. Asta e! Şi se cufundă în lucru.

Acasă, pe Relu, îl aştepta citaţia de divorţ. Deci, nu mai era nimic de făcut. Angela acţionase repede. Nu-i rămânea decât să asculte de sfatul Olgăi. Îşi puse câteva lucruri de îmbrăcat şi plecă. Dar plecarea nu era aşa cum şi-o imaginase el. Sentimentul era acela de om deportat, având domiciliul forţat. Cu inima grea, cu regrete în suflet, a părăsit căminul conjugal. Întotdeauna şi-a imaginat plecarea ca fiind una de eliberare. Dar despre ce eliberare visase el?! Doar Angela, l-a lăsat să facă întotdeauna numai ce a vrut. Ar fi vrut să strige în gura mare, să se elibereze de energiile care îl încorsetau, să strige... Angela, salvează-mă!

„Dă-i Doamne omului mintea cea din urmă!" Acum este prea târziu, gândi el.

Când se întâmplă să te îndrăgosteşti de cineva, atunci când eşti şi însurat, ar trebui să-ţi vezi viaţa, ipotetic... ce te va aştepta după aceea. Să pui în balanţă ce pierzi... şi ce câştigi!

Aceeaşi inimă grea a avut şi Angela când a plecat alături de el, un străin, să-i fie soţ şi tovarăş în viaţă! Dar Relu, nu a ştiut niciodată ce era în

sufletul Angelei, atunci. Dumnezeu însă, a ştiut! Universul întreg parcă striga: Se face dreptate!

Plecase de ceva vreme şi, Angela, când venea de la serviciu, constata că iar a mai trecut Relu pe acasă. Observa din faptul, că iar mai lipseau câteva lucruri. Îi dispăreau chiar şi lucruri personale: pernele de la mama ei, păturI, pahare, obiecte din zestrea ei, până când, Carmen, a sfătuit-o să schimbe yala.

- Până se termină divorţul tu nu mai rămâi cu nimic! îi spusese ea.

- Numai mobila de sufragerie este luată în rate, de noi doi, restul mi le-au cumpărat părinţii mei. Nu ştiu ce ar mai putea lua.

- Totuşi, schimbă yala. Te pomeneşti că poate să intre şi peste tine. Aşa nu eşti în siguranţă. Şi Angela s-a conformat. A schimbat yala.

La divorţ, Relu a adus martori mincinoşi şi au acuzat-o pe Angela de tot felul de lucruri. S-a terminat din vina amândurora. Verdict standard pentru România într-un proces de divorţ. Ramona a rămas cu mama ei, în apartamentul lor. A găsit şi o femeie, din vecinătate, care să aibă grijă de fetiţă, atunci când nu mergea la grădiniţă. Mai întreba din când în când Ramona „unde este tati, de ce nu mai

vine acasă?". Dar altfel, erau liniştite şi fericite amândouă. Aşa s-a încheiat un capitol din viaţa Angelei. Parcă îi spuseseră ei cineva că, – viaţa este pe capitole!

Domnul Barbu intră în birou, la Angela, cu un frumos buchet de trandafiri.

- Ce frumoşi trandafiri, spuse Angela, cu o timiditate în glas, atunci când i se întinse buchetul.

- După părerea mea, sunt florile care te caracterizează cel mai mult. Şi tu eşti frumoasă ca şi ele, dar aşa cum trandafirii au spini şi nu-i uşor să ajungi la ei, aşa şi tu... ai ceva care te face să stai departe de tine. Întâi, stai să-i admiri, după aceea te îmbeţi cu mirosul lor, şi, de-abia la urmă îi culegi. Dar, nici măcar aceşti trandafiri, nu egalează frumuseţea ta!

- Ooo, aveţi prea bună impresie despre mine! Nici măcar nu mă cunoaşteţi!

- Un om frumos pe dinafară, nu poate fi altfel pe dinăuntru – îi răspunse el. Şi te-am rugat, să-mi spui pe nume.

- Nu mă pot obişnui. Sunteţi şeful meu, nu?!

- Eu nu te văd ca pe o subordonată. Eu văd în tine femeia ideală. Pentru mine, Angela, eşti femeia perfectă!

- Iar mă idealizaţi!

- Nicidecum!

- Cu ce pot să vă fiu de folos?, întrebă Angela.

- Nu am venit în scop oficial. Am aflat prin ce ai trecut. Ştiu că este prea devreme, dar dă-mi voie să fiu prietenul tău cel mai apropiat. Nu-ţi cer decât permisiunea de a ne cunoaşte, de a mă cunoaşte! Eu te cunosc deja pe tine! Îţi ofer numai posibilitatea... de a mă cunoaşte şi tu!

- Nu mi-am revenit încă după divorţ şi după tot ce am trăit alături de Relu! Mă tem că va trebui să aveţi multă răbdare cu mine.

- Am toată răbdarea din lume! Nimic nu este mai important pentru mine, decât să fiu cu iubirea vieţii mele. Pentru că, asta eşti tu pentru mine.

- Bună, colega! intră repezită: Am nevoie şi eu de... În timpul acesta, domnul Barbu, văzându-se întrerupt din plăcuta lor conversaţie, îi spuse sărut-mâna Angelei şi ieşi, din birou.

Venise toamna. Frunze ruginii acopereau pământul. Erau adunate recoltele de pe ogoare. În prima duminică din octombrie, se sărbătorea, Ziua Recoltei.

Gospodinele, nu mai conteneau să cumpere tot felul de legume şi fructe pentru a le conserva. În acel an, toamna a venit cu multe ploi. Angela şi Carmen erau la întrecere. De la o săptămână la alta, se lăuda fiecare, cu ce a pregătit: borcane cu castraveciori, gogoşari, ardei copţi, vinete, murături, compoturi şi multe altele. Făcuseră provizii, pentru a le ajunge până la noua recoltă. Erau mândre de „inventarul" lor, de la cămară.

Angela, chiar dacă divorţase de Relu, nu era singură. Ea, avea multe prietene, care o invitau duminica la plimbare, la un grătar, în excursii.

- Angela, bine că ne-am întâlnit, zise Elena. Dacă accepţi invitaţia noastră, pregăteşte-te pentru sâmbătă, să mergem în excursie, la Sinaia. I-am propus lui Mircea să te luăm şi pe tine cu fetiţa. Şi a fost de acord.

- Sunteţi drăguţi. Îmi va prinde bine aerul de munte. Atât mie, cât şi Ramonei.

- Tocmai! Ne-am gândit, ce să facem, să treci mai uşor prin această grea încercare, la care te-a supus viaţa.

- Atunci, să-mi dai mai multe amănunte. Să ştiu cum să mă pregătesc.

- Uite cum vom face: stăm, peste noapte, la o mătuşă a soţului meu. Duminică seara ne vom înapoia. Luăm ceva de mâncare, cu noi. Ca să nu pierdem timpul acolo, să facem piaţa. De îmbrăcat, te orientezi şi tu. Vremea încă ţine cu noi, chiar dacă este sfârşit de septembrie.

- Elena, voi aştepta cu bucurie acest sfârşit de săptămână. Am să încep să mă pregătesc. Mulţumesc că v-aţi gândit la noi!

- O să te sun, când plecăm de acasă. Te sărut!

- Pa! Şi eu te sărut!

Angela, se aşezase cuminte la o coadă de câţiva metri, pentru a cumpăra carne. Norocul ei, că în jur erau oameni plăcuţi, comunicativi. Oamenii mai glumeau, râdeau, mai spuneau bancuri, mai aducea la cunoştinţă câte o veste bună.

A intrat şi ea în discuţie cu ei. Deşi au vorbit toţi, ca la conferinţă, şi-au spus tot ce aveau

de spus. Timpul începuse să treacă mai greu, dar la tejghea... era şi mai greu de ajuns. Dacă s-ar fi respectat numai rândul, poate acum ar fi fost în faţă. Dar intrau unii şi prin spate: cei de la securitate, primărie, de la partid, câte o cunoştinţă de-a vânzătoarei. Se lăsase seara şi frigul te pătrundea până la oase. Atmosfera în care stătuseră până atunci la rând se schimbase cu 180 de grade. Oamenii, se plictisiseră. Erau mai nervoşi. Nu mai gustau nici bancurile. Îşi rupeau hainele de pe ei, înghesuindu-se şi mai mult, odată cu trecerea timpului. Stresul, începuse să crească. Din prieteni, deveniseră duşmani. Au trecut acum la reproşuri. Din faţă se auzeau vociferări, că nu mai avea la vânzare decât o mică cantitate de carne. Se striga să nu se mai aşeze nimeni la coadă, că nu vor mai apuca nimic.

În sfârşit, mai erau trei persoane şi Angela era în faţă. Când a văzut că nu mai rămânea după ea, decât să servească 2-3 persoane, o durea sufletul. Şi a devenit egoistă cu gândurile ei, fără să vrea. Doamne, bine că am apucat să cumpăr şi eu ! Dar, când să iasă – vai de mama ei. A ajuns în afara cozii cu nasturii rupţi la jachetă. Oamenii, se înghesuiau şi mai mult şi formaseră un zid compact din trupurile lor. Se unduiau, în stânga şi în dreapta,

şi ea, numai cu trupul încovoiat, a reuşit să iasă de la coadă. Auzea în spatele ei nemulţumiri, blesteme, huidulieli! Da, o încerca parcă un sentiment de vinovăţie, că ea reuşise să cumpere şi ceilalţi, nu!

O zi călduroasă de toamnă. Cu sentimentul eliberării de o imensă greutate, Angela a plecat cu Ramona, dându-şi seama, că de-acum, viaţa ei se va schimba. Nu putea să prevadă – în bine sau în rău?! Dar era clar singura, care trebuia să-i dea fetiţei ei, o educaţie aleasă. Aşa cum, părinţii, i-a dat ei. Şi acum, devenise un om respectat în societate.

Au vizitat câteva staţiuni de pe Valea Prahovei. Prânzul l-au luat la un Restaurant din Predeal. La o masă alăturată, doi bărbaţi priveau pe furiş înspre Angela. „Este de înţeles, că ea nu are însoţitor", spuneau ei..

- Ai observat că ai doi admiratori?

- Da, este uşor de observat.

- Adevărul este că nu poţi fi de neobservat. Tu ai stilul şi atitudinea ta, Angela. Inconfundabilă!

- Ce păcat că nu a observat cine trebuia. Să nu fi ajuns în această situaţie.

- Mare păcat, spuse şi Elena.

- Uneori, tot răul este spre bine, adăugă Mircea.

- Probabil. Dar aş fi vrut să îmbătrânesc alături de soţul şi fetiţa mea. Dumnezeu însă, a avut alt plan cu mine.

Cei doi bărbaţi, continuau să o privească pe Angela, şi vorbeau ceva în şoaptă. Unul dintre ei s-a dus la bar să mai comande ceva. În acest timp, Ramona, terminând de mâncat, se juca prin local, ajungând în acelaşi timp şi la bar. Domnul a cumpărat pentru fetiţă o ciocolată. Ea, imediat, a alergat la mama ei, strigând:

- Mamă, mamă, uite ce mi-a cumpărat domnul acesta! – arătând înspre el cu mânuţa.

- Ai spus mulţumesc?, iar către domnul, spuse: Vai, nu trebuia! Mulţumim!

- Mulţumesc şi eu, spuse fetiţa!

- Cum te cheamă, întrebă el?

- Ramona!

- Ce nume frumos ai!

- Aşa... ca mine! şi Ramona făcu o piruetă în faţa lor.

- Şi cu cine semeni tu? Cu mama sau cu tata, mai întrebă el.

- Şi cu mama... şi cu tata... răspunse ea, deoarece aşa fusese învăţată de multe ori să spună... că... seamănă şi cu mama şi cu tata!

La masa alăturată, discutau, - un avocat şi clientul său. De altfel erau prieteni.

Bogdan, încerca să divorţeze de o femeie, care rămăsese în străinătate, după ce fusese trimisă la un Congres, iar Cătălin, avocatul şi prietenul lui, puneau la punct ultimele detalii ale procesului de divorţ. Îi spunea, să nu-şi facă prea multe griji, că procesul, se va termina foarte repede, datorită faptului că, prin rămânerea soţiei lui în străinătate, divorţul se va încheia foarte repede. Din căsătoria lor, nu rezultaseră nici un copil. Era mai mult o simplă formalitate.

- Dacă ai noroc, astăzi te alegi şi cu o cunoştinţă nouă, arătând cu privirea spre Angela, o să devii şi tată şi divorţezi şi de... Diana! Au zâmbit amândoi, cu privire la această perspectivă. Bogdan, „trăgea" de Cătălin, să mai rămână până ce se vor ridica ocupanţii de la masa alăturată. Se gândea că, poate va avea o şansă de a şti mai multe despre

„frumoasa domniţă", aşa cum o denumiseră ei, privind-o pe Angela. Şi într-adevăr, situaţia se ivi!

Discutând şi nemaifiind atenţi la Ramona, aceasta a ieşit afară, s-a împiedicat, a căzut şi doar ţipătul ei i-a readus la realitate. Mai întâi, a fugit Bogdan, să ridice fetiţa de jos. După el, Angela. Au ridicat-o amândoi, scuturând-o în acelaşi timp, de pământul care îi murdărise ciorăpeii.

- Bogdan!

- Angela!

- Aveţi o fetiţă foarte drăguţă!

- Drăguţă, da! Dar... neastâmpărată!

- E doar un copil. Şi, gândindu-se că nu are prea mult timp, o întrebă direct: „am putea să ne mai vedem, sau aţi venit cu soţul?". Prinsese din zbor frânturi din discuţia lor şi îşi dăduse seama că nu sunt localnici.

- Nu am soţ, spuse Angela, neştiind să mintă!

- La ce hotel staţi?

- Nu stăm la hotel. Suntem cazaţi la o rudă a prietenilor mei, în Sinaia.

- Vă dau numărul meu de telefon. Bănuiesc că nu ştiţi ce număr de telefon au gazdele dumneavoastră. Şi, dacă nu sunt prea îndrăzneţ, îmi puteţi da numărul de acasă?

Se petreceau toate acestea cu o repeziciune de nu-i lăsau timp Angelei să mai gândească. Îi dădu numărul ei de acasă, iar el scoase repede un stilou din buzunarul hainei şi îi notă numărul într-o mică agendă. Rupse o pagină de hârtie din agendă şi îi dădu numărul lui de telefon, rugând-o mult de tot să-l sune.

Angela se întoarse la masa prietenilor ei, îmbujorată. Şi-au dat seama că între cei doi a avut loc o discuţie mai intimă. Mircea, a achitat nota de plată, şi au plecat salutându-i pe cei doi. În drum spre casă, ea le-a povestit ce i se întâmplase, iar ei au încurajat-o, spunând că „viaţa merge mai departe".

Trecu o săptămână de la cele întâmplate, când Angela, întorcându-se de la serviciu, avea să primească un telefon. Bogdan, printre alte declaraţii frumoase, o invită la un restaurant în oraş. Ea, rămâne uimită de faptul că el se afla în oraşul ei, neavând acum nici o scuză că nu poate veni,

deoarece tocmai îi spusese că nu avea nimic în program.

- Nu, Bogdan, nu pot ieşi cu tine la restaurant. Oraşul nostru este mic. Toţi locuitorii se cunosc între ei. Şi vor vorbi despre asta până la un... alt eveniment!

- Angela, dar eşti o femeie liberă. Nu se întâmplă nimic dacă cineva ne vede stând la o masă... discutând şi servind ceva!

- Tu nu ştii că aici, peste două zile, se află tot. Nu, nu mai insista că nu vin!

- Am făcut atâta drum, doar ca să ne vedem. Cum facem atunci?

- Chiar nu ştiu!

- Hai că vin să te iau şi servim masa în cel mai apropiat oraş?

După o convorbire lungă în care Bogdan îi propusese mai multe variante de a se vedea, Angela acceptă până la urmă, să meargă în alt oraş să se vadă.

Imediat o sună pe Elena, îi povesteşte, şi o roagă să aibă grijă de Ramona, până se va întoarce. Aceasta se bucură, o încurajă şi îi promite că va sta ea cu fetiţa.

- Angela, să-i aduci Ramonei şi pijamalele, că va dormi la noi. Să stai fără grijă!

Olga, ducându-se mai des la ţară, o bârfeşte pe naşa ei, la câteva persoane din sat.

Contorsionează povestea, spunând că Angela, s-a despărţit de naşul ei, deoarece îşi găsise un amant. Îi punea în cârcă tot ce făcuse ea de fapt. Vorbea cu atâta patimă, că nici nu era greu de crezut.

O întâlneşte şi pe Geta, o fată dintr-o comună vecină, cu câţiva ani mai mare ca ea, care se căsătorise cu un vecin de-al lor, şi începe a-i povesti tot felul de minciuni despre Angela, numai să scape ea basma curată. Scenariul era, ca atunci când se va împrăştia zvonul despre divorţul lor, lumea să fie deja informată, dar cu povestea spusă de ea. O cunoştea bine pe Angela, că ea nu ar fi povestit nimic.

- Ai auzit Geta, despre Angela?

- Ce să aud?

- Păi... uite... a lăsat-o Relu. A auzit că avea un amant!

- Cum aşa, Olga. Era o pereche aşa de potrivită. Mie îmi plăcea de ei, când veneau pe aici, la tuşa Marioara. Amândoi erau frumoşi.

- Tu nu ştii, că aparenţele înşeală?

- Şi cum, fa Olgo, chiar a prins-o cu cineva?

- Ei... nu ştiu amănunte. Dar, aşa se vorbeşte! Uite, şi eu sunt pe cale de a mă despărţi de Mihai... (de ea nu spunea că era deja despărţită). De când a auzit de naşa, m-a tot certat că... „de ce ne-am pus-o naşă, dacă nu era de încredere!". Eu mai ieşeam cu ea la plimbare şi la câte-un film. Şi, tot aşa, până a aflat soţul meu. Mă săturasem de atâtea vorbe. Mai tot timpul mă cert cu Mihai. Este foarte gelos. Parcă văd că, o să auziţi şi de mine că m-am despărţit.

Au continuat ele aşa, cu bârfa, până ce Olga a fost sigură că Geta, vecina lor, a înţeles şi va duce zvonul mai departe. Ceea ce s-a şi întâmplat. Dar Geta, o fată simplă, de la ţară, dar cu înţelepciune, tot nu era sigură de întregul adevăr, nici nu-i venea să creadă. În zilele următoare, ea găsi un motiv să discute şi cu mama Angelei. Să vadă, ce va afla şi de la ea! Murea de curiozitate!

Mama Angelei, supărată de ce i s-a întâmplat fiicei ei, nu mai avea chef să meargă între

vecine să mai vorbească. Îşi purta necazul, muncind prin gospodărie, cu capul plecat. Nu-i mai „ardea" să mai iasă la poartă.

Acolo, la poartă, se întrunea „consiliul uliţei" şi, o dată pe săptămână – duminica – se dezbăteau toate problemele şi zvonurile satului. Tot acolo, se emiteau judecăţile de valoare. Şi erai etichetat, într-un fel sau altul, până la apariţia unui nou subiect.

Supărată de ce i se întâmplase fetei ei, a lipsit în ultima vreme de la acest „consiliu".

Din când în când, mai vorbea singură prin curte, spunând cu năduf: „să nu-i ierte Dumnezeu pentru ce i-a făcut fetei mele". Tot bolborosind ea blesteme la adresa celor care le-au stricat liniştea, se aude strigându-se la poartă de o vecină.

- Tuşă Marioaro, ce faci bre, nu mai auzi. De când te strig!

- N-am auzit, fa! Eram prin curte. Dădeam la animalele astea să mănânce.

- Auzi, bre! N-ai să-mi dai şi mie nişte borş? Eu n-am mai umplut, că nu mai am tărâţe.

- Am, fa! N-ai adus şi tu vreo cratiţă, ceva. În ce să-ţi pun?

- Dă-mi şi mata într-o oală, că ţi-o aduc eu înapoi. Dar pe Geta, n-o interesa atât s-o împrumute cu borş, cât o interesa zvonul despre Angela, că doar de-aia venise, nu! Să afle mai multe. Şi o lungi la vorbă cu tuşa Marioara ba de vreme, ba de recoltă. Nu ştia cum să intre în vorbă. Şi... dintr-odată, n-a mai avut răbdare.

- Auzi, bre! Am auzit că Angela mata s-a despărţit. E-adevărat?!

- Da, fă Geto! E adevărat! Doar acesta, nu-i un secret pe care să-l ţinem. Numai că, sunt tare supărată acum. E proaspăt necazul, şi n-am chef să discut despre asta! Geta, nici nu auzi remarca şi continuă:

- Dar ce s-a întâmplat, bre. Că eu îi vedeam când venea pe la mata şi îmi plăcea de ei. Erau o pereche frumoasă!

- Ei, aşa era! Dar când îşi bagă „ăla coada".

- Ce tot spui, bre. Cine şi-a băgat „coada"?!

- Fa, Geto. Tu ştii că mie nu-mi place bârfa. Dar ţi-oi spune care a fost adevărul. Iaca, Olga, fina lor, care a cununat-o. Că, mai bine făcea altceva cu banii ăia, decât să o cunune pe ea! De când este ea mică,cu Olga asta, Angela a avut mereu de „tras".

Şi iacă, nici acum n-a scăpat. S-a ţinut cu Relu, fa! Adică cu naşu-său. Doamne ce păcat este! O să vadă ea mai târziu! Ptiu! n-ar mai răbda-o Dumnezeu.

- Cum bre, spui mata aşa ceva. Eu am auzit că Angela a fost prinsă cu un amant?!

- De la cine ai auzit tu, fa, asemenea prostie!

- Păi, bre, aşa vorbeşte lumea (nevrând să-i spună direct că ştie de la Olga).

- Nu-i adevărat, Geto! Păi tu nu ştii ce caracter frumos are Angela? Cum să facă ea aşa ceva?! Eu nu ştiu ce fată am crescut la uşa mea! Păi o omoram eu, cu mâna mea, dacă ar fi fost aşa.

Geta, rămăsese nedumerită. Nu ştia ce să mai creadă. Deşi înclina mai mult s-o creadă pe tuşa Marioara. Pe ea o ştia femeie cu frică de Dumnezeu. Pe când Olga... Şi în Angela avea mai multă încredere decât în Olga. Aaa...

Acum a înţeles ea cum stăteau lucrurile, când le-a pus cap la cap. De ce i-a povestit Olga asemenea gogomănii, când ea, de fapt, n-o întrebase nimic şi nici nu aflase nimic?! Asta era, să se pună ea la adăpost!

- Bre! Să ştii că ai dreptate mata!

- Păi cum să n-am fă, dreptate? Mă ştii pe mine că umblu cu minciuna?

- Bine că m-ai lămurit! Eu, de când am auzit, ştiam că ceva nu este în regulă. Cum bre, să aibă Angela amanţi. Când ea este o fată liniştită, populară. Ea nu ţine nasul pe sus. Vorbea cu toată lumea. Nu trecea odată pe lângă noi, să nu spună – bună ziua, sau bună seara! Aşa o fată bună şi respectuoasă...

Hai, bre, că plec. Mai vorbim noi. Spune-i lui Angela să nu mai fie supărată. Lasă, că, ce-i al ei, e pus deoparte!

Tuşa Marioara, vorbind cu cineva despre necazul ei, parcă se mai liniştise. Dar, nu-i trecea de vorbele spuse de Geta: „auzi, că fata ei s-a despărţit, că avea un amant?!". Doamne, păzeşte-ne de rele! Şi a plecat bombănind prin curte.

Angela a avut o întâlnire frumoasă cu Bogdan. A întâmpinat-o cu un buchet de flori, a invitat-o la un restaurant select. Acolo, s-a comportat manierat cu ea. Nu a abuzat în nici un fel de intimitatea dintre ei. I-a amintit numai că îi place foarte mult de ea, că i-a plăcut de cum a văzut-o prima dată şi că ar dori să-şi întemeieze cu ea o

familie. Nu a cerut-o de soţie, dar a dat de înţeles că dorea să-i fie alături, până la sfârşitul vieţii. A fost o seară plăcută pentru amândoi.

A rămas că se vor auzi la telefon. S-au plăcut reciproc. Angela s-a întors acasă foarte emoţionată şi în acelaşi timp foarte confuză.

A doua zi, la serviciu, domnul Barbu, Titi pe numele mic, îi face şi el o invitaţie Angelei, la restaurant. Aceasta, în loc să se simtă măgulită de propunere, dimpotrivă, constată, că se afla într-o mare dilemă. Erau partide bune, pentru ea, amândoi. Însă, doar ce ieşise cu Bogdan, cu o seară în urmă. Cum era să-i accepte şi cererea lui Titi? Aşa că îl refuză politicos. „Altădată!"

Angela, ca de obicei, trecea prin piaţă când se întorcea de la serviciu. Se aşează la o „coadă", iar în faţa câtorva persoane o zăreşte pe Olga. Atunci, renunţă la a mai face cumpărături şi o ia spre casă îngândurată şi răscolită de toate amintirile care năvăleau în gândurile ei. Se aude strigată de Carmen, vecina lor. Era şi mai plină de furie, decât ea. Începând să-i povestească, află că a avut o discuţie aprinsă cu Olga, în apropiere de piaţă. Ce se întâmplase: Carmen, n-a mai suportat când a văzut-o, şi i-a reproşat acesteia, tot ce ştia despre

păcatele ei, având legătură cu divorţul Angelei. Cea care a avut câştig de cauză, a fost Olga. A pus-o imediat la punct, spunându-i lui Carmen, că de vină, a fost numai Angela. Că nu a ştiut să-şi ţină bărbatul... că-i o proastă... că nu s-a interesat mai mult de el atunci când lipsea de acasă etc., până când, Carmen s-a lipsit să se mai ia în gură cu ea, neavând nici-o şansă să-i ţină piept, debitului ei verbal şi, pe de altă parte, începuse să atragă atenţia celor care treceau spre piaţă.

- Acum vezi de ce nu pot să-i cer socoteală pentru tot ce-a făcut? Oricum nu aş fi avut câştig de cauză. Nici nu se ruşinează pentru faptele ei, nici nu recunoaşte. Ba, dimpotrivă, te scoate tot pe tine vinovată. Eu doar o ştiu, Carmen, de când eram copii. Maică-mea mereu îmi spunea să nu mă iau în gură cu ea, că tot degeaba. Sunt astfel de exemplare! Ei sunt vinovaţi, dar dacă te iei de ei, te scoate tot pe tine vinovat. Tot ce poţi să faci este să-i ignori. Mai mult decât atât, am aflat că, acasă la mine, la ţară, a împrăştiat zvonul că eu aş fi avut amant şi de-aia m-am despărţit. Din vina mea! Ca să iasă ea basma curată, mă scoate tot pe mine vinovată!

- Nu se poate, Angela! Aşa o viperă este Olga?!

- Aşa este, aşa a fost şi aşa va fi. O viperă!

- Cu astfel de femei este bine să nu ai nici un fel de prietenie. Este doar un timp pierdut alături de ele!

- Acum înţelegi de ce nu am vrut să o cunun?

- Acum înţeleg multe lucruri. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am o astfel de vecină şi prietenă!

- Chiar dacă acum împrăştie zvonuri, până la urmă se vor convinge toţi ce hram poartă. Adevărul va ieşi până la urmă, la iveală.

- Se spune, că fiecare are adevărul lui. În schimb, ea este o excepţie. Nu deţine nici un adevăr. Ea a trăit şi trăieşte în minciună. Aceasta, până la urmă o va măcina şi demola ca om. Aşa, când o vezi prima dată, îţi lasă o impresie bună! Este veselă, uneori linguşitoare, dar se vede treaba până intră pe sub pielea ta. Pe urmă, Dumnezeu cu mila.

- Ca individ mai bine zis, că om nu este.

- Îmi amintesc o vorbă de-a maică-mi: „Omul crede orice, dar numai pe el nu se crede". Din nou, ea, este o excepţie, - nu crede pe nimeni,

se crede numai pe ea! Minte cu atâta convingere, că până la urmă, şi ea crede ce spune.

- De aceea am plecat fără să cumpăr nimic de la piaţă, mai spuse Angela, pentru că am văzut-o pe ea în faţă şi, deşi este vinovată, aşa cum o cunosc eu, tot ea s-ar fi luat de mine. Şi am vrut să evit o scenă.

De când locuia împreună cu Relu, Olga nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru ea. Era mai ocupată. Cu el, nu mai mergea să „umble" toată ziua; să nu-i facă de mâncare; să nu spele; să nu calce; să nu facă curăţenie. Cu Mihai, toate acestea, le făcea doar când avea ea chef.

Acum, nu mai găsea cafeaua în ceşcuţă, pe masă, să o servească atunci când avea ea chef să se scoale de dimineaţă. Numai aşa putea fi ţinută „în frâu". Să i se impună. Să nu aibă timp liber. Să n-o lase să-l mintă. Doar el ştia cu câte minciuni l-a aburit pe Mihai, atunci când ei fuseseră împreună. Hotărâse să fie foarte vigilent cu Olga.

Dar şi Olga era acum mai gospodină. Îşi petrecea mult timp făcând curăţenie şi gătind pentru Relu.

În sinea lui însă, nu era deloc mulţumit. Nici mai fericit, dar era prea târziu pentru regrete. Nu

mai avea cum să repare greşeala făcută. În sufletul lui, se ducea o luptă... cum să-i plătească Olgăi! De multe ori o considera numai pe ea vinovată de toate frustrările lui.

La braţ cu Olga, nu simţea acelaşi respect şi admiraţie, cum avusese alături de Angela. Nici oamenii nu mai întorceau capul după ei, spunând „ce pereche frumoasă". Pur şi simplu... treceau neobservaţi!

Ce durere, ce frustrare, atunci când te dezmeticeşti şi îţi conştientizezi greşeala! Când vina aparţine altuia, tu eşti doar o victimă. Dar când răul ţi-l faci cu mâna ta?

- Sărut mâna, Angela!

- Bună!

- Bogdan te deranjează!

- Nu-i nici-un deranj!

- Ce faci? Eşti bine?

- Aproximativ! Mă simţeam bine, dar am primit un telefon de la mama şi-mi spune că Ramona este puţin răcită. De aceea, mă pregăteam să plec la ţară.

- Îmi pare rău! Sigur, du-te! Eu te sunasem să ne întâlnim. La tine sau în Braşov. Dar, pentru că fetiţa ta este bolnavă, nu te mai reţin. Te las să te pregăteşti de plecare şi multă sănătate din partea mea. Sărut-mâna. Ne vedem altădată.

Grăbită să prindă autobuzul, o întâlneşte pe scări pe Carmen, vecina ei. Din mers, îi spune despre Ramona că este bolnavă, şi nu are timp să stea de vorbă cu ea.

- Nici o problemă, Angela. Te înţeleg... Multă sănătate fetiţei. Sărut-o din partea mea.

O seară de toamnă liniştită. Nici o adiere de vânt nu se simţea în aer. Angela coborî repede din autobuz şi, cu paşi grăbiţi, urcă pe uliţa ei, într-un suflet. La ferestre, lumini roşietice se zăreau în casele celor în care nu intrase încă lumina electrică. De puţin timp, se instalaseră stâlpi de electricitate, dar nu toţi apucaseră să-şi instaleze această „minune a erei socialismului" – lumina electrică. Părinţii Angelei şi acum ascultau radioul legat la un acumulator. În tavan atârna o lampă „fistichie", (cum spunea mama ei), cu multe palete, de jur împrejur, legată tot la acumulator şi care dădea şi puţină căldură, de la acele palete din aluminiu.

Angela, admira întotdeauna acea lampă. Era unicat. Nu mai văzuse aşa ceva în alte case.

Chiar dacă se înserase, pe uliţă mai erau copiii, jucându-se şi zbenguindu-se, fără grija zilei de mâine. Din când în când, se auzea câte-o chemare: „Haide, intră în casă. Te-ai jucat destul!"

Angela, auzea toate acestea, ca într-un vis. Gândul şi inima ei sufereau pentru Ramona. Sărăcuţa, ea nu prea a fost bolnăvicioasă. Nu şi-o imagina acum, stând pe pernă, cuminte, roşie la faţă din cauza temperaturii ridicate.

- Mama, a venit mama, strigă Ramona, stând cu capul pe pernă şi întinzând mânuţele spre mama ei.

Angela, o îmbrăţişă la pieptul ei, şi numai din priviri o întrebă – ce-ai păţit?

Ramona, fără ca mama ei s-o întrebe ceva, îi răspunse, ghicindu-i parcă întrebarea de pe chip: „Am răcit. Mi-a făcut mamaia baie şi pentru că nu am ascultat-o am ieşit să mă joc cu copiii. Aşa păţesc fetiţele care nu ascultă, mi-a spus mamaia!"

- Ai venit, Angela!

- Da, mamă. Dar ce s-a întâmplat? Unde a răcit aşa de tare?

- Iaca, i-am făcut baie, şi i-am zis să stea în casă, să nu răcească. Dar ea, neascultătoare, a ieşit la joacă, strigată de copiii de pe aici. Eu, fiind ocupată cu animalele astea, am făcut şi puţină curăţenie în grajd, am întârziat. Când am intrat în casă, Ramona nu mai era. Am strigat-o: Ramona! Ramona! dar ea era tocmai la Mirela, alu Costache, în deal. M-am dus după ea şi ce să vezi, era toată transpirată! I-am tras şi o palmă la funduleţ. A început să plângă, spunând s-o mai las. „Eu, mai stau. Tocmai când mă jucam cel mai frumos, tu mă iei acasă...".

Eu am simţit că îi arde puţin mânuţa, aşa că nu m-a înduplecat cu plânsul ei.

- Şi ce i-ai dat?

- I-am dat o jumătate de antinevralgic. Alt medicament eu nu am în casă!

- A mâncat ceva?

- Asta-i, că nu prea are poftă de mâncare.

- Mă duc să-i fac eu un ceai de muşeţel.

- Eu, mai devreme, am tăiat şi o pasăre, să-i fac o supă. Tocmai ce-i pe foc! O să-i fac şi un piure.

- Sărut-mâna, tată!

- Bine-ai venit, fetiţă! Şi se sărută reciproc pe obraji. Uite, am dat de belea cu Ramona.

- Mamă, ai nişte spirt în casă?

- Stai, că-ţi aduc acum. Şi eu mă gândeam să-i fac o frecţie după ce terminam de aşezat mâncarea pe foc.

Angela, îi face o frecţie pe tot corpul, o înveleşte bine, între timp îi pregăteşte şi ceaiul. Şi-a mai revenit puţin Ramona. A început să aibă şi chef de vorbă.

S-au aşezat toţi la masă, inclusiv Ramona. Ea, de-abia a gustat din supă şi din piure a luat doar de două ori.

- Mami, mi-e somn!

- Gata, mergem la culcare, dar nu vrei să mai mănânci puţin?

- Nu mai pot! Mănânc şi mâine!

- Mai bea puţin ceai!

- Bine!

Ramona, o îmbrăţişă, luând-o de gât cu amândouă mânuţele pe mama ei. Angela, simţi atunci cum îi ard mânuţele fetiţei. Îngrijorată de

această temperatură, îi cere mamei ei un termometru.

- Nu am, măi fată, aşa ceva în casă!

A aşezat-o uşor în pat, a învelit-o, i-a dat o sărutare pe frunte şi s-a întors la masă, crezând că Ramona adormise.

Când a revenit în cameră, obrajii Ramonei ardeau ca focul, iar respiraţia, foarte uşoară, abia o percepeai. Zăcea!

- Mamă, vino repede!

- Ce-i, Angela, ziseră într-un glas, părinţii ei.

- Ce facem cu Ramona? Uite cât este de grav!

- Stai că mă duc să aduc oţet.

Mama Angelei, a udat şosetele fetiţei într-un amestec de apă cu oţet, i le-a băgat în picioare, pentru a-i scădea temperatura. La buric, i-a pus o ceapă tăiată, unde în prealabil pusese sare. A continuat cu frecţia, oţet îndoit cu apă, pe frunte, pe mânuţe, pe picioruşe.

Ramona a deschis ochişorii, s-a uitat la toţi, şi a spus:

- Mamă, nu vreau să mor!

La aceste cuvinte Angela aproape că a leşinat, iar mama ei, îi răspunse: „Nu te lasă mamaia să mori. Te faci bine până mâine şi ai să te joci cu prietenii tăi”!

- Se face bine, fetiţa lui tataia! Şi, bunicului, îi căzură câteva lacrimi pe obraji!

- Angela, eu mă duc la tuşa Maria. Chiar dacă o trezesc din somn la ora asta, nu cred că se supără. Ea ştie şi câteva descântece. Poate este şi deochiată. A crescut şapte copii şi pe toţi i-a doctoricit numai ea!

- Du-te, mamă!

După câteva minute vine şi tuşa Maria. Era o femeie voinică, bărbătoasă. De cum a intrat pe uşă, ceilalţi au şi căpătat încredere în ea. Şi-a suflecat mâinile şi a început să comande:

- Marioaro, adu-mi un prosop mai mare şi o sticlă cu oţet!

„A udat tot prosopul cu oţet îndoit cu apă, a dezbrăcat-o pe Ramona şi a împachetat-o în acel prosop. A aşezat-o pe pat, după care a cerut să i se aducă un pahar cu apă şi un chibrit. A mormăit un descântec, iar în paharul cu apă a stins nouă beţe

de chibrit. A ridicat fetiţa şi i-a spus să bea o înghiţitură din pahar. A continuat apoi să-i ude fruntea cu apa aceea, a continuat la mâini şi la picioruşe".

Ramona se dusese din nou în zăcere. Cei prezenţi nu mai aveau cuvinte. Îşi frecau mâinile de teamă şi îngrijorare.

Telefon nu aveau decât la Sfatul Popular. Dar acum, noaptea, nu era nimeni acolo. Se gândeau să anunţe Salvarea, s-o ducă la Spital. Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte până a doua zi.

Nici unul dintre ei nu avea chef de somn. Stăteau în jurul patului şi se uitau ţintă la Ramona. După un timp, fetiţa deschise din nou ochişorii, şoptind: „mi-e sete"! Toţi au pornit, în acelaşi timp, să-i îndeplinească dorinţa. Mai rapidă a fost Angela.

- Bea, fetiţa mea!

A băut puţină apă şi s-a culcat din nou. Dădea însă semne că-şi mai revenise. Îi mai scăzuse şi temperatura de la tratamentul empiric aplicat de mama ei şi de tuşa Maria. Se trezise din nou şi spuse:

- Mâine vreau să mă joc cu Simona! N-am să mor, nu?!

- Nu fetiţa mea! Te faci bine! Din cauza răcelii ai făcut temperatură! De aceea îţi este rău! Dormi, să te faci bine!

Trecuse de miezul nopţii. Nici unul dintre ei nu se culcase. Văzând că îi merge bine fetiţei au plecat şi părinţii Angelei la culcare. Tuşa Maria plecase, spunându-le: „Staţi fără grijă. Până mâine îşi revine!".

Carmen, ieşind în oraş duminică dimineaţă, se întâlneşte cu Relu şi Olga. Plecau probabil în concediu, că aveau bagaje.

- Bună, Carmen! o salută Relu.

- Bună! Plecaţi în concediu?

- Da!

- Angela a plecat aseară, de urgenţă, chemată de mama ei. Spunea că, Ramona este foarte bolnavă!

- Aoleu! Cum aşa? Ce are?, întrebă Relu, oarecum îngrijorat.

- Lasă, că nu este grav, adăugă şi Olga! Se face bine! Aşa sunt copiii Se mai şi îmbolnăvesc!

Carmen, care avea un ghimpe împotriva Olgăi şi nici intervenţia ei nu i-a fost pe plac, o întrebă, mai agresiv: „De unde ştii tu cât este de grav? Eşti cumva clarvăzătoare?

Atât i-a trebuit Olgăi, ca să înceapă o ceartă.

- Ce, nu este sfânta Angela, lângă fetiţă?

- Şi ce vroiai, să nu îl anunţ şi pe tatăl ei, dacă tot ne-am întâlnit?

- Bine, acum l-ai anunţat. Lasă-ne, că pierdem trenul. Şi îl trage de mânecă pe Relu, să plece, că este târziu.

S-au despărţit de Carmen, ei însă au continuat disputa. Au continuat şi în tren discuţia. A cedat însă Relu, altfel cearta ar fi continuat tot concediul. Cu Olga nu terminai, decât dacă cedai primul. „Dacă te culci cu şerpii, o să fii muşcat de ei", spune o vorbă din bătrâni. Era o ură bolnăvicioasă, o ură care penetra energii pozitive. Caracter cârcotaş, care nu-şi găsea liniştea când nu era în centrul atenţiei. Nu putea fi nici prietena cuiva, dar şi ca duşman, era foarte periculoasă. Făcea parte dintre femeile care îţi zâmbesc frumos în faţă şi „hai sictir" pe la spate.

A doua zi, Ramona, şi-a mai revenit. Angela, a rugat-o pe mama ei să vină cu ea la oraş ca să stea câteva zile cu fetiţa şi să fie mai aproape de Spital. Dorea să-i facă un consult medical, să nu fi răcit la plămâni.

Luni dimineaţă, Angela, în loc să plece la serviciu, a plecat întâi cu fetiţa la Policlinică, la Pediatrie. Medicul i-a dat o reţetă şi i-a recomandat să mai stea în casă, vreo trei zile, ca să-şi revină definitiv.

A ajuns mai târziu la serviciu. La intrare l-a întâlnit pe domnul Barbu.

- Ce ai păţit, Angela? Te-am căutat şi nimeni nu ştia nimic de tine! Tu, fiind conştiincioasă, mi-am făcut griji.

- A trebuit să merg cu Ramona la doctor. I-a fost rău toată noaptea de sâmbătă spre duminică.

- Şi? Ce a spus medicul? Este bine acum?

- Da, mi-a dat o reţetă. I-am cumpărat medicamentele şi acum, am lăsat-o cu mama. Am adus-o cu mine de la ţară. În ea, am mai multă încredere.

- Îi doresc multă sănătate fetiţei tale!

- Mulţumesc!

Se despărţi, fiecare mergând în biroul lui. Numai că, Barbu ar fi dorit să-i propună Angelei să se întâlnească mai des, să se cunoască. Acum însă, nu era momentul potrivit.

- Alo! Bogdan la telefon.

- Bună!

- Spune-mi cum se mai simte fetiţa?

- Acum, mai bine. I-a fost foarte rău. Am tras o mare spaimă. A avut temperatură mare, ceea ce a făcut să-i fie şi mai rău. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu a făcut şi alte complicaţii.

- Mă bucur, Angela! Te sun mâine seară. La revedere!

Şi s-a ţinut de cuvânt. Din seara aceea, devenise un obicei pentru Bogdan să o sune în fiecare zi. Dar şi Angela aştepta telefonul lui. De fiecare dată, ştia ce să-i spună. O încuraja şi ea se simţea iubită!

Angela nu mai era singură. Cineva, în depărtare ca spaţiu, dar foarte aproape de ea cu sufletul, îi era aproape. Din aceste dese convorbiri la telefon, ea începuse să ţină la el. Era iubire? Era obişnuinţă? Ştia că aceste convorbiri îi făceau bine. Se simţea mai puternică. De altfel şi Bogdan ştia

cum să o încurajeze. Era alături de ea! Chiar dacă nu se vedeau şi distanţa care-i despărţea era mare, spiritual se simţeau aproape.

Angela, trăia ca într-o vrajă! Viitorul n-o mai speria. Îl va avea întotdeauna aproape pe Bogdan. Aşa gândea acum.

- Alo! Angela?

- Da, Relu!

- Cum se mai simte Ramona?

- Acum este bine!

- Mi-o dai puţin la telefon?

- Aşteaptă puţin.

- Ramona, vino să vorbeşti cu tata la telefon!

- Tataaa! Unde eşti tata?

- Sunt în delegaţie.

- Tata, am fost foarte rău bolnavă. Eu am crezut că mor. Dar mi-au făcut frecţie cu spirt şi cu oţet şi am trăit! Nu am ascultat-o pe mamaia şi am răcit. Nu trebuia să ies la copiii! Mi-e dor de tine, tati!

- Şi mie, fetiţa mea. Te sărută tata! Pa!

- Pa! Să vii la mine!

- Da, vine tati.

Relu, i-a spus Olgăi că merge să-şi cumpere ţigări. Olga, a insistat să meargă şi ea. „Stai la hotel, că vin repede. Tu nu poţi să stai nici-un moment fără mine?”

După aceste discuţii, Relu a plecat repede la Poşta de lângă Hotel şi a dat un telefon acasă. De aceea îşi dorea să fie singur. Nu putea fi chiar atât de indiferent faţă de sănătatea fetiţei lui. Această convorbire îl şi liniştise dar îl făcuse să îi fie şi mai dor de ea. A simţit un mare gol în sufletul lui. De fiecare dată, când se ivea o astfel de problemă, care îl lega foarte mult de fosta lui familie, se învinovăţea de comportamentul lui faţă de Angela! Oare aşa se întâmplă la cei care sunt vinovaţi! Îşi recunosc vina, sau numai el nu putea scăpa de aceste sentimente?!

Bogdan, i-a făcut din nou o surpriză Angelei. A apărut în oraş, fără să-şi anunţe vizita. A sunat-o exact la ora la care de obicei o suna din Braşov. Printre altele, îi spune că este cazat la Hotel Mioriţa, singurul hotel din oraş. Angela, a amuţit la aflarea acestei veşti. Chiar nu ştia cum să procedeze. Să-l invite la ea acasă? Să se întâlnească cu el în oraş? Era într-o mare dificultate.

Până să ia o hotărâre, Bogdan se auto invită la Angela. În faţa faptului împlinit, ea nu a mai putut decât să fie de acord.

Când a apărut la uşa Angelei, a venit încărcat, ca un moş Crăciun. A adus cadouri pentru ea şi fetiţă. Dar, pe lângă toate acestea, i-a adus produse alimentare cât să-i ajungă pentru mult timp de acum încolo.

- Bogdan, te-ai deranjat foarte tare. Nu trebuia să-ţi cheltui aşa banii!

- Dacă nu-i cheltui aşa, atunci cum? Pe voi vă simt deja că sunteţi familia mea.

- Totuşi, ai cheltuit foarte mult cu noi!

- Angela, dar pe ce să cheltui banii. Am casă în Braşov. Divorţul meu s-a terminat. Diana nu a avut pretenţie la nimic. În casa mea există tot confortul. Este mobilată. Nu-mi lipseşte nimic din accesoriile care sunt necesare unei locuinţe. Maşină am... Îmi lipseşte numai un copil, cel puţin, şi o femeie adorabilă, aşa... ca tine!

Angelei îi plăcu această remarcă. De Bogdan, ce era să mai spună. Până acum trecuse toate „examenele”!

După ce termină de despachetat tot ce adusese Bogdan, Angela scoase o faţă de masă albă, bine apretată şi călcată, şi o aşeză pe masa din sufragerie. După ce termină de aranjat, farfurii, pahare, tacâmuri, aduse un platou cu aperitivele procurate de el, şi care nu erau puţine, mai ales faţă de criza în care trăiau. Aflase de la Bogdan, că mama lui era „un fel de şefă în turism, sau în comerţ, de aceea ei nu duceau lipsă de nimic".

Pentru prima dată, toţi trei, luau masa împreună. Arătau ca o familie care convieţuia demult. Şi Ramona s-a împrietenit repede cu el. Se îmbrăcase cu tot ce îi adusese, iar ciocolata o păstra ca desert. De jucării, nu mai vorbesc. Nu contenea să spună despre jucăriile din pluş că „sunt prietenii ei"!

- Dar şi eu sunt prietenul tău, nu?

- Ooo, sigur. Tu eşti cel mai bun prieten! Păi, nu vezi câte mi-ai adus? Cum să nu fii prietenul meu?!

Bogdan şi Angela au izbucnit în râs.

Ramonei, i se închideau ochii de somn, dar refuza să plece la culcare.

- Mai stau aici, cu prietenii mei! Atât a mai spus. A adormit la masă.

Angela, s-a dus în dormitor să aranjeze patul, iar Bogdan a luat-o în braţe, a aşezat-o pe pat, au îmbrăcat-o în pijamale, au sărutat-o, şi au ieşit din cameră.

- Este timpul să plec şi eu, Angela!

- Mâine, la ce oră pleci?

- După ora 12.00. Sper, să ne vedem şi mâine.

- Da! Sigur!

- Angela, eu am venit, pentru că îmi era tare dor de tine! Ţie, nu?

- Ba da! Vorbind în fiecare seară la telefon, între noi s-a legat o frumoasă prietenie!

- Dar numai atât? Prietenie?!

- Ceva mai mult!

- Mintea mea este ocupată, de dimineaţa şi până adorm, cu chipul tău. Mi-e dor de tine, mi-e dor să te văd, să te strâng în braţe. Adorm cu tine în gând şi mă trezesc cu tine. Ador chiar şi vocea ta!

- Eu sunt mai reţinută în declaraţii. Dar... da... şi eu am aceleaşi sentimente faţă de tine!

- Angela, este necesar să discutăm foarte serios despre viitorul nostru.

- Cum ar fi?

- Să ne întâlnim mai des. Să ne cunoaştem unul pe celălalt. Să vedem dacă avem aceleaşi idealuri şi obiceiuri comune. Dacă ne dorim aceleaşi lucruri!?

- Da, este foarte adevărat ce spui tu. Dar distanţa dintre noi este prea mare.

- Dacă există dragoste şi dorinţa de a fi împreună, distanţa nu mai contează.

- Te-ai gândit la ceva anume?

- O să te miri, dar m-am gândit. Să ne luăm câteva zile de concediu şi să plecăm – la munte sau la mare – unde îţi doreşti şi tu. Putem pleca la munte, într-o staţiune de tratament.

- Da, îmi place propunerea ta. Dar nu mai este mult timp până la sărbătorile de iarnă. Întâi să le petrecem pe acestea împreună, după care mergem într-o staţiune, cu care vom fi amândoi de acord!

Până să-i dea Angela un răspuns, Bogdan o ridică de pe scaun, o îmbrăţişă cu mult drag, o sărută, mai întâi pe frunte, pe nas, până ajunse la buzele ei cărnoase şi se înfruptă din ele. Ea îi răspunse în acelaşi mod. La început, mai sfioşi. Dar dorinţele lor trupeşti i-au făcut să ajungă în pat, să-şi mângâie coapsele, într-un sărut nesfârşit.

Angela a fost cea care s-a oprit din această îmbrăţişare, şi i-a spus şoptit: „nu acum... altădată”!

El, s-a ridicat politicos, a tras-o în sus şi pe Angela, au mai stat îmbrăţişaţi un timp, după care Bogdan îi răspunse: „Ai dreptate! Nu vreau să faci nimic dacă nu eşti pregătită! Îmi doresc să avem destul timp la dispoziţie pentru a ne iubi şi a ne descătuşa de toată energia ce am strâns-o în noi!

I-a sărutat mâna, a mai strâns-o încă odată în braţe, spunând: „Sărut-mâna! Ne vedem şi mâine”.

Angela a încuiat uşa în urma lui. Era primul bărbat care intrase la ea în casă după despărţirea de Relu. Era copleşită de atâtea emoţii. A rămas un pic rezemată de uşa de la intrare după plecarea lui. Încă îi mai bătea inima, iar trupul ei ardea de dorinţa de a fi împreună.

Când s-a trezit dimineaţa, nu a realizat dacă a dormit, a visat sau totul a fost aievea. Poate că încă mai dormea!

Nu se simţea odihnită, dar Ramona s-a trezit şi o trăgea de mânecă să-i dea ceva de mâncare.

Mihai, după ce s-a despărţit de Olga, a plecat cu serviciu mai aproape de familia lui.

A întâlnit o femeie cu care se înţelege foarte bine. Cu Angela, naşa lui, a păstrat o legătură telefonică. Şi el, şi actuala soţie, îi poartă o stimă şi un respect deosebit. Mihai a caracterizat-o ca pe o femeie deosebită, din toate punctele de vedere.

Domnul Barbu, era un om bine educat, inginer şef plan producţie. Dar foarte timid, deşi era îndrăgostit până peste cap de Angela. Îşi frământa mintea, cum să o lămurească, pentru a se întâlni, şi în afara programului. Poate datorită timidităţii sau respectului şi iubirii ce i-o purta, nu ştia cum să o abordeze. Nici din partea Angelei nu primea semnale că ar fi disponibilă să se cunoască mai îndeaproape.

De un timp, singura lui problemă era, cum să o abordeze pe unica femeie de care se îndrăgostise de când murise soţia lui. Pentru a o

vedea şi revedea, făcea mai multe drumuri la biroul ei, cerându-i tot felul de documente, de care avea, sau nu avea trebuinţă. Venea, i le înapoia şi după un timp cerea altceva. „Cum să-i spun să ne întâlnim! Îmi răspunde numai dacă o întreb ceva, nimic mai mult". Făcea planuri peste planuri în mintea lui, dar, când ajungea la birou, deşi îşi repeta „acum îi spun" – pleca fără să-i aducă la cunoştinţă frământările lui.

Zilele treceau, iar el nu înainta cu nimic. Nopţile erau tot mai lungi... zilele, petrecute alături de ea, atât cât se putea, erau tot mai scurte.

- Doamne, pot să şi mor de atâta dor ce port în sufletul meu. Astăzi, gata, îi spun!

- Olga, de aici mergem pe la părinţii mei. Vor să te cunoască şi pe tine.

- Bine! răspunse Olga, oarecum îngrijorată.

- Să le cumpărăm ceva!

- Pe Angela, o iubeau părinţii tăi?, întrebă Olga, fără să fie atentă la propunerea lui Relu.

- Nu numai că o iubeau. O adorau!

- Mereu trebuie să mă lupt cu această Angelă! Chiar şi când sunt departe de ea.

- Tu ai farmecul tău. Nu-ţi mai face atâtea griji. Părinţii mei sunt oameni simpli, de la ţară.

- Oamenii simpli de la ţară, cum zici tu, sunt foarte înţelepţi şi atenţi la detalii!

- Cu tine nu îmi este frică şi Relu zâmbi. Tu ştii să faci faţă oricui!

- Ei, acum, rămâne de văzut!

Soarele apusese de mult. Se întunecase de-a binelea. Doar ciripitul păsărelelor se mai auzea, şi undeva scârţâitul unei fântâni.

Din toate casele, un fum negru şi gros ieşea din burlane. Ea, mergând, îşi imagina confortul din acele case călduroase. O răzbise frigul şi de-abia aştepta să fie şi ea locatara unei camere bine încălzite.

Întâmplător, mama lui Relu, tocmai privea pe uliţa satului, ce duce înspre gară. Obişnuia să stea în poartă la ora când ştia că a sosit trenul, să vadă cine a mai fost la oraş.

- Relu! mâncal-ar mama pe el! Ce faci puiul mamii? De ce nu ne-ai anunţat că vii?

- Sărut-mâna, mamă! Tata unde este?

- Este în casă. Bagă la foc. Dar „ea" cine-i mamă?

- Viitoarea ta noră! Faceţi cunoştinţă.

Olga se duse spre mama lui Relu s-o sărute pe obraji. A sărutat-o, dar mama lui nu i-a răspuns prin acelaşi gest. Noroc că era întuneric, că altfel îi vedea şi chipul ei, strâmbându-se puţin. A observat numai Relu. Şi cu acest gest, a înţeles şi cum stau lucrurile.

Mama lui, era o femeie înaltă, bine făcută şi... dintr-o bucată. Fusese o frumuseţe de ţărăncuţă la vremea ei. Tatăl lui, se căsătorise cu ea, împotriva voinţei familiei lui. O luase pentru frumuseţea ei. Dar, s-au împăcat oarecum repede cu acest gând, ea dovedindu-se şi foarte harnică, dar şi o femeie hotărâtă. Dacă nu-i plăcea ceva îţi spunea în faţă.

- Haideţi în casă!

- Bună seara, tată!

- Ia uite, cine-a venit la noi. Să trăieşti băiatule, şi îl îmbrăţişează puternic pe fiul său.

- Ea, este Olga!

- Care Olga?!

- Nu ştii că m-am despărţit de Angela?

- Dacă nu umblai după alte femei, erai şi acum cu Angela! spuse maică-sa pusă pe harţă.

- Hai, luaţi câte-un scaun, zise bătrânul, împăciuitor. Femeie, să le aduci ceva de mâncare.

Olga îşi dăduse imediat seama că nu este bine primită. Îi crescuse deja „tensiunea". Prima ei reacţie era să se supere. La început, mocnea în ea, dar dacă se dezlănţuia, n-o mai oprea nimeni.

Relu, care şi-a dat seama că mama lui nu o place şi dorind să prevină un conflict, iese după mama sa şi-i spune:

- Mamă, am observat că ceva nu-ţi place. Dar fă-mi te rog o favoare în seara asta şi discută frumos cu Olga. A observat şi ea că nu-ţi este pe plac.

- Nu-mi este deloc pe plac. Şi nu numai atât, dar ce chef aş avea să-mi bag mâinile în părul ei şi să mătur casa cu ea! Din cauza ei te-ai despărţit de fata mea frumoasă şi de nepoata mea. Îmi vine să dau cu ea de-a azvârlite-lea. Şi îşi puse mâna în cap, în semn de „neputinţa" de a duce la îndeplinire ura faţă de Olga. Hai, nu mai duce grija, stau liniştită, să nu te supăr pe tine, altfel!

- Mulţumesc, mamă. Îi luă amândouă mâinile şi i le sărută. Dar şi pe el îl răscolise acum amintirile. Ce bine era primit în familie când venea cu Angela şi fetiţa lor. Mama lui, imediat fugea şi tăia o pasăre, pe care o perpelea imediat pe grătar. Acum, mamă-sa a luat din cămară o cratiţă cu mâncare, a încălzit-o şi le-a pus să mănânce.

Olga, rămasă cu tatăl lui Relu, a putut întreţine o discuţie. Dacă nu-i arătai antipatie, ştia să lege imediat o prietenie. Întotdeauna a ştiut să-şi facă noi prieteni. Nu a ştiut să-i păstreze. S-a înţeles bine cu tatăl lui Relu, în lipsa lor.

În timp ce mâncau, mama lui le-a făcut patul, într-o cameră neîncălzită. Şi-a tot făcut de lucru pe afară, numai să nu stea prea mult cu ei.

S-au dus la culcare iar camera friguroasă imediat a indispus-o. În timp ce se dezbrăca în grabă şi dârdâia de frig, Olga i-a reproşat lui Relu primirea rece pe care le-au făcut-o părinţii lui, mai ales mama. După o ceartă interminabilă, i-a ordonat lui Relu să plece imediat a doua zi, dis-de-dimineaţă.

- Angela, cine crezi tu că a venit la noi, astăzi, la cabinet?

- Cine?

- Ştii că, aveam eu o prietenă, soţia unui ofiţer, care a decedat acum doi ani?

- Da... Dorina, o chema, nu?

- Exact! Ei bine, soţul ei a venit, Ştefan!

- Este bolnav şi el?

- Nu! Mi-a zis că a trecut să mă vadă. Dar, din vorbă în vorbă, a întrebat de vecina mea, adică de tine, Angela. La sfârşit, am tras concluzia că de fapt venise să-i fac cunoştinţă cu tine, adică să vă cunoaşteţi mai bine. De altfel, el te salută când vă întâlniţi. De multe ori ne-a văzut împreună, iar pe soţia lui tu ai întâlnit-o la mine acasă, de câteva ori. Era o femeie tare plăcută. Păcat că a murit, şi ea, şi fetiţa pe care urma să o nască. El mi-a spus că, de doi ani nu a mai avut relaţii cu nici o femeie. A iubit-o foarte mult pe Dorina. Ai priceput, nu? A pus ochii pe tine! Şi, adăugă râzând: am venit aici în calitate de peţitoare!

Au râs, au comentat...

- Carmen, tu nu ştii că acum există Bogdan în viaţa mea?

- Măi, eu ştiam! Dar ce era să fac? Trebuia să-ţi spun. El aşteaptă un răspuns din partea mea.

- Spune-i că am cunoscut deja pe cineva.

Trecuseră două luni. Se apropiau sărbătorile de iarnă. Ploua într-una, de două zile. Ploua mărunt. O vreme „bacoviană". Frigul şi umezeala te pătrundeau până la oase. Fiecare trecător mergea aplecat, zgribulit. Le citeai dorinţa pe faţă „să ajungă cât mai repede acasă"!

Şi Angela, cu paşi repezi, alerga spre cea mai apropiată alimentară. A informat-o Carmen că a adus bomboane pentru pom.

- Sărut-mâna! Era Ştefan!

- Bună-seara! Deja a început să se întunece.

- Aşa este iarna, se întunecă devreme.

- Ce mai faceţi?

- Eu, bine! Dumneavoastră?

- Am ieşit să cumpăr câte ceva. V-am văzut la raionul de dulciuri. Am renunţat la nişte cumpărături, numai ca să vorbesc cu dumneavoastră.

- Atunci, spuneţi. Să mai aveţi timp, ca să nu închidă la alimentară!

- Pentru că vremea nu ţine cu mine şi nu vreau nici să abuzez de situaţie, vă rog numai să-mi

spuneţi dacă ne putem întâlni altădată. Îmi doresc să discut mai multe.

- Domnule Ştefan...

- Spuneţi-mi doar, Ştefan!

- Ştefan, acum, chiar nu se poate. De câteva luni cunosc pe cineva – ce-i drept vorbim mai mult la telefon -, şi nu ar fi corect din partea mea să mă întâlnesc... cu altcineva! Aşa că, mă scuzaţi!

- Îmi pare nespus de rău. Dar, nu se ştie niciodată. Eu, mai aştept!

- La revedere!

- Sărut-mâna!

Bogdan, era prezent, prin intermediul telefonului, în fiecare seară. Nu cădeau de acord în privinţa Revelionului. El îşi dorea un revelion la munte, adică în jurul Braşovului, iar Angela îşi dorea un revelion la mare. Spunea că nu a fost niciodată, iarna, la mare.

- Angela, facem cum vrei tu. Mergem atunci la Constanţa. La Hotel Continental e bine?!

- Da, e bine!

- Atunci, nu-mi rămâne decât să-mi pun în funcţiune relaţiile şi să obţin rezervare. Atât pentru Revelion, cât şi pentru hotel.

- Sper că rezervi două camere!

- Sau una cu două paturi... Bine, glumesc! Te sun mâine seară! Te sărut, Angela!

- Şi eu, te sărut, Bogdan! Pa!

Olga, s-a sculat de dimineaţă, s-a îmbrăcat, a început să-şi facă bagajul, crezând că Relu a înţeles că ea nu doreşte să mai stea nici măcar o zi la părinţii lui dar, văzând că el nu se mişcă din pat, s-a îndreptat către el, i-a ridicat plapuma cu gesturi agresive şi, cu un ton pe măsură, l-a avertizat: „dacă nu ai de gând să te pregăteşti, să ştii că eu plec singură! Rămâi aici cu mamă-ta asta nesuferită!"

Relu s-a abţinut cu greu să nu-i tragă o palmă. Dar s-a enervat teribil.

- Te rog să pleci singură. Eu rămân cu mama mea „nesuferită".

- Dacă rămâi – acasă nu mai vii! Poate doar să-ţi iei bagajul!

Relu, nu ar fi crezut să ajungă la astfel de discuţii, dar jignind-o şi pe mama lui şi ordonându-i şi lui să plece imediat, se trezi, spunând:

- Nici eu, nu am de gând să mai rămân cu tine, nici măcar o zi. Pentru mine, ai fost doar un lanţ de probleme. Mai bine nu te întâlneam. Ai avut mereu numai pretenţii de la mine. De multe ori m-am conformat, deşi raţiunea îmi spunea că greşesc. Dar cu atitudinea ta faţă de părinţii mei nu mai sunt de acord. Atâta timp cât tu nu-mi accepţi părinţii, eu nu mai pot rămâne alături de tine. Părinţii sunt ai mei pentru toată viaţa. Alţii, n-o să mai am. Tu, îmi demonstrezi acum, că ai fost doar o pasageră. Eşti femeia care mi-a schimbat viaţa, dar nu în bine... în rău!

- Întoarce-te atunci la sfânta Angela!

- M-aş întoarce cu toată dragostea de care sunt în stare pentru o femeie. Acum sunt mai capabil să înţeleg, datorită experienţei acumulate cu tine. Tu m-ai ajutat să văd o altă faţă a femeii căreia eu am avut norocul să-i fiu soţ. Dar nu mă va ierta toată viaţa. Şi nici nu merit să fiu iertat. Gata cu nemernicia mea. M-am trezit la realitate, dar cu ce preţ! Am rămas fără copilul meu şi, ce-i mai grav, fără acea minunată femeie de care am avut

parte. Sincer, nu-i doresc Angelei, decât să aibă mult noroc. Să fie fericită. Merită! Dacă nu trăiam alături de tine, poate niciodată nu aş fi văzut meritele unei adevărate femei, aşa cum a fost Angela!

- Du-te-n mă-ta de prost!

- Olga, până aici. Nu mă mai impresionezi cu nimic, în sensul bun. Eşti o femeie materialistă şi egoistă. Nu te iubeşti decât pe tine. După tine potopul. Vrei să ştii ce simt pentru tine în acest moment? Milă!

- Crezi că numai tu regreţi?

- Tu de ce regreţi?

- Îl regret pe Mihai. Nu merita să-l las pentru tine. El nu-mi ieşea din cuvânt!

- Te anunţ că ai să rămâi doar cu regretele. Nu l-ai meritat nici pe el!

- Nu-i timpul trecut. Poate mă întorc la el!

- Înseamnă că nu eşti informată! Mihai s-a căsătorit, după ce a divorţat de tine.

- Oricum, el mă iubea, nu ca tine!

- Ai spus bine – te iubea! La timpul trecut. Bine că-ţi mai merge şi ţie mintea din când în când.

- Te rog să nu mă jigneşti...

- Ce se întâmplă aici! Ce-i cu gălăgia asta, zice mama lui Relu, intrând fără să bată în uşă, auzindu-i certându-se.

- Rămâi cu preţiosul tău băiat! ţipă Olga.

- Doar nu-mi spui că vrei să pleci? De unde nu dă norocul ăsta peste noi...

- Chiar plec şi... să ştii... că nu mi-ai făcut o impresie bună!

- Cine are nevoie de „impresia" ta?

Olga, ieşi trântind uşa.

Aşa se mai încheie un capitol din viaţa ei. A stat trei ore în gară până să plece trenul! Şi-a limpezit puţin mintea şi, când a realizat în ce situaţie este, s-a cutremurat. Lui Relu i-a spus să nu se mai întoarcă. Oare ce i-a venit aşa, deodată, să izbucnească? Ce credea ea, că dacă îi spune lui Relu să-şi lase părinţii şi s-o urmeze pe ea, doar că o apucase isteriile, el se va supune? Nu putea să mai aibă răbdare, să vadă cum decurgeau lucrurile şi a doua zi? De ce nu şi-a luat măsuri de precauţie pentru a fi mai blândă cu nişte părinţi care oricum aveau impresie greşită despre ea? Trebuia să tacă şi să arate bunăvoinţă părinţilor săi. Măcar până când

se mai obişnuiau cu ea. Îi venea să-şi smulgă părul din cap. Ce va face ea de acum încolo? Mihai s-a recăsătorit. Ea nu avea serviciu. Cu ce o să se întreţină, de unde va plăti chiria şi pentru ce să mai rămână la oraş? Dacă merge la părinţii ei, ce va face? Să aibă grijă de casă până vin ceilalţi de la muncă? Sau şi mai grav, să o ia şi pe ea la muncă? În sat nu erau instituţii în care să te angajezi, în afară de un singur I.A.S. şi C.A.P. După câte ştia, acolo toate posturile TESA erau ocupate.

La nunţi sau la baluri, ce să mai caute? Fetele de vârsta ei şi-au făcut un rost. Altă generaţie de tineret le-a luat locul. Sumbră perspectivă!

Pe tot parcursul drumului, a călătorit pe culoarul trenului, deşi avea un loc plătit în compartiment. Îi curgeau lacrimile fără să le poată controla. Nu putea să stea în compartiment aşa, să fie văzută de ceilalţi.

- Carmen, vii să gătim bradul de Crăciun după ce adoarme Ramona?

- Cu multă plăcere te ajut. Mâine seară vii tu la mine. Facem împreună şi prăjiturile de sărbători!

- Este şi mai bine să le fac împreună cu tine. Tu eşti mai pricepută în prepararea dulciurilor.

- Aşa îţi place ţie să te subestimezi. Dacă mă întrebi pe mine, îţi spun că, dimpotrivă, tu eşti mai pricepută. Şi dacă vrei să ştii, chiar folosesc această strategie, numai să te am alături. La tine am mâncat cele mai bune prăjituri.

- În concluzie, împreună, vom pregăti cele mai bune dulciuri!

- Bine, atunci! Ne vedem mai târziu. La ce oră adoarme Ramona?...

- Mami... mami, vino să vezi! Avem pom de Crăciun la sufragerie! Râdea, se bucura. Toată fiinţa ei de copil vibra la „întâlnirea" cu acest brad, bine aranjat. S-a apropiat de el, a pus mânuţele pe unele dulciuri, de parcă vroia să vadă dacă sunt adevărate. Cu greu a putut s-o îmbrace pentru grădiniţă. Până la plecare a vorbit numai despre asta. A continuat să le spună şi copiilor... şi tovarăşei educatoare.

Nu poate fi nimic mai frumos decât atunci când vezi pe chipul unui copil bucurie, fericire... Aceeaşi bucurie o are şi un adult când vede un copil cu câtă bucurie primeşte în dar o jucărie... o ciocolată.

Ramona a primit de la cineva o ciocolată în formă de ursuleţ. Atât de mult s-a bucurat, încât trei zile a înfăşurat acel ursuleţ în şerveţele, închipuindu-şi că este înfăşat în scutece. Îl săruta, se bucura de el, dar nu putea să-l mănânce. De-abia după trei zile a putut să mănânce din el... din ursuleţ... şi parcă şi atunci cu tristeţe în suflet. Cu fiecare muşcătură, simţea că ucide ursuleţul!

Bogdan a venit la Angela, în ajunul Anului Nou, pentru a pleca la Constanţa. Făcuse rost de bilete pentru Revelion şi cazare la Hotel Continental.

Pentru seara de revelion, îi cumpărase iubitei lui o rochie superbă. Având-o pe mama lui care lucra în turism şi comerţ, cu multe relaţii în ţară şi afară, îi adusese o rochie din Germania. Bogdan era atât de îndrăgostit de Angela, că i-ar fi adus şi luna de pe cer dacă s-ar fi putut. Nu i-a adus luna, dar a venit încărcat cu daruri pentru ea şi fetiţa ei. Angela a rămas uimită. Niciodată nu mai primise atâtea cadouri. Atâtea dulciuri la un loc, nu a mai avut niciodată; atâtea preparate diferite, din carne, nu mai văzuse niciodată. Îmbrăcăminte pentru fetiţa ei, diversă şi numeroasă nu primise nici la botezul ei! Nu putea să mai vorbească! Iubitul ei... era bogat... sau era darnic?

Iubirea, numai iubirea îl face pe un bărbat darnic, chiar dacă nu este prea bogat. Şi Bogdan avea atâta iubire de dăruit. El, găsise şi femeia „perfectă”... aşa cum o văzuse pe Angela. Şi-a adus atunci aminte de „reperele" omului îndrăgostit, de care mătuşa ei, Mara, îi spusese, să ţină cont.

Mulţi dintre oameni, bărbaţi şi femei, au iubire de dăruit, dar nu le iese norocul în cale să poată dărui celor care să şi merite iubirea lor. Mulţi oameni singuri şi-au petrecut tinereţea împovăraţi de iubire, neavând cui s-o ofere. Iar după atâta povară... încet, încet... au rămas doar cu frustrarea!

Alţii, dăruind iubire celor care nu i-au meritat, au rămas cu dezamăgirea. Au simţit cum iubirea le este furată, rămânând goi pe dinăuntru. I-au despovărat de acea iubire egoiştii şi făţarnicii, materialiştii şi linguşitorii. Au contribuit la prăbuşirea lor, însuşindu-şi tot, dar neoferind nimic la schimb. De aceea vedem printre noi oameni care privesc în gol. Nu mai ştiu să distingă adevărul de şmecherie. Nu mai ştiu în cine să creadă... şi în cine nu!

S-au cazat în Constanţa, la Hotel Continental, acolo unde urma să petreacă şi Revelionul.

Angela, nu trebuia să întrebe oglinda... cine-i cea mai frumoasă. În perioada aceea de criză, când rar găseai ceva mai bun de îmbrăcat, ea strălucea în rochia ei superbă. Bogdan, plutea de fericire, alături de cea mai minunată dintre fiinţe. Atitudinea pe care o manifesta, ochii negri, părul ce cădea pe gâtul şi braţele ca de porţelan, rochia de un roşu aprins, încrustată cu mărgele, pasul uşor şi trupul ei zvelt o diferenţia de toate participantele la acel Revelion. Până şi ea era conştientă de acest adevăr, cu toată modestia ce o caracteriza.

Bogdan nu mai vedea pe nimeni în jurul său. O privea cu admiraţie pe Angela. O sorbea din ochi! Era Universul lui. Se simţea cel mai bogat om. Bogăţia sa era această făptură minunată din faţa lui, pe care o ţinea îmbrăţişată în vals.

Şi Angela, vibra pe aceeaşi lungime de undă, în paşi de vals, alături de acest fermecător bărbat.

Pentru ei, această seară a fost magică. Nu ştiu dacă unul îl iubea mai puţin pe celălalt. Au dansat toată noaptea. A fost vis... sau realitate?...

Dacă era doar un vis, nu doreau să se întoarcă la realitate. Dacă era adevărat, atunci nu au existat oameni mai fericiţi decât ei în acea seară!

Au constatat şi ceilalţi, deoarece s-au trezit, în timp ce dansau, încercuiţi şi aplaudaţi.

- Bravo... Bravo...

- Cea mai frumoasă pereche! a spus altcineva.

Când totul s-a terminat, Angela a crezut că doar cu un sărut se poate despărţi de Bogdan, după care să intre în camera rezervată ei. După o seară de dans, se simţea foarte obosită.

- Angela, nu mă pot despărţi de tine... aşa, doar cu un sărut! Te iubesc mai mult decât mă iubesc pe mine! Eşti tot ce mi s-a întâmplat minunat în această viaţă! Nu-mi doresc o aventură cu tine. Vreau, ca toate dimineţile mele, să fie luminate de tine, de prezenţa ta alături de mine. Este de ajuns să te privesc şi să fiu cel mai fericit om. Îţi promit o viaţă lipsită de griji şi plină de iubirea mea.

În timp ce-i spunea toate acestea, a deschis uşa camerei lui, să nu fie surprinşi de nimeni, sărutându-i continuu fruntea, mâinile ei delicate, micuţe. Nu îndrăznea să meargă mai departe. Pentru el, era cea mai preţioasă femeie. Dorea şi acceptul ei. Îi povestise cum a fost în prima seară, căsătoria ei cu Relu.

Şi-ar fi dorit mai mult ca ea să-l dorească.

Angela, nu mai iubise pe nimeni, ca pe Bogdan. Meritul era al lui. A făcut totul pentru a se face iubit.

Îl dorea şi ea la fel de mult. Poveţele mamei ei însă, nu-i dădeau pace.

Cu toată timiditatea, l-a sărutat şi ea. Mai întâi pe frunte, aşa cum făcuse şi el.

Bogdan, fiind cât de cât încurajat, dar mai presus de orice... era iubirea, dorinţa lui de a face dragoste. A sărutat-o pe gură, iar o mână de-a lui ajunsese să-i mângâie coapsele, să-i ridice uşor rochia şi s-o aplece spre pat. Aşezat uşor peste ea, sărutând-o continuu, a reuşit să-i dea bretelele jos de la rochie. Angela nu s-a opus. Tot trupul ei vibra de dorinţă. Amândoi vibrau de dorinţă, până când, fără să-şi dea seama, trupurile lor s-au unit într-o fiinţă. Nu era loc de pe trupul ei, pe care Bogdan să nu-l fi sărutat şi atins. Era a lui! Era al ei! Erau un „tot". O singură fiinţă...

Sentimentul de iubire era şi mai puternic după ce s-au dăruit unul altuia! Au adormit repede, relaxaţi şi descătuşaţi de energiile acumulate.

- La mulţi ani! La mulţi ani!, urare ce răsuna prin birourile instituţiei.

- La mulţi ani, Angela! Şi domnul Barbu, intră în birou, apropiindu-se de ea, văzând în asta o şansă de a o săruta pe obraji.

- La mulţi ani!

- Cum te-ai distrat de sărbători?

- Bine!

- Ai fost plecată undeva, sau ai făcut Revelionul în familie?

- Am fost plecată!

Şi domnul Barbu nu îndrăzni s-o întrebe mai mult pe Angela, deşi intrase cu ideea de a se apropia mai mult de ea. Când nu era de faţă, devenea foarte curajos. „Vorbea" mult cu ea, în gând. În faţa ei îşi pierdea din curaj şi întotdeauna pleca foarte supărat pe el, că nu înainta relaţia cu ea în nici un fel. Aşa se întâmpla şi acum. Nu a avut curajul s-o întrebe unde a fost plecată şi cu cine?!

- Te-ai distrat bine?

- Da! A fost cel mai reuşit Revelion din viaţa mea.

Iarăşi a rămas mut, domnul Barbu. Oare de ce a fost cel mai reuşit Revelion? se întrebă el, ieşind din birou, deoarece intrase altcineva, aşa că, domnul Barbu i-a spus „sărut-mâna" şi a ieşit.

A discutat în schimb cu şeful ei, care o încuraja de fiecare dată şi îi spunea să-şi găsească pe cineva... „sunteţi tânără, frumoasă, doar n-o să-l jeliţi pe Relu. Aţi suferit destul până acum. Viaţa merge înainte!"

Angela, i-a povestit şefului ei, cu care discuta şi probleme intime, fiindu-i ca un frate mai mic.

De la o discuţie la alta, de la un sfat la altul, şeful ei o atenţionează să fie foarte atentă ce vorbeşte în prezenţa cuiva.

- Doamnă, am auzit că au început să aresteze Securitatea pe cei care spun vreun banc mai deochiat sau pe cei „nemulţumiţi" de regimul de astăzi, de condiţiile de trai. Să fiţi foarte atentă! Să nu vă arătaţi nemulţumirea în public, că nu ştiţi ce turnători sunt în jurul dumneavoastră. Am auzit că, ofiţerul acela de la Securitate... Ţigănuş parcă îl cheamă... a arestat un bărbat, în jur de 40 de ani, pentru că a spus prea multe „bancuri", stând la o coadă.

- Cred că îl ştiu pe acela. În tot cazul, el sau un coleg de-al lui, a venit să mă racoleze, ca informator al Securităţii. Vă rog, să nu mai spuneţi asta nimănui! De altfel, m-a şi atenţionat să nu spun. Am refuzat. A încercat în tot felul să mă atragă, spunându-mi că voi avea anumite facilităţi: câteva zile plătite într-o staţiune, ceva bani de buzunar, un post mai bun... Am răspuns că, mie nu-mi plac turnătorii. „Doamnă, dar nu turnaţi... aşa... o informaţie, ceva ce mai scapă vreunul dintre colegii dumneavoastră despre regim, despre socialism etc." „Vă spun încă o dată – Nu!"

- Aţi procedat foarte bine. Acum, dacă dumneavoastră mi-aţi spus, vă spun şi eu! Au venit şi la mine. Şi tot aşa le-am răspuns: „Domnule, eu nu obişnuiesc să pârăsc pe nimeni. Am urât întotdeauna această latură a caracterului, la oameni. Găsiţi pe altcineva amator de putere şi facilităţi. Eu rămân vertical!"

Nu prea i-a plăcut răspunsul meu. De atunci sunt şi mai atent la ce spun şi ce fac.

- Eu, întotdeauna mă gândesc, cum să fac un bine, nu cum să fac rău. Cum aş fi putut accepta?

- Atunci, cu atât mai mult, să fiţi mai atentă! Lor, nu le-a picat prea bine că i-aţi refuzat, sau că, eu i-am refuzat. S-ar putea să fim noi acum, în atenţia lor! Mare atenţie, vă rog!

- Ce faci iubita mea?

- Mai pun o haină pe mine, aşa cum am fost sfătuiţi să facem când ne este frig. Cred că nu sunt nici 18 grade în casă. Dar, nu asta vrei să auzi, nu?

- Îmi pare rău că este rece la tine în casă. Eu am introdus gaze şi fac cald după cum doresc eu. Dar, ce-i drept, mi-ar plăcea, să-mi spui că îţi este dor de mine!

- Îmi este dor de tine. Şi nu spun, doar pentru că asta vrei să auzi!

- Mi-e dor şi... te doresc.

- Poate ne vom vedea curând.

- Nu vrei să vii la Braşov?

- Nu pot acum. Voi veni, dar să se mai încălzească.

- Abia aştept să ne revedem...

Olga, s-a întors la ţară, la părinţii ei. Nu avea serviciu. Bani să-şi mai plătească chiria, nu

avea. S-a mai interesat de obţinerea unui serviciu dar, sfârşit de an, nimeni nu angaja...

Şi, pentru că întotdeauna considera că este în ipostaza de victimă, nu de vinovată, cu cine se întâlnea, o ponegrea pe Angela. Toate neîmplinirile ei, de la ea i se trăgeau. Începuse şi lumea să se sature de problemele ei şi când deschidea discuţia despre Angela, i se răspundea: „Hai, că mă grăbesc!"

De multe ori, îşi pusese în gând, să-i facă o vizită Angelei. Şi nu în scop paşnic. I se părea că tot mai are o răfuială cu ea. Numai că, părinţii ei n-o trimiteau cu nici o treabă la oraş, iar ea, nu avea bani nici de autobuz.

Deşi îi purta o nemărginită ură Angelei, avea momente când îşi reproşa atitudinea ce a avut-o faţă de ea şi de Mihai. Urât s-a purtat şi cu mama lui Relu. „Orice părinte îşi aşteaptă copilul cu drag acasă şi ea, s-a apucat să facă scandal, în loc să ţină capul jos, spăşită pentru toate păcatele ei!?".

Pentru ea timpul trecea repede. Cât era ziua de lungă muncea în gospodăria părinţilor şi avea grijă ca mâncarea să fie gata până când ei se întorc de la C.A.P. Alerga, cât era ziua de mare, să

le facă pe toate: curat, mâncare, să spele, să calce rufele. De harnică, era harnică! Doar că avea o prea mare doză de gelozie şi egoism. Poate, dacă s-ar fi mulţumit numai cu ce a fost al ei, ar fi fost şi astăzi fericită alături de un om bun ca Mihai. Erau şi momente de luciditate, când aşa gândea şi regreta uneori că nu a ştiut să se bucure de viaţă alături de Mihai şi că a trebuit să râvnească la Relu, mai cu seamă că era naşul ei. Păcatul ei, prin repetiţie, a devenit patimă. Religia creştină condamnă asemenea fapte.

De altfel, cred că nu există om care să nu aibă şi momente de meditaţie în care să gândească logic, cinstit, să-şi reproşeze comportamentul şi vina pe care şi el a avut-o! Este un fel de spovedanie cu subconştientul lui.

A nins toată noaptea. Fulgi mari de zăpadă au format un strat gros de omăt. Când s-a trezit, Ramona, a bătut din palme de bucurie.

- Mami, mami... uite ce de zăpadă. Mă plimbi astăzi cu sania?

- Dacă mănânci tot şi eşti cuminte... Mai vedem!

- O să fac tot ce spui tu, bine?

- Bine!

Angela, s-a îmbrăcat adecvat vremii de afară, fetiţa la fel, şi au plecat cu sania, pe o ninsoare lină, cu fulgi mari de zăpadă. Au mers până în centru, poposind la toate vitrinele magazinelor împodobite cu fel şi fel de jucării. Magazinele erau deja închise, dar Ramona şi-a „ales" pentru ea, câteva dintre jucării.

- Uite... şi pe asta... şi pe asta.... O să mi le cumperi, da?!

În acel an, a fost o iarnă grea. Dacă nu burniţa – ningea, ploua. Alteori, un ger năpraznic te pătrundea până la oase. Când aveai numai o zi pe săptămână liberă, duminica, nu-ţi doreai decât să bagi reşoul în priză, adăugând câteva grade în plus faţă de căldura caloriferului, să simţi cum te învăluie căldura, şi să te odihneşti.

Pe Angela, o suna în fiecare zi, iubitul ei. A putut veni doar o singură dată. Ninsorile şi viscolul nu i-au permis să circule prea mult cu maşina. Şi când nu era vreme rea, el având număr impar, nu putea să circule în zilele de duminică, dacă în acea zi nu circulau decât maşinile cu număr par. Aşa a trecut o iarnă grea şi geroasă. O iarnă lungă, ce

părea să nu se mai termine pentru Angela şi Bogdan.

Mai era puţin şi se apropia Ziua de întâi şi doi Mai. Cu ziua de duminică, aveau trei zile libere. Au hotărât amândoi s-o petreacă la mare, la Constanţa, oraşul care le-a adus atâta fericire.

S-au învoit de la serviciu cu o zi înainte, pentru ca ziua de l Mai s-o petreacă deja la mare.

Mama Angelei a venit după Ramona, s-o ia la ţară, pentru a putea pleca fata ei, la Constanţa.

Încă nu plecase, când a ajuns Bogdan. Aşa l-a cunoscut şi ea. I-a plăcut de el, de cum l-a văzut, dar şi-a amintit că şi de Relu i-a plăcut imediat ce l-a văzut. Aproape că nu mai îndrăznea să se pronunţe, să nu se înşele din nou. I-a plăcut felul cum arăta, dar caracterul?

- Ai grijă, mamă! Să-l cunoşti bine, după aceea să faci „pasul"! „Când te-ai fript cu ciorbă, sufli şi-n iaurt"! Of, numai mamă să nu fii! Am suferit mult şi... mai sufăr, mamă, pentru soarta ta! Îţi dai seama că, dacă se mai întâmplă o dată să nu ai noroc, o să fii de batjocura Olgăi. Nu-i mai tace gura, ardeo-ar focul s-o arză pe ea de blestemată. Te învinovăţeşte pe tine, în tot satul. Că tu i-ai mâncat norocul! Că dacă nu erai tu, ea ar fi fost

acum femeie la casa ei! Tu eşti vinovată de tot ce i se întâmplă ei. Toată viaţa am avut de suferit cu blestemata asta...

- Nu te mai necăji, mamă. Până acum, Bogdan mi-a demonstrat că ţine la mine. Şi cel mai mult mă bucur că ţine şi la Ramona. Eu nu credeam că-mi mai pot reface viaţa. Nu vroiam ca Ramona să sufere cu un tată vitreg. Şi... uite, Bogdan îi aduce şi i-a adus mai mult decât tatăl ei. Şi nu numai atât. Se joacă cu ea, o iubeşte. Ea, la rândul ei, îl place. Îl aşteaptă cu nerăbdare să vină.

- Aşa să fie mamă, cum zici tu. Mă rog la Dumnezeu să ai şi tu noroc în viaţă. Că doar nu ai făcut rău la nimeni!

Au ajuns la Constanţa şi s-au dus direct la Hotel Continental, colţ cu Farmacia Miga, să închirieze o cameră. Nu au mai găsit nici una liberă. Au mai încercat în altă parte, dar fără nici un rezultat. Fiind o vreme atât de frumoasă, deşi era sfârşit de aprilie şi început de mai, se vede treaba că au plecat majoritatea la mare şi au ocupat locurile disponibile.

- Încercăm în Eforie!

- Dar, ce-ai zice de Techirghiol? Eu nu am fost niciodată acolo.

- Bine, iubito! Facem ca tine.

După ce au văzut ghiolul, intrând dinspre Constanţa, au luat-o pe o stradă perpendiculară cu strada principală.

Mergând câţiva paşi, în sus, pe strada Narciselor, pe dreapta, o mică pensiune, cu un singur etaj. Vila IAŞI scria deasupra, la intrarea clădirii.

- Hai să încercăm aici, spuse Angela. Este şi foarte aproape de lac.

La Recepţie, o femeie, la vreo 35-40 de ani, le-a zâmbit celor doi, întrebându-i: „doriţi o cameră?"

- Da! au răspuns ei, deodată.

- Să văd dacă mai sunt camere cu vedere la stradă... Da! Daţi-mi buletinele. Aveau nume diferite. S-a uitat din nou la ei, cu oarecare uimire şi... dilemă...

- Încă nu ne-am oficializat căsătoria. Dar suntem de mult timp împreună, minţi, Bogdan!

- Ştiţi că nu prea este voie!

- O să fim recunoscători, zâmbi el. Şi scoase din portofel 50 de lei, pe care îi înmână recepţionerei.

Aceasta, nu a mai comentat şi a înregistrat o singură persoană în registru, pentru o cameră cu două paturi. Dacă va controla Miliţia….

Techirghiolul este o localitate, situată aproape de mare. Este cunoscută mai ales datorită lacului binecuvântat prin darul său de a vindeca. Există aici şi o legendă a unui cioban şi a măgarului său, care s-a vindecat intrând zilnic în nămolul negru. Conform acestei legende, Primăria a ridicat o statuie din bronz, dedicată ciobanului şi măgarului său.

Mai nou, se spune, că după unele cercetări, acest lac vindecă chiar şi depresiile, creându-ţi o stare de bine, de împlinire, după o terapie mai îndelungată.

De cum au intrat în cameră, fără a despacheta bagajele, Bogdan a cuprins-o pe Angela de mijloc, a aplecat-o uşor pe pat, şi o ploaie de săruturi au acoperit fiecare porţiune din trupul ei, dezgolind-o şi descoperindu-i punctele ei sensibile.

Şi ea a răspuns cu aceleaşi mângâieri şi săruturi. Trupul lui… „trupul lui David", parcă şlefuit

de cel mai mare sculptor, sărutat de iubita lui! Dacă Angela avea un trup de zeiţă, nici Bogdan nu era altfel. Era un bărbat „bine" făcut.

- Angela, îmi doresc atât de mult să fii a mea pentru totdeauna, să te fac cea mai fericită femeie şi să am grijă de tine şi de Ramona, tot restul vieţii mele.

- Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că te-am întâlnit. Ai toate calităţile unui om, pe care eu îl visam, când mă gândeam la un partener de viaţă.

- Şi tu pentru mine eşti la fel. Această cameră de hotel să fie martoră la toată iubirea noastră care ne inundă sufletul.

- Sau poate să fie cea mai frumoasă poveste de dragoste din literatură, spuse râzând Angela! Să caute cititorii Techirghiolul şi... strada Narciselor.

- Şi Vila IAŞI.

- Şi camera în care noi am stat!

- Nici cel mai priceput romancier, nici chiar eu, dacă ar fi să redau dragostea dintre noi, nu aş fi în stare să exprim tot ce simt pentru tine.

Soarele apusese de mult, iar întunericul pătrunsese în camera lor, luminată doar de becul de afară. Stelele de pe cer, îngrămădite parcă la fereastra camerei lor, admirau şi susţineau iubirea dintre ei într-o tăcere mormântală, să nu cumva să-i deranjeze!

Au văzut stelele de la fereastra lor, şi-au ales fiecare câte una, le-au dat nume şi au promis că vor reveni de câte ori timpul le va permite.

Când doi oameni se iubesc şi Dumnezeu este fericit! Cuvântul LUI este iubire! Atunci, le dă lor o viaţă împlinită, fără lipsuri. EL este mândru de ei şi poate să lucreze în linişte la creaţia LUI. Le spune: „sunt mulţumit de voi. Trăiţi, precum eu v-am învăţat, în pace şi iubire!"

Au despachetat, au făcut un duş, s-au îmbrăcat cu ce aveau mai elegant şi au plecat în căutarea unui restaurant. Li se făcuse foame! Erau o pereche atât de potrivită şi deosebită, încât atrăgeau atenţia fiecăruia pe lângă care treceau. Dragostea dintre ei îi făcea şi mai frumoşi. Energia lor pozitivă, de atâta degajare de iubire, îi făceau pe cei de lângă ei, să se simtă mai bine!

Emanau atâta iubire şi sănătate, încât unii clienţi din restaurant, deşi achitaseră nota de plată,

au mai comandat ceva, când au văzut aceşti doi tineri intrând pe uşă. Dintr-odată, se simţeau toţi mai bine.

Ei nu vedeau pe nimeni, nu erau conştienţi de ce se întâmpla în jurul lor.

În timp ce serveau masa, Bogdan îi lua mâna ei cea mică, o săruta... îi mângâia fruntea... fără să vadă că toţi din jurul lor îi priveau. Nu se uitau decât în farfuria lor, sau unul la celălalt.

Atrăgându-le atenţia şi ospătarilor, unul dintre ei, a pus o muzică de dans. O muzică dintr-aceea care nu te lasă să rămâi pe scaun. Bogdan, fără să realizeze unde se află, o invită pe iubita lui la dans, iar aceasta, văzându-l doar pe el în faţa ei, acceptă, se ridică şi dansară cu atâta pasiune şi trăire, dansul lor având parcă o tematică, exprimată pe chipul şi paşii lor, încât la terminare, toţi cei prezenţi, i-au aplaudat. Li se întâmplau, pentru a doua oară să fie aplaudaţi.

Abia atunci au văzut că restaurantul era aproape plin şi toţi erau îndreptaţi cu privirea către ei. Ca drept mulţumire şi ei au făcut o reverenţă pentru a-i răsplăti. Au cerut nota de plată şi au plecat. În scurt timp, restaurantul a rămas gol.

Nu s-au întors imediat în cameră.

Era o seară plăcută, cu un cer plin de stele. Nici vântul nu adia. Fără să-şi propună încotro s-o apuce, s-au plimbat... uitând de ora înaintată. Când au ajuns la Vilă, era trecut de 12 noaptea. Recepţionera închisese uşa de la intrare. Au fost nevoiţi să bată tare în uşă, deoarece aceasta adormise.

A doua zi, au colindat staţiunea, urcând mai întâi pe strada Narciselor, care se termina foarte aproape într-un câmp înverzit, presărat cu floricele galbene. Era foarte multă rapiţă şi creşteau maci roşii într-un lan de grâu. Bogdan a cules câteva flori, le-a împletit într-o coroniţă, a aşezat-o pe capul ei, spunându-i „Angela, regina mea, te încoronez!"

Au vizitat Complexul balneoclimateric şi s-au oprit să facă o baie în lac. S-au uns cu nămolul negru, că doar buzele şi le-au lăsat descoperite. Au râs amândoi de cum arătau. Mai rău a fost când a trebuit să înlăture nămolul de pe ei. Acesta pătrunse adânc în piele şi apa nu era tocmai caldă.

A doua seară, s-au retras mai devreme în cameră. Şi-au contemplat trupurile, şi-au atins cele mai ascunse locuri cu sărutul lor fierbinte. Şi trupurile lor ardeau de iubire şi dorinţă.

Când s-au trezit, soarele era deja pe cer.

- Mergem să mai facem o baie de nămol, după care vom vizita oraşul!

- Vom face cum vrei tu, iubito! Eu vreau însă să vizităm şi câteva magazine. Vom alege câteva suveniruri pentru cei dragi nouă. Iar tu, îţi vei alege singură cadoul.

- Pentru mine nu mai vreau nimic. Mi-ai adus deja destule daruri!

- Dar nu ţi-am cumpărat nimic în prezenţa ta. Am ales întotdeauna ce mi-a trecut mie prin cap. Acum, o să-ţi alegi singură cadoul, iar eu o să plătesc!

Angela se lipise de el, îl sărută, mulţumindu-i pentru dragostea mare ce i-o dăruia.

- Îmi dăruieşti atâta dragoste, că nu ştiu ce aş mai putea să-ţi cer.

- Dragostea, fără fapte, nu înseamnă nimic! Apropo, Angela. De-abia aştept ziua când vom merge împreună la cumpărături, să facem piaţa. Eu sunt un familist convins. Aceste îndeletniciri fac parte din ceea ce înseamnă viaţa de familie. Poate simt aşa, şi pentru faptul că te iubesc foarte mult.

Când s-a întors la Braşov, Bogdan a căutat o echipă bună de zugravi. Toată casa, a intrat în reparaţie capitală.

Mama lui, a supervizat toate lucrările. A mai spart câte un perete, a mai adăugat un fel de bar în salon. Echipa de muncitori a mai adus ceva nou în construcţie şi reparaţii, deoarece se întorseseră de curând din străinătate şi, cu experienţa acumulată acolo, au adăugat un plus de eleganţă şi bun gust.

Pentru curăţenie, au angajat două femei, sub supravegherea Silviei, cea care făcea menajul.

Când Bogdan a făcut „recepţia lucrărilor", i-a plăcut ce a văzut şi a zis „la o schimbare aşa de mare, merită să cumpăr şi alte noi piese de mobilier".

Acum, toate arătau într-un anume fel – eleganţă, bun gust. Curtea şi grădina completau cu succes interiorul casei. Împreună, îţi lăsa impresia de „nivel de trai ridicat", o expresie practicată şi atunci, de cei mai iubiţi fii ai poporului, dar şi acum, de clientela politică. Un termen mereu la modă, dar niciodată atins de întreaga societate.

Casa, o moştenise Bogdan, de la părinţii lui, iar aceştia se mutaseră într-un apartament de bloc.

- Angela, sunt curioasă, cum ai petrecut la mare?

- Nu pot să-ţi redau în cuvinte, mătuşă Mara. Niciodată nu m-am simţit atât de bine. Oare să fi întâlnit eu, de data aceasta, omul potrivit?

- Eu, fata mea, ţi-am dat câteva recomandări, după care să-ţi dai seama, dacă un bărbat, te iubeşte sau te minte.

- Tocmai de aceea îţi spun, până acum, Bogdan, conform „recomandărilor" tale şi-a exprimat sentimentele faţă de mine, numai în fapte, nu în vorbe. Am luat aminte la tot ce mi-ai spus tu şi...

Angela, i-a povestit mătuşii, cu lux de amănunte, comportamentul lui faţă de ea. S-a lăudat şi cu scena ce a avut loc în restaurant...

- Dacă este aşa cum spui şi nu mă îndoiesc de asta, atunci... nu-l mai refuza, dacă te cere de soţie. Ai terminat cu divorţul, eşti tânără... Dacă acum nu-ţi trăieşti viaţa, atunci când?!

- Şi el aşteaptă un răspuns din partea mea. Vrea să ne mutăm în Braşov, iar mie o să-mi fie dor de toţi prietenii mei, de dumneata şi, mai ales, de părinţii mei.

Timp de două luni au ţinut legătura prin telefon. Bogdan, îi spunea întotdeauna că de-abia aşteaptă să fie împreună.

Angela, era mai reţinută în afirmaţii, dar, când discuta cu mătuşa Mara, îi spunea mereu că ea nu a iubit pe nimeni ca pe el. Dar nici nu întâlnise unul care să-i placă atât de mult şi care să fie atât de apropiat de ea. Urma ca ea, să-i facă o vizită la Braşov.

Bogdan, terminase de modernizat casa şi grădina, iar mama lui l-a ajutat şi cu bani, dar şi cu idei în schimbarea unor obiecte de mobilier.

- Ce zici, mamă, o să-i placă Angelei să locuiască aici?

- Eu cred că, o femeie când iubeşte, alături de omul iubit, şi o casă mai modestă, nu ca aceasta, i se pare un palat. Sigur că-i va plăcea!

- Cred că este singura femeie care ar adăuga un plus de frumuseţe şi ar completa tabloul ca, această casă să fie căminul la care să mă întorc întotdeauna cu drag. Când ai acasă omul drag, te întorci cu plăcere!

- Doamne ajută! fiule. Niciodată nu te-am văzut atât de fericit.

Părinţii Angelei erau foarte ocupaţi cu munca. Ziua munceau în C.A.P., iar când veneau acasă nu ştiau pe ce să pună mâna mai întâi. Animale, păsări, toate începeau să cânte în cor când îi vedeau pe bătătură. Fiecare îşi cerea dreptul.

Angela, intrase puţin mai devreme în curte şi s-a dus direct la hambarele cu boabe pentru hrana animalelor. Le potolise foamea. Când a intrat mama ei în curte, nu ştia de ce nu o întâmpină gălăgios „sufletele de acasă" cum le spunea ea.

- Sărut mâna, mamă!

- Aaa, nu ştiam eu de ce tac „orătăniile"astea.

- Eu le-am potolit puţin foamea.

- Ce faci tu, fetiţa mea?, zise, adresându-se Ramonei.

- Eu am venit să stau câteva zile la tine! Mama pleacă la Braşov.

- Înseamnă, că iau concediu, spuse în glumă, mămăiţa, îmbrăţişând-o pe nepoţica ei.

- Da, iei concediu, să stai cu mine, acasă!

- Da, mamaie, da, stăm acasă!

I-a fost foarte rău şi lui taică-tău aseară. Şi-a revenit, cât de cât, până dimineaţă şi, iacă, a plecat la muncă. I-am zis să-şi facă şi el nişte analize, să vedem ce are.

- După ce mă întorc de la Braşov, o să mă ocup eu de tata. Carmen, este asistentă la Policlinică. Să o rog, să-i facă programare la mai multe cabinete.

- Ce faci Angela... strigă Geta, trecând pe uliţă!

- Aaa, bună! Am venit s-o aduc pe Ramona. O să stea puţin cu mama!

- Tot frumoasă eşti!

- Mulţumesc de compliment. Dar, ţi se pare ţie!

- Nu mi se pare. Aşa este! Unde este Olga, să te vadă ce bine arăţi. Ar muri de ciudă.

- Nu-mi mai aminti de numele acesta.

Şi Geta plecă, gârbovită de greutatea de pe umerii ei, o cobiliţă cu două găleţi cu apă.

- Bine că te-ai mutat la oraş, fata mea. Vezi ce greu ne chinuim noi la ţară. O să vă las puţin, să aduc şi eu, o cobiliţă cu apă.

Angela, s-a apucat de făcut puţină ordine până s-a întors mama ei de la fântână. Între timp a venit şi tatăl ei de la muncă.

Acasă, la Bogdan, pregătirile pentru primirea Angelei erau în toi.

- Mamă, îmi place cum ţi-au ieşit cozonacii. Eu acum plec la Cofetărie să aduc prăjiturile pe care le-am comandat. Pe urmă, plec după Angela, la Gară.

- Mai avem un pic şi terminăm de aranjat masa. Silvia, să aduci şi nişte flori proaspete din grădină. Le aşezi pe masă.

- Da, doamnă!

- Am sosit, mamă, strigă Bogdan, de cum intră în curte. Imediat, a ieşit mama lui în întâmpinare.

- Bună, fata mea! Şi o sărută pe ambii obraji. Am crezut că Bogdan exagerează, când vorbea despre tine. Acum îmi dau seama câtă dreptate avea. Spunea mereu că eşti floarea, care va completa acest interior. Zicând acestea, îi deschise uşa de la intrare.

- Sunt foarte încântată de caracterizarea pe care mi-o faceţi.

- Nicidecum, Angela! Poftim, intră. Nu te descălţa.

Intră într-o mică terasă, luminată de trei ferestre mari, iar de acolo, într-un salon spaţios, şi el, la fel de bine luminat.

Designerul era deosebit. Culorile din covorul pluşat, se asortau cu perdelele. La fel şi husele care îmbrăcau canapeaua şi fotoliile.

Câteva piese de mobilier vechi, contrastau cu unele noi.

Florile, proaspăt culese, emanau un parfum plăcut. Masa, scaunele din jurul ei, cu spătare înalte, cu o faţă de masă albă, cu tacâmuri şi un serviciu de masă, toate de calitate, veneau în completarea bunului gust care te întâmpinau, de la intrare.

Angela, se simţi puţin stânjenită când a văzut atâta confort, făcând comparaţie cu situaţia părinţilor ei. Mama ei făcea mâncare la o sobă, în care ardea toate resturile lăsate de la animale. Se afuma, vara, într-o „aplecătoare de vară", cum o denumea mama ei, iar iarna, făcea mâncare la soba de teracotă, în camera în care şi dormea. Deşi Angela îi spusese în nenumărate rânduri să-şi cumpere un aragaz, mama ei nici nu a vrut să audă

„cum să-şi ia aragaz? Atunci cum va consuma ea toţi cocenii rămaşi de la animale şi ciocanii de la ştiuleţii de porumb? Doar nu era să-i azvârle. Şi-apoi, mie îmi este frică cu gazele alea...".

Fără să vrea, aşezându-se la masă şi rotindu-şi discret privirea de jur împrejur, nu putea să nu facă comparaţie cu situaţia iubitului ei.

A reuşit să iasă din această stare văzând cum toţi o priveau cu admiraţie, ca pe un musafir de onoare.

- Silvia, să aduci aperitivele!

- Tatăl tău, nu vine?, întrebă Angela.

- Ba da! Ne-a anunţat că mai întârzie un pic.

După ce au servit aperitivele, a apărut şi tatăl lui Bogdan. Acesta, arăta precum un actor american. Înalt, prezentabil, cu părul puţin grizonat, ochii negri, braţe puternice, îmbrăcat curat şi elegant.

- Sărut-mâinile, la doamne!, trecând mai întâi la Angela, la soţia lui şi... mai apoi, la Silvia, femeia care se ocupa de menajul casei. A dat mâna şi cu fiul său, după care, cu mişcări elegante, a tras scaunul şi s-a aşezat.

- Nu ai întârziat prea mult!

- Nu! A fost în trecere, o comisie de control de la minister, care nu a stat prea mult.

- După cum vezi, nici noi nu am început demult! Silvia, să aduci aperitivele şi pentru soţul meu!

- Angela, cum te simţi la noi... şi... între noi?

- Bine, domnule Caragea.

- Noi, încercăm să facem totul, ca tu, să te simţi foarte bine. Trebuie să remarc că... eşti exact aşa cum fiul meu te-a descris.

- În sensul bun... sau...?

- Absolut, în sensul bun! De altfel, cred că ţi s-a mai spus, că ai un stil aparte! A avut dreptate, fiul meu!

- Vă mulţumesc!

- Sunt atât de familiarizat cu descrierea pe care ţi-a făcut-o fiul meu, aşa încât, nu am nici-o rezervă în a te adopta în această familie, chiar de acum.

Domnul Caragea a spus aceste cuvinte, încet, melodios, gesticulând, că au zâmbit cu toţii, complici parcă la această propunere.

Bogdan, ar fi dorit ca ea să rămână definitiv. Angelei, i-a plăcut şi ei totul, inclusiv atmosfera de familie, că nici ea nu ar mai fi plecat. Însă totul trebuia făcut cu multă raţiune. Cam aşa gândeau toţi în acest moment. Altfel spus, toţi ştiau, că acum nu era momentul să rămână.

Dar asta nu înseamnă că n-au vorbit şi serios când au abordat problema unirii lor, într-o căsătorie. Aşa că, au stabilit ,să pună la punct ultimele detalii, legate de transferul Angelei pe linie de serviciu. Să-şi pregătească sufleteşte şi părinţii, pentru a se împăca cu ideea depărtării de ei.

- Şi chiar a mătuşii Mara, completă Angela, uitându-se la Bogdan, deoarece acesta ştia şi de relaţia lor de prietenie, nu numai a celei de rudenie.

- Bineînţeles! Mi-ai spus că ţi-a fost mereu alături. Dar, fiind pensionară, va putea veni mai des să te vadă.

Doamna Caragea, interveni în discuţie. Aş vrea să te întreb dacă doreşti să te îmbraci mireasă, sau vei dori numai o ţinută albă, elegantă?

- Pentru faptul că am mai fost îmbrăcată mireasă, în prima căsnicie, acum îmi doresc altceva.

- Lasă că mă voi ocupa eu de acest lucru. Să-ţi iau măsurile şi să le dau unor cunoştinţe ale mele, de aici şi chiar din străinătate.

- Mulţumesc mult.

Au prelungit servitul mesei cu discuţii din toate domeniile. Domnul Caragea s-a dovedit a fi un intelectual – de altfel aşa şi era -, fiind Director la o Uzină din localitate. Tot din discuţii, Angela a aflat că provine dintr-o familie de viţă nobilă.

Vorbind despre cununie, despre religie, domnul Caragea, care avea o părere bună despre religie, dar nu prea agrea slujitorii ei, a spus: „Preoţii se dedau contemplaţiei, creează sisteme religioase, elaborează idei metafizice rafinate – toate acestea corespund stării de spirit a epocii, a intereselor lor materiale. Cel mai important de fapt sunt speculaţiile teologice ale preoţilor, ducând în final tot la partea materială şi la dominarea stării de spirit".

- Dacă nu ai bani, nu te cunună, nu te botează, nu te înmormântează. Ei nu fac nimic pe gratis, intră în vorbă şi Silvia, care tocmai ce le aduse ceva pe masă.

Toate aceste discuţii au continuat şi după stabilirea programului cununiei lor religioase, pe atunci „cam interzis a te cununa religios".

- Dar, putem invita preotul acasă, cu un grup restrâns de prieteni şi rude, dacă nu vrem să se afle.

- În ce mă priveşte, eu cred, că una este religia şi alta este credinţa. Fiecare dintre noi are o relaţie cu Dumnezeu, după credinţa cu care fiecare individ, şi-a construit acea relaţie.

- Şi eu gândesc la fel, Angela, spuse domnul Caragea. Iubesc oamenii – îl iubesc pe Dumnezeu. Dacă te respect, asta înseamnă că te şi iubesc. Ţin cont de doleanţele celor din jurul meu şi caut să-i ajut cu ce pot. Din poziţia mea de şef, am această posibilitate şi am şi pârghiile necesare pentru a o face. Şi numai din acest punct de vedere, eu cred că fac mai mult decât cei care îl invocă pe Dumnezeu, dar nu îşi ajută aproapele. Am auzit foarte des spunându-se „mi-e frică de Dumnezeu". De ce să-ţi fie frică, dacă tu nu faci nimic rău oamenilor şi atunci când ai ocazia, îi ajuţi, sau pui o vorbă bună pentru ei?

- Dimpotrivă. Se întâmplă destul de des, ca, oamenii care te cunosc, să nu îţi ia nici apărarea,

într-o colectivitate, în care eşti acuzat pe nedrept. Ori tac, ori sunt de acord cu ei. Atunci, vă întreb, ce păcat este mai mare – că nu mergi la Biserică, sau că ai tăcut, atunci când puteai interveni în apărarea unui semen de-al tău ce a fost nedreptăţit, sau ai tăcut, atunci când, i-ar fi prins bine o recomandare de-a ta ?!

- Cel mai important este cum te îngrijeşti tu de semenul tău, să-i fie şi lui bine. Prin aceasta răspunzi iubirii tale faţă de Dumnezeu.

- Mulţi se dau prieteni, dar când ai nevoie de ei, constaţi că nu ai, de fapt, nici unul!

- Silvia, cafeaua o servim la masa din grădină.

Se ridicară toţi, continuând discuţia. De această dată au vorbit de o anume perioadă istorică. Despre arborele genealogic, din care se trăgea familia Caragea,

* * *

După ce s-a întors de la Braşov, Angela a simţit că nu are de ce să mai

amâne cununia cu iubitul ei. Acolo, văzuse un alt mod de viaţă, o altă gândire. Nimic n-o mai împiedica să-şi unească destinul cu Bogdan.

Îşi făcuse un plan, chiar înainte de a ajunge acasă. „Se va duce după Ramona, îi va informa pe părinţii ei, pe mătuşă... şi atunci când părinţii lui vor găsi un serviciu pentru ea, să fie gata de plecare". Pentru ce să mai aştepte?

Bogdan, a venit cu o maşină mare şi a încărcat numai lucrurile de care Angela nu se putea despărţi sau îi erau indispensabile. Pe celelalte, le-au dus la ţară.

Peste o săptămână, urma căsătoria ei la Starea Civilă şi... cununia religioasă... chemând acasă un preot, aşa cum se înţeleseseră.

Festivitatea, a avut loc la un Restaurant din Poiana Braşov.

Mama Angelei, încântată peste măsură de norocul fiicei sale, a spus... ba la una, ba la alta, ce a văzut ea la „boierii ăştia" în care a intrat fiica ei.

În sat, ajunsese să se vorbească numai de Angela şi de „prinţul" cu care s-a căsătorit.

- Ai auzit ce noroc a avut fata lui tuşa Marioara?

- Zice că are un palat....

- Şi că are servitoare...

- Că bărbatu-său este de viţă nobilă...

- Cică... „sânge albastru" se zice!

- Că a făcut o nuntă ca-n poveşti!

- Şi că s-a îmbrăcat într-un costum alb... cu pălărie de dantelă pe cap...

- Şi i-a cântat la masă cei mai buni lăutari...

- Lasă... Eu mă bucur că a avut noroc. Şi ea este o fată bună şi deşteaptă...

- Şi cât este de frumoasă...

- Şi tuşa Marioara este acum mai veselă. Că prea umbla numai cu capul în pământ de supărare...

- Vezi cum Dumnezeu face dreptate?!

I-a ajuns toate aceste zvonuri şi la urechile Olgăi. Câteva zile a umblat prin curte turbată de furie. Nu îşi găsea locul de supărare. Se ducea la o treabă şi... uita pentru ce s-a dus. Ca să-i mai treacă supărarea, s-a îmbrăcat şi a plecat în sat, la cumpărături.

În loc să-i mai treacă supărarea, mai tare s-a amplificat. Cu cine s-a întâlnit, numai de Angela îi

vorbea. Oricât de mult încerca ea să spună ceva de rău, nu reuşea. Parcă mai tare ţinea cu fosta ei naşă. Parcă simţea, că îi fac ei în ciudă.

I se plătea, într-un fel, toate păcatele pe care le avusese, în relaţia cu ea. Datorită caracterului ei, cu mulţi avusese un mic conflict. Acestora, le făcea acum plăcere s-o vorbească de bine pe Angela. S-a întors acasă mai supărată decât plecase.

Începuse să vorbească singură prin curte. Îşi făcea tot felul de planuri, până când i-a încolţit ideea „să meargă la o vrăjitoare să-i facă farmece". Se întâlneşte cu Geta şi o întreabă: „Geto, tu nu ştii dacă este în sat vreo ghicitoare?"

- Nu ştiu, fă, Olgo! Dar ce vrei să-ţi ghicească?

Ea vroia o femeie care să facă farmece, dar cum putea să întrebe, aşa, mai cu perdea?

- Aaa! Nu mie... A venit o cunoştinţă de-a mea şi m-a întrebat... dacă ştiu... minţi ea.

- Da, ce, a pierdut ceva, cunoştinţa asta a ta?!

- Da, da! A pierdut ceva! Bănuieşte ea pe cineva....

- Păi să meargă la Biserică, să se roage. Dar să-i spui, să fie pentru un lucru drept, că altfel...

- Altfel, ce...?

- Păi ştii tu... hoţul cu un păcat şi.... păgubitul cu mai multe.

- Şi ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că, dacă n-a căutat îndeajuns?

- Adică, vrei să spui că face păcat dacă învinovăţeşte pe cineva, pe nedrept?

- Păi sigur! Se întoarce împotriva ei!

- Hai că plec. Îmi pierd vremea degeaba cu tine.

- Ia uită-te la ea. Parcă ar avea cine ştie ce de făcut. Îşi pierde vremea cu mine, auzi la ea....

Olga plecă furioasă, fără să mai audă ultimele cuvinte ale Getei.

Toţi ai ei, erau plecaţi la munca câmpului. Până veneau, ea se ocupa de gospodărie. Bani nu avea. Şi fără bani, ce poţi să faci? Se gândise să plece la oraş, poate acolo găsea pe cineva „s-o ajute". Nu găsea nici o soluţie la „problemele" ei. Aşa că, a continuat să blesteme prin curte. Se

gândea şi la ce i-a spus Geta... că, dacă nu-i drept, se va întoarce totul împotriva ei. Dar, cum să se abţină?!

Avusese şi ea parte de noroc, dar nu a ştiut să-l preţuiască. Asta îi repeta mama ei într-una, dacă se plângea de ceva. Nu-i înţelegea nimeni frustrarea, nefericirea. Nici măcar mama ei.

- Angela! Ia uite ce haină de blană ţi-am cumpărat!

- Dar, nu de mult, mi-ai mai cumpărat una? Fac colecţie de haine de blană?

- Asta este maro... şi e... de nurcă...

- Ei, da. Cealaltă este de nutrie şi este altă culoare!

- Păi vezi?!

- Îţi mulţumesc pentru cadoul tău. Dar nu sunt numai eu! Mai ia-ţi şi pentru tine ceva?

- De ce nu mă laşi să savurez această plăcere? De ce nu te bucuri?

- Mă bucur foarte mult. Dar prea mult mă răsfeţi!

- Nu eşti tu centrul Universului meu?!

- Mulţumesc de compliment. Mai devreme, a fost mama, mama ta... şi mi-a adus un pulover, foarte elegant! Iar pentru Ramona, un pardesiu. De când i l-a adus, stă îmbrăcată cu el şi în casă!

- Eu n-am să te rog acum să stai cu blana în casă, spuse Bogdan, râzând. Dar ştii ce... Îmbrăcaţi-vă! Mergem, să cinăm la restaurant!

Aşa treceau zilele pentru Angela şi Bogdan. Se plimbau, mergeau la restaurant, se plimbau prin parc. Era pace în casa lor. Nu regretau decât timpul pierdut. Trebuia să fie împreună, de când s-au cunoscut. Dar, probabil, toate se fac la timpul lor. „Există o vreme pentru toate", cum se spune.

Trecuseră trei ani, de când erau împreună şi se înţelegeau unul pe altul din priviri. Nu era nevoie întotdeauna de cuvinte. Se respectau, se iubeau. Atrăgeau atenţia tuturor, când ieşeau la plimbare. Îşi făcuseră prieteni.

Ramona, se înţelegea bine cu toţi şi era iubită de toţi. Bunica ei îi spunea mereu că „de-abia aşteaptă să iasă la pensie, să aibă mai mult timp pentru ea"!

Mama şi mătuşa preferată a Angelei, veneau mai des la Braşov. Lui Bogdan îi făcea plăcere să le plimbe peste tot. Ieşeau în poieniţă şi

făceau grătar. Le ducea în Poiana Braşov, la muzee, prin staţiunile din jurul Braşovului. Colindau magazinele. Ele mergeau cu plăcere şi veneau de fiecare dată încântate de atenţia ce le-o acorda, atât Bogdan şi Angela, dar şi cuscrii lor care nu erau deloc încrezuţi.

- Alo? Doamna Angela?

- Da, eu sunt! Cine-i la telefon?

- Aurel! Îmi pare rău, dar trebuie să vă dau o veste proastă!

- Ce s-a întâmplat?

- Bogdan a avut un accident cu maşina!

- Cuum? Şi Angela leşină, scăpând receptorul din mână.

Când a venit mama lui Bogdan, a găsit-o pe Silvia, dându-i cu oţet pe frunte. Şi-a înmuiat şi ea degetele în oţet şi a frecat-o pe mâini.

- Ce ? Ce s-a întâmplat? A... da.... Cum...

Ce i s-a întâmplat lui Bogdan?

- A avut un accident. Acum este la Spital.

- Mă îmbrac şi plec imediat.

- Îmbracă-te, şi mergem împreună. Este şi tata cu maşina, la poartă. Ne aşteaptă!

S-au dus direct la serviciul de urgenţe, dar pe Bogdan, îl duseseră în sala de operaţie. Au aşteptat până l-au adus în salon. Era conştient. Avea câteva zgârâieturi pe faţă. Cum a fost aşezat pe pat, Angela a venit, l-a îmbrăţişat, repetând într-una „iubitul meu... , iubitul meu". El, a mângâiat-o, ştergându-i o lacrimă de pe obraji.

- Stai liniştită, Angela! Sunt bine!

- Dar, cum s-a întâmplat?

- Am vrut să evit un câine, care mi-a apărut în faţă şi am intrat într-un copac de pe şosea!

În acel moment, intră medicul, pe care părinţii lui, îl cunoşteau. Era, de altfel, prieten cu fiul său. Venea des în vizită la ei, când erau studenţi.

- Ce are, domnule doctor? Este ceva grav?

- Mai rămâne să-i facem nişte investigaţii! Şi, fără să observe Angela, doctorul, o luă de mână pe doamna Caragea, şi plecă spre Cabinet.

- Este ceva în neregulă cu fiul meu, aşa este?

- Nu intraţi în panică. Deocamdată este şi şocul emoţional prin care a trecut!

- Dar...?

- Să vedem dacă are ceva la coloană?

- Cuum?

- Am observat, că nu-şi simte picioarele!

Nici nu a terminat doctorul, că... doamna Caragea, a dus o mână la spătarul scaunului şi s-a sprijinit, să nu cadă.

- Nu se poate...

- Nu intraţi încă, în panică. V-am spus că, mai facem şi alte investigaţii.

- Angela, ridică-mi te rog puţin picioarele. Le simt amorţite.

- Imediat, dragul meu! Soţia lui se conformă, dar Bogdan nu simţi nimic. Dacă nu ar fi văzut gesturile soţiei, când a ridicat cearceaful, ar fi zis că ea, nu a auzit rugămintea lui.

- Ce se întâmplă... Angela?!

- Nimic. Am făcut ce m-ai rugat.

- Dar nu am simţit nimic. Nu-mi simt picioarele!

- Cuum...?!

Şi Angela fugi în cabinetul medicului, fără să mai aştepte vreun răspuns de la soţul ei.

- Domnule doctor... domnule doctor...

veniţi repede la Bogdan! Şi se întoarse, tot la fel de repede, în salon. Îl strânse puternic în braţe, iar lacrimile îi curgeau pe obraji, fără să le poată controla.

Doctorul şi mama lui, bănuind că şi ei au aflat, au venit alergând, în salon. Pentru doctor, Bogdan nu era un pacient oarecare. Era prietenul lui. Mama lui suferea enorm, de când primise vestea. De cum au intrat şi ei în salon, au încercat să-i liniştească.

- Bogdan, nu te nelinişti. Să vedem ce se întâmplă până mâine.

- Să aşteptăm până mâine, dragul mamei! Am vorbit cu doctorul şi mâine îţi vor face nişte investigaţii. Poate este din cauza şocului emoţional, spuse şi mama lui ce aflase de la doctor.

Angela, nu era la fel de optimistă ca şi ceilalţi. Ea nu se putea opri din plâns. Nu putea să accepte, ca un om atât de bun, de iubitor, de

puternic, de acum încolo să meargă într-un scaun cu rotile.

- Haide fata mea, nu mai plânge, spuse mama, îmbrăţişând-o cu toată dragostea. O iubea ca pe fiica ei. De când venise în familia lor, dăruise numai iubire. Pentru toţi, ea avea un cuvânt bun. Îi învăţase pe toţi ce înseamnă pacea, iubirea, dăruirea de sine. Şi familia lor trăise în pace şi echilibru. Dar, de când cu divorţul lui Bogdan de Diana, au fost o perioadă de timp, supăraţi şi îngrijoraţi de soarta fiului lor. Odată cu venirea Angelei în familia lor, nici o problemă nu le-a umbrit frunţile.

- Ce aveţi toţi? spuse domnul Caragea. El ieşise din Spital pentru a face câteva cumpărături. Adusese câte ceva de mâncare pentru fiul său.

- Este ceva în neregulă cu Bogdan, îi răspunse soţia lui, şoptind.

- Ce?!

- Nu-şi simte picioarele. Să aşteptăm până mâine.

Tatăl lui, auzind toate astea, a ieşit repede pe hol, nedorind să-l vadă ceilalţi, cum i-au dat şi lui lacrimile. Soţia, l-a urmat.

Nu-i venea să creadă că soţul ei suferea cel mai mult. Sau aşa părea. El întotdeauna a fost un om tare. Când era vorba de un eşec, de la el aşteptau toţi încurajare. Acum, de durere, se desfigurase parcă. A trebuit să se aşeze pe un scaun. I s-a făcut rău. A venit medicul, l-a dus la cabinet şi i-a luat tensiunea.

- Domnule Caragea, vă rog, liniştiţi-vă. Aveţi tensiunea foarte mare. Şi nu este bine nici pentru Bogdan, să vă vadă, atât de răvăşit. Să sperăm că lucrurile nu stau chiar atât de rău.

- Bine, bine! Mă voi linişti, dar spuneţi-mi în amânunt despre ce este vorba.

Soţia lui i-a povestit tot ce ştia de la doctor.

- Eu voi sta în noaptea asta la Spital!

- Nu este nevoie, doamnă Angela! Voi spune asistentei să aibă grijă de el, în mod deosebit. Veniţi mâine.

- Da, fata mea. Are dreptate medicul. Ramona, a rămas în grija Silviei. Du-te acasă şi stai cu ea. Ne vedem mâine.

Angela, nu a închis un ochi toată noaptea. Dacă ea suferea atât de mult, dar Bogdan? Cum suportă psihic această traumă? Doamne, ajută-l pe

soţul meu să se facă bine! S-a rugat continuu pentru sănătatea lui.

A doua zi, s-a sculat mai de dimineaţă ca de obicei, i-a pregătit un pachet şi a plecat la Spital.

Exact aşa cum şi-a imaginat, Bogdan era cu moralul la pământ. Nu-i venea să creadă că i s-a întâmplat asta lui. Tocmai acum, când avea totul, nu-şi mai dorea nimic, era în culmea fericirii, se simţea un om binecuvântat de Dumnezeu, împlinit, iubit, iubitor, şi deodată totul s-a prăbuşit în jurul lui. I se tăiaseră aripile. S-a frânt ceva din trupul lui. Aşa gândea, când a văzut-o pe Angela, intrând în salon. I s-a luminat deodată faţa.

- Sărut mâna, iubita mea! Nu am dormit aproape deloc. M-a anunţat asistenta că astăzi mă va duce din nou în sala de operaţii. Tu ce zici, mai am vreo şansă?

- Eu sper că da! Fără această speranţă nu aş mai putea face faţă. Să ne rugăm. Este tot ce ne-a mai rămas.

- Domnule, Bogdan Caragea, am venit să vă luăm. Vi se mai fac nişte investigaţii. Trebuie să vă ducem la sala de operaţii.

- Doamne-ajută!

Angela, a telefonat la mătuşa Mara, spunându-i ce necaz au, şi a rugat-o să-i anunţe şi pe părinţii ei.

Peste două zile, au venit mama şi mătuşa Angelei. Au vrut să vadă adevărul cu ochii lor. Nu au avut stare să mai stea, când au auzit această veste rea.

L-au externat pe Bogdan după câteva zile. Nu îşi simţea picioarele, şi a ieşit din Spital, condus de tot alaiul. Mama lui, a rugat medicii să nu uite de el. Dacă apare ceva nou în această ştiinţă, în ţară sau străinătate, ei vor fi mereu pregătiţi, pentru orice intervenţie medicală.

Mulţi trecători au putut vedea, plimbându-se, mai ales prin parc, o femeie elegantă şi adorabilă, împingând un cărucior. Era Angela cu soţul ei, care nu pregeta, aproape în fiecare zi, să-l scoată la plimbare. Într-un ungher al sufletului, credea că nici un efort nu este prea mare, pentru a-i arăta dragostea şi recunoştinţa, fericirii şi protejării pe care i-o dăruise el până atunci.

Familia lui, care până atunci o iubise cu toată fiinţa lor, acum o divinizau pe Angela. Tot ce făcea pentru fiul lor era demn de laudă. Era la fel de

frumoasă sufleteşte ca şi splendida ei imagine trupească.

Iubirea dintre ei s-a construit uşor, trainic, solid. La construcţia ei s-au implicat amândoi, în aceeaşi măsură. Acum, după câţiva ani, ei se bucurau de roadele acestei iubiri şi au înţeles că, doi oameni sunt împreună şi la uşor... şi la greu! De aceea, erau zile în care Angela îşi repeta în subconştientul ei: „nimic din ce fac eu pentru el acum nu este mai presus decât a făcut el pentru mine"! Suferea mai mult pentru suferinţa lui, pentru neputinţa lui, pentru starea lui psihică!

Pe Bogdan, îl frământau fel de fel de sentimente. Aşa cum era, în cărucior, încerca să vină cât mai mult în sprijinul Angelei, căutând s-o suplinească în activităţile ei casnice şi în meditarea zilnică a Ramonei.

Dar, în acelaşi timp, îi trecuse prin cap şi ideea sinuciderii. Mama lui l-a găsit într-un astfel de moment, pregătit să-şi taie venele. Spunea că nu mai suportă s-o vadă pe Angela, împingând la cărucior.

Din momentul acela, părinţii lui, au rugat-o pe Silvia să stea cu el până vine Angela de la serviciu, să nu mai fie singur, dar şi ca să fie

supravegheat. Silvia, făcea aproape parte din familie, dar obişnuia să vină doar de două ori pe săptămână să ajute la treburile casei.

Angelei, nu îi era deloc greu să poarte de grijă soţului ei. Îl iubea şi mai mult, iar el o iubea infinit mai mult şi dorea să se facă bine, numai s-o răsplătească pentru atitudinea ei în faţa neputinţei lui. Se ruga totuşi în fiecare seară ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe soţul ei şi să-i redea sănătatea.

Epilog

Familia Caragea a fost anunţată de către doctorul şi prietenul lui Bogdan că va veni o echipă de medici chirurgi din Marea Britanie, medici care la acea vreme au avut numai rezultate bune. S-a scris despre ei în presa de atunci. L-a înscris pe listă şi pe Bogdan, deoarece, aceştia urmau să opereze câteva cazuri şi în România.

Olga, s-a căsătorit cu un funcţionar ce lucra la I.A.S. Acestuia îi murise soţia şi rămăsese cu un copil.

Mihai, recăsătorit, avea acum doi copii. Au vizitat-o pe naşa lui la Braşov. De atunci, au reluat prietenia şi, când şi când, îşi fac vizite.

* * *

Romanul autoarei Vasilica Mitrea reprezintă nu numai destinul unei femei, cu toate frământările ei. Cu multă sensibilitate evocă şi trăirile bărbaţilor, egoismul şi laşitatea lor, dar şi mustrările de cunoştinţă, în momentele de luciditate. Cu multă înţelepciune a construit un roman social, de un mare adevăr uman.

Olga şi Angela, sunt două femei diferite ca temperament şi caracter. Prima, are noroc, dar nu ştie să-l preţuiască, iar cea de a doua, deşi face mari eforturi să-şi păstreze căsnicia, eşuează.

Adrian Mătase

De aceeaşi autoare:

- ***Ştiai că timpu-i colorat?*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2007
- ***Cândva... prietene*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2008
- ***Confesiunile Angelei*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2009
- ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, Editura Virom, Constanţa 2010
- ***Antologie jurnalistică***, vol. I – O felie de viaţă, Ed. Vif, Constanţa, 2012, publicistică
- ***Antologie jurnalistică***, vol. II – Locuri şi evenimente, Ed. Vif, Constanţa, 2013, publicistică
- ***Jocul Destinului***, roman, Editura Ex Ponto, Constanţa, 2013
- ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, corectat şi adăugit, reeditat de Editura Imperium, cu sprijinul financiar al U.D.T.T.M.R. Constanţa, 2014.
- ***Basarabia, pământ străbun*** – editura NeXTbook, Constanţa, 2014
- ***Antologie jurnalistică,*** vol.III – Interviuri, cronici, reportaje, Editura NEXTbook, Constanţa 2014.
- ***Monografia comunei Borcea*** – editura NeXTbook, Constanţa 2014

Vasilica MITREA, scriitoare, redactor la revista „DOBROGEA CULTURALĂ", membră a Asociaţiei scriitorilor de limbă română din Quebec, Canada; membră a mai multor asociaţii culturale. A primit multe premii şi diplome pentru activitatea sa literară.

* * *

ISBN 9781508561675

De aceeaşi autoare:

- ***Ştiai că timpu-i colorat?*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2007
- ***Cândva... prietene*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2008
- ***Confesiunile Angelei*** – roman, Editura Nelinişti metafizice, Constanţa 2009
- ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, Editura Virom, Constanţa 2010
- ***Antologie jurnalistică***, vol. I – O felie de viaţă, Ed. Vif, Constanţa, 2012, publicistică
- ***Antologie jurnalistică***, vol. II – Locuri şi evenimente, Ed. Vif, Constanţa, 2013, publicistică
- ***Jocul Destinului***, roman, Editura Ex Ponto, Constanţa, 2013
- ***Vremuri, oameni şi... destine***, eseuri, corectat şi adăugit, reeditat de Editura Imperium, cu sprijinul financiar al U.D.T.T.M.R. Constanţa, 2014.
- ***Basarabia, pământ străbun*** – editura NeXTbook, Constanţa, 2014
- **Antologie jurnalistică,** vol.III – Interviuri, cronici, reportaje, Editura NEXTbook, Constanţa 2014.
- **Monografia comunei Borcea** – editura NeXTbook, Constanţa 2014